Fata de la meteo

DAMEN TANGO

RACHEL LYNN SOLOMON

NEMIRA

CUVÂNT-ÎNAINTE AL AUTOAREI

Dragă cititorule,

Ideea pentru *Fata de la meteo* o aveam în minte de câțiva ani, înainte să încep s-o scriu și încă de la prima scânteie de inspirație a fost o comedie romantică – una care să nu ducă lipsă de jocuri de cuvinte legate de vreme. În timp ce o scriam, a devenit și o comedie romantică, având o protagonistă deprimată.

Pe hârtie, pare că aceste două lucruri nu sunt compatibile. Comediile romantice sunt nerealiste și incitante și, adesea, pline de întorsături de situație amuzante. Și totuși, ce mi-a plăcut cel mai mult la ele, pe măsură ce am văzut acest gen evoluând, este capacitatea lor de a echilibra aceste intrigi nebunești, nerealiste, cu genul de realism pe care obișnuiam să-l evit în poveștile mele. O perioadă, am scris despre personaje de origine evreiască, ale căror medii sunt asemănătoare cu al meu, dar mi se întâmplă rar să explorez sănătatea mintală într-un mod care să se apropie de experiența mea.

În *Fata de la meteo*, depresia lui Ari este în mare parte controlabilă și i-a luat aproape un deceniu să ajungă în punctul acela. De asemenea, există unele complicații legate de trecutul familiei și de relațiile ei, pe care ea încearcă să le descâlcească, pe parcursul cărții. Am încercat să scriu despre depresia ei cu grijă și sensibilitate, cu înțelegerea faptului că nu există un leac magic pentru această boală. Cu alte cuvinte, experiența lui Ari nu este experiența tuturor

și fiecare călătorie legată de sănătatea mintală arată diferit. În foarte puține cazuri, inclusiv în al meu, ea reprezintă un drum liniar.

Mai mult decât orice, mi-am dorit ca această carte să evidențieze o eroină caracterizată prin neuro-diversitate, care se întâmplă să ia medicamente și să facă terapie, în timp ce se îndrăgostește și progresează. Am vrut să arăt părțile complexe și dificile ale vieții ei, concomitent cu momentele care o fac să-și piardă capul. Și am vrut un erou care să o iubească și în zilele ei întunecate, nu doar acceptând că le are, deoarece, pentru mine, acesta este cel mai romantic lucru dintre toate.

Cu multă dragoste,
Rachel

P.S.: Dacă vreunul dintre aceste subiecte te afectează, te rog să fii blând cu tine însuți în timp ce citești.

CAPITOLUL 1

PROGNOZĂ:
înnorat, cu risc de umilire publică

O zi înnorată are în ea ceva deosebit de frumos. Nori de culoarea cernelii, cerul gata să se deschidă... Aerul devine răcoros și plăcut. E ceva magic la felul în care lumea pare să se oprească pentru câteva clipe, chiar înaintea unei averse, iar eu nu mă satur niciodată de acest moment amețitor de anticipare... de senzația că urmează să se întâmple ceva extraordinar.

Uneori, am impresia că aș putea trăi pentru totdeauna în astfel de momente.

— Ce-a fost asta? mă întreabă fratele meu, de pe scaunul șoferului.

E posibil ca eu tocmai să fi scos un oftat de mulțumire.

— Te emoționezi din nou din cauza ploii?

Mă holbam, mă rog, priveam pe geam la cerul dimineții, care se lăsa pradă unui început de ploaie.

— Nu. Nu pare a fi ceva ce aș face eu.

Pentru că nu este vorba doar despre faptul că sunt emotivă când vine vorba despre ploaie. Ci și despre faptul că ploaia înseamnă emoția de a urmări un front rece, în timp ce se deplasează dinspre Pacific. Înseamnă cizme până la genunchi și pulovere tricotate și

e cât se poate clar și de bine dovedit că asta e cea mai bună vestimentație. Nu eu fac regulile.

Pentru foarte mulți oameni, vremea e un subiect de pălăvrăgeală, ceva despre care vorbești când nu mai ai subiecte de discuție la o petrecere sau ești la prima întâlnire cu un tip care locuiește în subsolul casei părinților și crede că voi doi chiar ați putea fi foarte fericiți împreună, acolo jos. *Îți vine să crezi ce vreme-i azi?* E o sursă de bucurie sau de frustrare, dar rareori ceva care să pice la mijloc. Pentru mine nu a fost niciodată doar un subiect de pălăvrăgeală. Chiar dacă ne așteaptă șase luni de vreme posomorâtă, când vine vara, întotdeauna îi duc dorul.

— Ai noroc că te iubesc atât de mult.

Alex își trece o mână prin părul roșcat și ciufulit de somn, asemănător cu al meu, doar că al lui este arămiu, iar al meu este roșcat-aprins.

— Tocmai scăpasem de frica lui Orion de întuneric, dar acum Cassie se trezește la cinci, dacă avem noroc, la patru și jumătate, dacă nu. Nu mai doarme nimeni în casa Abrams-Delgado.

— Ți-am spus că ea e un mic meteorolog în formare.

Îi ador pe gemenii de cinci ani ai fratelui meu și nu doar pentru că poartă nume de constelații.

— Să nu-i spui că trebuie să ne coafăm și să ne machiem singure. O să-i distrugi visul.

— Trebuie să te urmărească în fiecare dimineață, înainte de grădiniță. Clătite în formă de dinozaur și mătușa Ari, la televizor.

— Așa a vrut Dumnezeu.

— Probabil că în ziua când s-a vorbit despre asta la școala ebraică, n-am fost atent la oră.

Alex își înăbușă un căscat, în timp ce ne învârtim în jurul Green Lake. El locuiește în Eastside și lucrează în sudul orașului Seattle, așa că m-a luat din Ravenna, cartierul meu plin de copaci, și o să mă lase la studio, după ce terminăm. Ceasul lui e întotdeauna cu

șase minute înainte, pentru că lui Alex îi place să aibă mai mult timp dimineața. În clipa asta, arată 6:08, de obicei, e târziu pentru mine dar, grație unei schimbări de ultim moment făcute în program de Torrance, nu voi apărea în fața camerei până după-amiază. S-ar putea să sfârșesc stând trează douăzeci de ore, dar corpul meu s-a obișnuit să-i dau peste cap ritmul intern. Oarecum. Totuși, când mi-o imaginez pe nepoțica mea perfectă fascinată de buletinul meteo, mă topesc. Cândva, am fost exact la fel.

— Relaxează-te. O să fie bine, zice Alex, în timp ce mă joc cu fermoarul jachetei impermeabile, apoi cu lănțișorul pierdut în puloverul meu pufos.

L-am implicat și pe Alex în asta, doar pentru că nu voiam să fiu singură, iar pentru mine întotdeauna a existat o linie foarte subțire între entuziasm și anxietate.

Și, dacă n-aș fi vorbit pe șleau, el tot mi-ar fi simțit emoțiile, chiar și cu ochii închiși. În vârstă de treizeci de ani, Alex este cu trei ani mai mare decât mine, dar când eram mici oamenii credeau că suntem gemeni, pentru că eram inseparabili. În adolescență, asta s-a transformat într-o rivalitate amicală, mai ales că aveam obiceiul să ne îndrăgostim de aceiași băieți, în special de un Adonis vedetă a atletismului, pe nume Kellen, care habar n-avea că noi existăm, în ciuda faptului că ne duceam la absolut toate concursurile lui, să-l susținem. Acest lucru a devenit clar în ziua campionatului național, când eu am apărut cu flori și Alex cu baloane, iar Kellen a clipit din ochii lui albaștri superbi și a zis: „Hei, suntem colegi de școală?"

Fără tragere de inimă, las fâșâitul ștergătoarelor de parbriz să îmi inducă un fals sentiment de calm. Ne îndreptăm spre nord, către Aurora, pe lângă panouri publicitare pentru Pacific Science Center, pentru curățători de canale, pentru un tip care ar putea fi avocat specializat în vătămări corporale sau luptător profesionist, după felul în care se încruntă. Un șir de dealeri de mașini, iar apoi...

— Oh, Doamne, uite-l. Oprește mașina. Oprește mașina!

— Nu ai voie să țipi în halul ăsta când conduc, îmi zice Alex, chiar în timp ce calcă frâna, iar Priusul lui mă face să mă lovesc de ușă.

— Doamne, am crezut că am dat peste ceva.

— Da. Peste ego-ul meu. E distrus.

Virează în parcarea unei gogoșerii non-stop, un loc ce ne oferă o priveliște deplină spre primul meu panou publicitar. TREZEȘTE-TE la 5, CU KSEA 6! SUNTEM MEREU AICI, PENTRU TINE, proclamă acesta, cu litere îngroșate agresiv. Și iată echipa noastră de la programul de dimineață, din timpul săptămânii, zâmbind larg și cu un aer natural, deloc regizat: *Chris Torres, știri. Russell Barringer, sport. Meg Nishimura, trafic. Ari Abrams, meteo.* Și un alb-cenușiu inconfundabil, întins peste fața mea zâmbitoare, acoperindu-mi ochiul stâng, jumătate din nas și terminându-se cu o gropiță fru-moasă, din gâinat.

Doar peste fața mea.

Chris, Russell, și Meg continuă să zâmbească. SUNTEM MEREU AICI, PENTRU TINE pe naiba.

— Mda. Sunt corespunzător de umilită, zic, după câteva momente de tăcere buimacă. Măcar părul îmi stă bine?

— Am voie să râd?

Scap un sunet care ar putea fi un chicotit.

— Te rog. Cineva trebuie s-o facă.

Fratele meu izbucnește în râs, iar eu nu știu dacă să mă simt jignită sau să îi urmez exemplul. În cele din urmă, cedez.

— Oricum îți fac o poză cu el, zice Alex, când reușește să respire din nou. Este primul tău panou publicitar. E o chestie tare.

Mă bate cu mâna pe umăr.

— Primul din multe altele.

— Dacă asta n-o să-mi bântuie tot restul carierei.

Îl urmez afară din mașină, cizmele mele Hunter nimerind într-o baltă care se dovedește a fi mai adâncă decât pare.

— Spune: *Știrile KSEA 6 Northwest, unde ne pasă cu adevărat*[1], îmi zice el, în timp ce mă poziționez sub panoul publicitar și pozez. Sau: *KSEA 6: de unde afli când se întâmplă ceva neplăcut*[2].

— Sau ce zici de asta: *Știri de ultimă oră: Alex Abrams-Delgado e de rahat?* spun eu, cu cea mai bună voce de televiziune, în timp ce îi arăt degetul mijlociu.

— Mulțumesc că faci asta, îi zic, odată așezați la o masă din gogoșerie.

Îmi trec degetele prin breionul umed, sperând că există un uscător de păr în cabina de machiaj de la KSEA.

— Aș fi mers cu Garrison sau cu cineva de la studio, dar...

Alex își face curaj și ia o înghițitură din cafeaua de la gogoșerie, apoi se strâmbă.

— M-am prins. Sunt persoana ta preferată din toată lumea.

— Ești. Dar Cassie vine din urmă și nimerește pe locul doi. Nu trata cu ușurință privilegiul ăsta.

— Niciodată n-aș putea.

Își pune niște îndulcitor în cană.

— Apropo, ce mai faci? Cum merge cu... toate?

Înainte de acel „cu toate" la care se referă, eu și fratele meu ne vedeam cam o dată pe lună. Acum, mă prăbușesc pe canapeaua lui o dată pe săptămână, în timp ce soțul lui, care e bucătar-șef, îmi servește delicatese direct în gură.

---

[1] Joc de cuvinte intraductibil: în limba engleză expresia *to really give a shit* se traduce prin „chiar îți pasă", dar *shit* înseamnă, de fapt, „rahat", aluzie la găinațul de pe fața lui Ari pe panoul publicitar (n. tr.).

[2] Joc de cuvinte, în limba engleză, *when the shit hits the fan,* se traduce mot à mot prin *când rahatul lovește ventilatorul;* de fapt, expresia, în acest caz, se traduce prin *atunci când se întâmplă ceva neplăcut* (n.tr.).

— Sunt zile bune și zile proaste. Încă nu sunt sigură în ce categorie e ziua de azi sau dacă este realmente un semn din partea universului că lucrurile sunt pe cale să se ducă, ci bine, știi tu unde.

Fac un semn cu mâna spre panoul publicitar de afară, înainte să iau o mușcătură dintr-o gogoașă cu ciocolată.

— N-ai de gând să-mi spui că ar trebui să ies din nou la întâlniri, nu-i așa?

Asta e cel mai rău efect secundar al unei despărțiri. Lasă-mă să respir o clipă, universule, înainte să mă atașez emoțional de altcineva care mă va dezamăgi, în cele din urmă! Îmi masez locul de pe deget unde înainte era inelul de logodnă. Credeam că urma lui se va vedea mai mult de câteva zile și habar n-am ce ar trebui să simt acum, când pielea mea nu mai poartă urma relației noastre. Sincer, nu credeam că voi fi atât de atașată de un inel, până când Garrison nu mi l-a cerut înapoi. În apărarea lui, trebuie spus că era o moștenire de familie. În apărarea mea: că el e un tomberon uman.

Un tomberon la care mă gândesc aproape încontinuu de când ne-am despărțit, cu cinci săptămâni în urmă, când am plecat din apartamentul spațios din Queen Anne, pe care îl închiriaserăm împreună, și m-am mutat într-o garsonieră suficient de mare pentru mine și sentimentele mele. Prietenii noștri au simțit că trebuie să aleagă o tabără, motiv pentru care, mai nou, singurii mei confidenți sunt fratele meu și o preșcolară precoce. Cel puțin, acum pot să spun numele lui Garrison cu voce tare, fără să îmi vină să mă ghemuiesc într-o pernă din aia imensă, la care Instagram îmi tot face reclamă. Cred că sunt gândite pentru câini, dar e imposibil să fiu singura persoană care își dorește cu disperare una. Probabil că algoritmul știe că am nevoie de ea.

— Categoric, nu. Nu înainte să fii pregătită.

Alex mai ia un pliculeț de îndulcitor.

— Cel puțin nu ai depus niciun avans. Un lucru bun, da?

— Mmm, zic eu, cu reținere.

Planificarea nunții a fost pentru mine o altă perioadă dominată de emoție-anxietate, deși, de cele mai multe ori, anxietatea a avut câștig de cauză. De câte ori începeam să vorbim despre asta, eu nu reușeam să mă decid. Primăvara sau toamna? Trupă sau DJ? Câți invitați? Chiar și acum, îmi dă mâncărimi pe sub puloverul tricotat. Dar îmi rămâne în minte ce a zis Alex adineauri. Pentru că eu văd mereu partea bună a lucrurilor. De fiecare dată când simt că negativitatea începe să clocotească în mine, o alung cu unul dintre zâmbetele exersate la televiziune. Sar peste balta aia tulbure. Rămân în siguranță, înainte să risc să mă scufund și mai mult în întuneric.

— Ar trebui să mâncăm mai des gogoși din astea, zic, deși sunt niște gogoși cât se poate de banale.

Probabil că Alex își dă seama că nu sunt nerăbdătoare să dezgrop și mai mult trecutul pentru că se lansează într-o poveste despre hotărârea de neclintit a lui Orion de a scăpa de primul dinte.

— A încercat vechiul truc cu șnurul și clanța. Numai că a ratat complet partea cu clanța, așa că l-am găsit stând în camera lui, cu toată sfoara atârnându-i din gură și așteptând răbdător ca dintele să se miște.

— Și de ce nu mi-ai trimis poze imediat? întreb, iar el remediază situația.

După ce trecem amândoi la a doua gogoașă, telefonul meu se luminează cu o notificare și văd că e un e-mail de la Russell Barringer, tipul de la sport. Dacă îmi trimite e-mail, nu poate fi vorba decât despre un singur lucru:

Fată de la meteo,

Seth a pus azi notificări noi. Torrance a găsit una pe cutia ei cu lapte de ovăz și e furioasă. Am vrut doar să te anunț că e posibil să dai peste un uragan, când ajungi aici.

— Ar trebui să plec, îi spun lui Alex. Sau ar trebui să plecăm, să mă poți duce până acolo.

— Ceva legat de șefa ta?

Fac tot posibilul să-mi temperez oftatul, să nu sune la fel de afectat cum mă simt.

— Nu despre asta e vorba mereu?

Suntem cât pe ce să ne ridicăm, când un tip de treizeci și ceva de ani, cu o umbrelă din care se scurge apă, se oprește în fața mesei noastre și se uită fix la mine.

— Te cunosc, zice el, fluturând un deget spre mine, în timp ce apa se scurge pe linoleum.

— Oh, de la știri? îi zic.

Se întâmplă din când în când, străinii mă recunosc, dar nu reușesc să-și dea seama de unde. De obicei, sunt dezamăgiți că nu sunt șefa mea și, sincer, aș simți la fel. Bărbatul clatină din cap.

— Sunteți prietenă cu Mandy?

— Nu.

Fratele meu gesticulează spre fereastră, în direcția panoului publicitar.

— Canalul șase. Ea prezintă vremea.

— Nu prea mă uit la televizor, zice el, ridicând din umeri. Scuze. Probabil că mă gândeam la altcineva.

Alex se abține să pufnească în râs. Îi dau un cot, în timp ce ne ducem să aruncăm resturile la coșul de gunoi.

— Mă bucur foarte mult că suferința mea te amuză.

— Cumva, trebuie să te fac să-ți păstrezi modestia.

Înainte să plecăm, Alex stă la rând, să mai ia câteva duzini de gogoși, pentru elevii lui de clasa a patra.

— Gogoși de scuză, explică el. E săptămâna testelor naționale.

— E o minune că unii dintre noi reușesc să termine școala doar cu probleme psihologice minore.

Zâmbește din colțul buzelor, apoi coboară vocea.

— O să-mi trimiți mesaj, dacă săptămâna asta o să te simți deprimată sau orice altceva, da?

E atât de ușor să glumești cu el, încât uneori uit că pot să fac mai mult de atât.

— Așa voi face.

Mă uit în la ceas și pun degetul pe telefon.

— Dacă poți face să ajung în cabină în douăzeci de minute, weekendul viitor, pentru Hanukkah, fac cornuri *rugelach* cu Nutella.

— Acum, zice el, scotocindu-se după chei, în timp ce eu mă străduiesc să țin în echilibru cutiile cu gogoși. Chiar ți-ar prinde bine să ajungi mai repede.

— Hei, sunt foarte fragilă emoțional în clipa asta!

Mai face un semn cu bărbia spre exterior.

— Bine, bine. Arăți la fel de bine ca panoul tău.

CAPITOLUL 2

PROGNOZĂ:
pentru după-amiaza asta, se anunță averse de hârtii făcute bucățele

Când eram mică, voiam să devin Torrance Hale. O urmăream zilnic la știrile de seară, hipnotizată de încrederea ei în sine și de felul în care i se lumina fața când prognoza era însorită. Felul în care se uita la camera de filmat, parcă direct spre *mine,* zâmbind dintr-un colț al buzelor, în timp ce glumea cu prezentatorii... avea ceva electrizant. Fiind o mică tocilară pasionată de știință, am devenit fascinată de vreme încă din grădiniță, când un viscol de aprilie a paralizat orașul timp de două săptămâni. Desigur, aveam să aflu mai târziu că acest lucru nu era normal, ba era chiar înspăimântător, dar pe atunci îmi doream să experimentez cât mai multe fenomene meteorologice. Faptul că locuiesc în Seattle a făcut ca acest lucru să fie dificil, având în vedere cât de blândă este vremea pe tot parcursul anului. Cu toate acestea, am văzut destule pentru a rămâne curioasă: o căldură de vară record, o eclipsă de lună, o tornadă rară, care a ajuns în Port Orchard, când familia mea era în vacanță.

Torrance făcea ca știința, ca *vremea,* să pară fascinantă. Nu era nevoie să stau închisă într-un laborator, să analizez date și să scriu rapoarte. Puteam să spun povești, cu ajutorul vremii. Puteam să

ajut oamenii să înțeleagă, chiar să îi ajut să se protejeze, atunci când Mama Natură devenea brutală.

Pe mama nu mă puteam baza, stările ei dificile transformând-o uneori într-o străină, dar Torrance nu era niciodată așa. Ea era o sursă de liniște și calm, întotdeauna exact acolo unde trebuia să fie: în fața panoului verde, la ora 4:00 și apoi din nou, la intervale de douăsprezece minute. Vineri seara, prezenta o emisiune de o jumătate de oră numită *Halestorm*, care se axa pe detalierea tendințelor climatice, și nu îmi pare rău de invitațiile la chefuri pe care le refuzam, astfel încât să o pot urmări în direct. Ba mai mult, în clasa a opta mi-am decolorat părul roșcat și l-am făcut blond, să semăn mai mult cu ea, și aproape că mi-am ars scalpul, cu ocazia asta.

Chiar și atunci când starea mea de spirit s-a apropiat de a mamei, primele simptome ale depresiei nefiind diagnosticate până în facultate, dragostea mea pentru ea a rămas aceeași. Câțiva ani mai târziu, în liceu, după ce tot părul meu roșcat a crescut la loc, am câștigat un premiu de jurnalism, pentru un articol despre ciclul de viață al unui panou solar, premiu pe care mi l-a înmânat chiar Torrance, la banchet. Eram sigură că voi leșina, îmi tot ciupeam încheietura, să mă asigur că rămân conștientă. Când mi-a șoptit la ureche cât de mult îi plăcuse povestea, nu am mai avut nicio îndoială: urma să devin meteorolog.

Adevărul este că să lucrezi pentru Torrance Hale este o furtună cu totul și cu totul specială!

— Ai văzut asta?

Torrance îmi trântește o hârtie pe birou, unghiile ei vopsite în culoarea fildeșului tremurând din cauza insultei.

— Este inacceptabil, nu-i așa? Nu-mi pierd mințile, nu?

După trei ani la KSEA, încă sunt intimidată de Torrance, mai ales când este complet machiată – genul care arată natural la televizor, dar înfiorător când ești la un metru distanță de fața cu prea mult fard de obraz și de pleoape. Ca întotdeauna, gura îi lucește de

la rujul care o reprezintă, o nuanță de roșu vișiniu, care costă 56 de dolari bucata. Pe vremuri, la fiecare zi de naștere, mă rugam de mama să mi-l cumpere, fără succes. Când, în sfârșit, mi l-am cumpărat, adultă fiind, mi-am dat seama că nu se potrivește deloc cu tenul meu. Așa e viața de roșcată palidă: trebuie să stai departe de soare și departe de jumătate dintre culorile din spectru.

Îmi desfac fermoarul jachetei și o agăț în cuierul din cubiculul meu. Deși, din punct de vedere tehnic, nu ar trebui să le spunem cubicule. Când am venit aici, cei de la Resurse Umane au insistat că este un „birou cu paravane joase", ceea ce, practic, înseamnă... cubicul, doar că panourile separatoare nu sunt foarte înalte. Fusese o reamenajare recentă; personalul se declarase nemulțumit de cubicule, iar un expert făcuse toate schimbările acestea menite să crească productivitatea. Eu nu sunt sigură că a crescut productivitatea, dar, cu siguranță, i-a făcut pe oameni să vorbească mai mult despre cum ar trebui crescută productivitatea.

Este ora 8:00, ceea ce înseamnă că emisiunea de dimineață tocmai s-a încheiat. Prin toată redacția de știri din studioul nostru din cartierul Belltown, oamenii sunt aplecați deasupra birourilor, sub neoanele prea strălucitoare și sub un șir de televizoare, iar cel pus pe KSEA transmite în prezent o reclamă pentru o soluție de curățat covoare, cu o melodie de fundal prea antrenantă. Într-o zi obișnuită, aș mai avea câteva ore până la sfârșitul turei mele, dar în seara asta Torrance prezintă nu știu ce gală. Ca o mică celebritate din Seattle, primește mereu astfel de invitații, deoarece, în timp ce eu am scăpat de obsesia pentru ea, nu la fel s-a întâmplat și cu restul orașului.

Fără să mă uit la hârtie și chiar și fără avertismentul lui Russell, aș fi știut cine e în spatele acestui comportament inacceptabil: Seth Hasegawa Hale, directorul de știri al KSEA 6. Fostul soț al lui Torrance.

Arunc repede o privire pe hârtie.

Vă rugăm să terminați laptele, înainte de a deschide o cutie nouă, pentru a evita risipa. Deja sunt deschise două cutii și sunt mai mult de jumătate pline. Mediul vă este recunoscător...

SHH

Tipic pentru Seth! Cu managerul nostru general la un an distanță de pensionare și mai mult plecat, Seth a luat asupra lui sarcina de a conduce studioul așa cum crede de cuviință, adesea, sub forma unor notificări pasiv-agresive, ca aceasta. Nu îmi scapă ironia faptului că inițialele lui sunt SHH.

Nu sunt sigură căreia dintre întrebările lui Torrance să-i răspund mai întâi.

— Nu am văzut-o încă, mă hotărăsc. Poate că nu știa că e al tău?

— Știe foarte bine că am renunțat de ani de zile la lactate și că soia îmi provoacă urticarie. Eu sunt singura care bea lapte de ovăz. E foarte clar că e la adresa mea, zice ea, scutindu-mă să iau partea cuiva, în Marea Dispută a Laptelui.

Se sprijină cu șoldul de biroul meu, cu rochia albastră mulată deloc șifonată, chiar și după ce a fost în emisie de la ora 4:00 dimineața, și cu părul blond căzându-i pe umeri. La cincizeci și cinci de ani, Torrance este, și spun asta cu un respect enorm pentru ea ca om de știință, al naibii de sexy.

— Nu poate să facă asta și, pur și simplu, să se aștepte ca noi toți să ne supunem, continuă ea. Dacă vrea să vorbească despre salvarea planetei, atunci ar trebui să-și schimbe SUV-ul ăla pe care îl conduce. Sau să nu mai risipească toată hârtia asta.

Sunt destul de sigură că nu este vorba deloc despre mediu, dar nu o să mă prefac că înțeleg complexitatea relației celor doi Hale. Din ce am auzit, erau nefericiți de ceva vreme, încă dinainte să divorțeze, acum cinci ani. Nici mie nu-mi plac notificările lui Seth, chiar ar fi putut sări peste cea din baie, prin care ne

amintește că instalația sanitară este prea delicată pentru a suporta tampoane, dar îmi imaginez că le-aș agrea încă și mai puțin dacă aș fi fost căsătorită cu el.

Fac tot posibilul să rămân optimistă. Voioasă.

— Cel puțin a spus „vă rog". Iar uneori beau și cu lapte de ovăz... poate că a fost o referire mai generală?

Nu am băut lapte de ovăz în viața mea!

— Totul e-n regulă aici?

Seth se îndreaptă spre noi, cu mâinile în buzunarele pantalonilor bleumarin, poalele sacoului asortat legănându-i-se în timp ce merge. Postura relaxată, bărbia ușor ridicată. Complet indiferent la suferința fostei soții. Arată atât de inocent, încât la fel de bine ar putea să fluiere o melodie și să poarte o șapcă pe o ureche.

— Ce părere ai? întreabă Torrance cu inocență, apucând hârtia cu degetul mare și cu arătătorul și fluturând-o în fața lui. Îți dai seama că oamenii chiar ar putea face exact ce vrei tu să facă, dacă i-ai ruga frumos, nu-i așa? În loc de acest rahat pasiv-agresiv?

— Ce șoc că vreau să fac asta în scris și nu față în față, zice Seth, pe un ton monoton.

Deși nu e la fel de impunător ca Torrance, are mai bine de 1,80 m, păr negru grizonant la tâmple, în felul acela distins pe care doar bărbații îl au, deși îmi place să cred că într-o bună zi aș putea afișa și eu cu mândrie o șuviță căruntă.

La fostul meu job, postul TV din Yakima, primul meu loc de muncă cu normă întreagă după facultate, unde am urmat două specializări, una în științele atmosferice și una în comunicare, la Universitatea din Washington, toată lumea se simțea ca o mare familie. Poate problema de aici este că cei doi Hale aduc prea mult cu o familie disfuncțională.

Ca director de știri, Seth ar trebui să fie șeful meteorologului principal Torrance, dar, din cauza trecutului lor și a vechimii ei, ea îi este subordonată direct managerului nostru general, un bărbat pe

nume Fred Wilson, cu care am vorbit exact de două ori. Faptul că biroul lui Wilson de la etajul trei rămâne încuiat în cea mai mare parte a timpului, când se sinchisește să apară, lucru pe care nu l-a făcut nici măcar pentru petrecerea de șaptezeci și cinci de ani pe care i-am organizat-o luna trecută, o pune pe Torrance pe picior de egalitate cu Seth. Și amândoi ar fi dispuși să pună studioul la pământ, atâta timp cât asta înseamnă că unul dintre ei iese învingător.

— Nu am nevoie să fiu controlată, Seth, zice Torrance. E treaba mea ce pun și ce scot din frigider.

Seth își încrucișează brațele la piept, parțial, probabil, să se laude cu felul în care bicepșii lui se încordează sub cămașă. Câteodată, am impresia că Torrance și Seth sunt prinși într-o bătălie pentru a dovedi cine câștigă divorțul. Mi-i imaginez la sala de sport, în zone opuse ale orașului, gâfâind pe benzi de alergare, în timp ce antrenorii personali strigă la ei să alerge mai repede.

— Nu pot spune că spiritul de echipă a fost vreodată punctul tău forte.

— Iar al tău a fost mereu să fii un mare nemernic.

Îmi duc o mână la gât și îmi trec degetul mare peste fulgerul micuț de pe lănțișor. Pandantivul e cam cât unghia de la degetul mic și suflat cu aur, cadou primit de la mama, când am terminat facultatea. O zi rară, în care mi s-a părut că a fost cu adevărat fericită. Aș vrea să dispar între paravanele joase ale biroului meu, dar rostul lor e să nu prea poți face asta.

— Mă duc să..., încep să zic, dar Torrance se ridică brusc în picioare, parcă și mai dreaptă, ceva atrăgându-i atenția în cealaltă parte a încăperii, în biroul ei.

Pornește într-acolo și, cu o mișcare rapidă, trage o foaie de hârtie de pe monitorul computerului. O altă notificare: „Nu uitați să stingeți luminile din birou, atunci când nu le folosiți, pentru a economisi energie".

— Ai pus asta în *biroul meu* când eram în emisie?

— Am vrut să mă asigur că o s-o vezi, zice Seth, cu un aer inocent.

Poate că pretențiile lui Seth nu sunt complet nerezonabile, chiar dacă metoda lui este. Da, sunt meschine, dar Torrance are un fel de a uita de tot ce e în jur când este la muncă. În fața camerei, este echilibrată și profesionistă, dar, în afara ei, e cam dezordonată. De prea multe ori i-am adunat murdăria de pe birou, i-am aranjat fardurile în cabină, i-am udat plantele din birou. Dacă ficusul ei arată bine, nu i se datorează. Probabil că nu e cea mai bună metodă s-o fac pe șefa mea să îmi acorde atenție, dar cel puțin am prevenit câteva încăierări Hale contra Hale.

Torrance năvălește înapoi spre biroul meu, cu notificarea strânsă în pumn.

— Asta e o încălcare atât de flagrantă a intimității, încât nici nu știu de unde să încep.

Își ridică bărbia spre mine.

— Ce părere ai, Abrams? Poți să-ți închipui cum ar fi să pun notificări prin centrul meteo, pe care să scrie: „Asigurați-vă că vorbiți cu cei de la Serviciul Național de Meteorologie" sau „Nu uitați să zâmbiți când sunteți în direct." Ți-ar plăcea să fii tratată ca un copil?

Încă o dată, am sentimentul că orice aș spune va fi un răspuns greșit.

— Poate că centrul meteo ar fi condus mult mai eficient, dacă ai face curățenie din când în când, zice Seth. Nu știu cum puteți lucra așa. Locul ăla e o cocină.

— Pentru că tocmai mi-am terminat tura!

— Scuzați-mă, zic, dându-mă înapoi de pe scaun și luându-mi geanta, dar ei deja nu mă mai ascultă.

Dacă m-au ascultat vreodată. Cu cât mă depărtez mai mult de ei, cu atât pot respira mai ușor, dar vocile lor mă urmăresc pe hol. Probabil că aș fi putut veni mai târziu, din moment ce nu voi fi în fața camerei până la ora 3:00, dar sunt genul care se trezește

devreme oricum. Și mi-ar prinde bine niște timp de una singură, cu placa de întins părul, niciodată nu prea m-am descurcat cu buclele mele naturale și trebuie să îmi întind părul lung până la umeri înainte de fiecare emisiune, ceea ce-i aproape ca o terapie! Și mă dau în vânt să mă joc cu cea mai nouă paletă de farduri de ochi. Cei de la Sephora mă adoră. Sunt membru premium, încă dinainte de a avea vârsta legală pentru a consuma alcool.

Poate că tura mea obișnuită presupune să mă trezesc la 2:30 dimineața, dar există un avantaj care nu e trecut în fișa postului: la ora aia, Torrance și Seth nu sunt niciodată aici. În drum spre cabină, îl prind pe Russell ieșind din Buncăr, cum îi spun ei biroului unde stau cei care lucrează la sport. Prezentatorul de dimineață, Chris Torres, mi-a spus cu amărăciune că au propriul birou pentru că odată s-au jucat cu o minge de fotbal și l-au lovit în cap pe un tip despre care nu știau că e reporter, dar sunt sigură că e doar un zvon. Tot ce știu este că ei au propriul birou, iar în zile precum cea de azi îi cam urăsc pentru asta. Fac semn spre cana lui de cafea goală.

— Te întorci la locul crimei?

Russell poartă un sacou gri-închis, care se potrivește cu cerul, și o cămașă albastră. E un tip zdravăn, cu umerii largi, părul șaten deschis, de obicei dat cu gel, pentru cameră, dar în dimineața asta e puțin ciufulit. Probabil că l-a prins ploaia, în drum spre muncă.

— Te-am avertizat, îmi zice, aruncând o privire peste umărul meu, să se asigure că nu e nimeni prin preajmă care să ne audă. Cât de rău a fost?

— Sunt ca niște copii. Nu, stai, nu-i corect față de copii să spun una ca asta!

Mă opresc lângă un pliant care ne amintește că trebuie să confirmăm participarea la petrecerea de sărbători a studioului, care e vineri asta, la un hotel elegant din centrul orașului. Am confirmat participarea și deja mă îngrozește faptul că voi merge fără însoțitor.

— Mă bate un gând să mă duc în bucătărie și să arunc restul de lapte de ovăz.

— Ar da vina pe Seth.

Zâmbește ușor.

— De fapt, poate ar trebui să folosim asta în avantajul nostru. Probabil că am putea face aproape orice, iar ei ar presupune că a fost celălalt.

— Tu le distragi atenția, iar eu iau laptele.

— S-a făcut, zice, cu ochii albaștri lucindu-i în spatele ochelarilor negri dreptunghiulari.

Are cele mai lungi gene pe care le-am văzut vreodată. Dacă aș avea și eu genele la fel, n-aș fi nici pe departe atât de iubită de cei de la Sephora.

— Ei bine... baftă acolo.

Face semn spre bucătărie, zâmbindu-mi blând, dar cumva discret.

— Mda. Și ție.

Pe mine și pe Russell ne unește o camaraderie datorită faptului că amândoi știm că șefii-noștri-sunt-tâmpiți, dar prietenia noastră de serviciu nu a evoluat prea mult dincolo de asta. El stă mai mult retras în Buncăr, prietenos cu colegii lui de la Sport și amabil cu toți ceilalți. Discuții despre cum a fost weekendul, zâmbete politicoase și cam atât. Încheie conversațiile prea repede și niciodată nu am reușit să-l descifrez prea bine, dincolo de faptul că ar putea fi la fel de nefericit ca mine.

Doar că el are o ușă, pe care poate să o închidă.

— După cum puteți vedea, pentru după-amiază, ne așteptăm la mai multă ploaie și vânt, spun eu, mișcându-mi mâna peste panoul verde din spatele meu.

Pe monitorul din fața mea și pe cele din casele telespectatorilor este o hartă cu vestul statului Washington.

— Peste noapte, vom avea patte de și mai multe averse, cu temperaturi de până la 4 grade.

Cele mai multe dintre intervențiile mele despre vreme durează treizeci de secunde, dar pentru această ediție mai lungă am la dispoziție două minute. Mă gândesc la asta ca la construirea unei povești: încep cu o imagine a regiunii live prin satelit, pentru a arăta ce se întâmplă chiar acum, apoi explic totul prin curenți de aer și sisteme de presiune. Întotdeauna închei vorbind despre săptămâna care urmează.

— Mâine vom ajunge la 12 grade, datorită frontului cald care se apropie. Dincolo de asta, totuși (și acum graficul este înlocuit de un desen care arată ce se întâmplă în largul coastei), avem un front rece mai puternic, care va trece prin vestul statului Washington miercuri și va crește viteza vântului, cu rafale de până la 96 de km pe oră și posibile întreruperi de curent. Vom continua să fim cu ochii pe acest fenomen, așa că nu uitați să ne urmăriți, în timp ce vom actualiza prognoza.

Ecranul se transformă din nou, de data aceasta, arătând prognoza din săptămâna curentă.

— Iată prognoza pentru șapte zile și, după cum vedeți, nu există o variație prea mare. Vom avea ploaie și vânt, cu o *posibilă* apariție a soarelui, vineri după-amiază. La urma urmei, în Pacificul de Nord-Vest e decembrie.

Îmi reprim un hohot de râs, glumind cu publicul, în timp ce prezint maximele și minimele săptămânii.

— Și se pare că vremea de luneа viitoare ar putea fi din nou ploioasă și cu vânt.

— Iar tu pari de-a dreptul încântată de asta, îmi spune Gia DiAngelo în cască, în timp ce mă îndrept spre pupitrul prezentatorului și mă așez, așa cum fac în fiecare dimineață, alături de Chris Torres.

— Nu mă pot abține, Gia. Sunt din Seattle, din toate punctele de vedere.

Ridic brațele, încă zâmbind.

— În venele astea curge apă de ploaie, în loc de sânge.

E o glumă de pe aici, potrivit căreia în timp ce majoritatea meteorologilor, majoritatea oamenilor, în general, se entuziasmează când se anunță soare, eu simt opusul. Contrar credinței populare, aici nu plouă atât de mult pe cât cred oamenii. New Orleans și Miami au parte de mai multe precipitații anuale, în timp ce nord-vestul Pacificului tinde să aibă în medie mai multe zile ploioase.

Totuși, ploaia din Seattle are ceva profund romantic.

Gia chicotește și se întoarce din nou cu fața la teleprompter.

— Vom afla mai multe de la Ari, în curând. Sunt sigură că toată lumea vrea să știe cum ne va afecta vremea planurile de vacanță. În continuare: o localnică a crezut că și-a găsit casa viselor... dar, când a început renovarea, poliția a venit să-i spună că, de fapt, casa nu era a ei. Kyla Sutherland a aflat mai multe.

Și începe publicitatea. Când ieșim din emisie, sunt încă plină de adrenalină. Aproape că mă face să uit de faptul că șefa mea abia dacă observă că exist, cu excepția momentelor în care are nevoie de mine să înlocuiesc pe cineva. Măcar o dată, aș vrea ca ea să spună: „Ooh, povestea asta despre vreme ar fi grozavă pentru tine, Ari, așa că dă-i drumul și ocupă-te de ea."

— Întotdeauna e plăcut să te avem aici după-amiaza, spune Gia și scoate din buzunar o pudrieră, să verifice dacă fiecare fir din părul ei lucios este la locul lui. Chiar și atunci când ne dai vești proaste.

— Ploaia nu este o veste proastă, Gia, spun eu pe un ton cântat, oprind microfonul agățat de rochia mea, iar apoi mă îndrept spre redacție, să-mi umplu sticla cu apă, cât durează pauza asta de zece minute.

Torrance e în biroul ei și bagă vesel un teanc de notificări ale lui Seth în mașina de tocat hârtie. În loc să las asta să mă afecteze, îmi îndrept umerii și mă opresc lângă birourile stagiarilor în cea mai răcoroasă zonă a redacției, spunându-le cât de bucuroși suntem noi, cei de la KSEA, că îi avem aici și că, dacă au întrebări despre emisiuni sau despre vreme, mă pot întreba oricând. Privirile lor nedumerite fac toții banii, având în vedere felul în care tensiunea din pieptul meu se diminuează foarte repede.

—Știe cineva să repare o mașină de tocat hârtie? strigă Torrance.

Se spune că e mai bine să nu-ți întâlnești eroii. Nici să lucrezi pentru ei.

CAPITOLUL 3

PROGNOZĂ:
adăpostiți-vă și pregătiți-vă pentru uraganul Torrance

— Ei bine... au încercat.

— Chiar așa? întreabă reporterul de trafic Hannah Stern, dând la o parte creanga unui copac.

Ne aplecăm mai mult și inspectăm bradul de Crăciun din sala de bal a hotelului, în special singurul menorah, care se înalță în toată splendoarea lui albastră și argintie, în spatele unui Moș Crăciun surfer, ce ține în spate un sac roșu. Pare un mod ineficient de a livra cadouri, dar merge.

— Iată ceva evreiesc în plus față de anul trecut, zic, încercând să găsesc ceva pozitiv.

Și, pentru că un compliment pare întotdeauna util, fac semn spre pantofii aurii cu baretă ai lui Hannah.

— Și îmi plac foarte mult pantofii tăi.

Sunt evreică, dar nu mă dau înapoi de la o petrecere de Crăciun, mai ales că mi-a luat trei ore să mă pregătesc. Mi-am îndreptat părul, după care mi-am făcut griji că arăta de parcă mă străduisem prea mult, așa că l-am stropit cu apă și l-am răsucit, să stea din nou ondulat. Apoi, mi-am scos placa de păr, să îi fac bucle la capete,

m-am ars în palmă și am fugit în bucătărie, să iau o pungă cu gheață. Am găsit doar niște paste ravioli exagerat de scumpe, de la Amy, pe care le păstram pentru vreo ocazie specială. E trist cât de mult am așteptat pastele alea ravioli, pe care le-am cumpărat în prima mea vizită la băcănie, după despărțirea de Garrison. Poate că viața mea nu e pe drumul cel bun, dacă singurul punct luminos din ea este o cutie de paste congelate.

Poate că panoul ăla publicitar chiar a fost un semn.

Sala de bal a hotelului este împodobită cu ghirlande, fulgi de zăpadă și lumini multicolore, iar formația de pe scenă cântă „Jingle Bell Rock." La petrecerea noastră de sărbători se cere *ținuta formală din Seattle*, ceea ce înseamnă că poți purta și blugi. Am probat nu mai puțin de patru ținute, înainte să mă hotărăsc la rochia neagră din dantelă, pe care am purtat-o la logodna mea. Îi dau o nouă viață, eliberând-o de asocierea ei cu fostul. Ca să reușesc să mă conving, mi-am schimbat obișnuitul lănțișor cu fulger cu o broșă *vintage*, pe care a găsit-o Alex într-un magazin de antichități și mi-a făcut-o cadou de ziua mea, un norișor cu pietre prețioase. Îi lipseau jumătate dintre pietre, așa că am căutat pe Etsy și am colindat prin magazinele cu mărgele din Seattle să o repar, iar în final am înșirat pe ea câteva cristale albastre, reprezentând ploaia. Sunt extrem de previzibilă. Dar misiunea aceea de reparare a broșei s-a transformat într-un hobby cu drepturi depline, unul care îmi ocupă jumătate din masa de bucătărie, plus o comodă cu sertare, unde am tot felul de unelte ale căror denumiri nu le-aș fi știut cu un an în urmă, și care mă relaxează, când nu am chef de nimeni.

„Mă simt minunat!" zice ținuta mea, doar că nu sunt prea sigură cui i-o spune. Poate că încerc să mi-o dovedesc mie însămi. Eu și Hannah suntem singurele evreice de la KSEA, deși, pentru că ea lucrează după-amiaza, nu ne intersectăm prea des. Ca urmare, nu am discutat despre diferența dintre prietenii de serviciu și cei din afara serviciului, iar mie începe să îmi pară un tipar. Poate că eu

sunt numitorul comun, lucru care ar necesita ceva introspecție pentru care nu știu sigur dacă sunt pregătită.

O urmez până la masa unde sunt iubitul ei, Nate, și alți câțiva reporteri, moment în care devine clar că sunt singura de la această petrecere care a venit fără partener. În ciuda dezinvolturii mele în fața camerei, nu am fost niciodată o fire sociabilă, capabilă să încep o conversație cu străini dacă nu am prognozele și graficele, ca plasă de siguranță.

— Sunt șanse să ningă anul acesta? mă întreabă soțul Gigi DiAngelo, în felul acela amabil în care întrebi pe cineva despre care știi un singur lucru.

Îmi imaginez că e ca atunci când întrebi o cunoștință a unui medic dacă vrea să arunce o privire la alunița de pe interiorul coapsei tale.

— Toate previziunile arată o vreme mai caldă ca de obicei, îi spun. Dacă vom avea zăpadă în această iarnă, nu cred că va fi în decembrie.

Oftează lung, de parcă încălzirea globală ar fi din vina mea.

— Copiii mei vor fi dezamăgiți. Măcar o dată, mi-ar plăcea să avem un Crăciun cu ninsoare.

Gesticulează spre zăpada artificială care face parte din aranjamentul de pe mijlocul mesei.

— Nu ar fi tare? Să-i punem pe toți să intre în direct cu căciuli de Moș Crăciun? Pun pariu că telespectatorii ar adora asta.

— Absolut, îi zic, cu un zâmbet fals.

Hannah e de cealaltă parte a mea, vorbind animat cu meteorologul nostru de weekend, A.J. Benavidez. Mă ridic și mă îndrept spre bufet.

— Scuzați-mă.

Deja e o coadă lungă, pentru că puține lucruri pot entuziasma o sală plină de adulți la fel ca mâncarea gratuită. Sinceră să fiu, eu sunt unul dintre acești adulți. Îmi dau seama că locuiesc

într-un oraș în care populația evreiască e sub 2%, iar presupunerea că toată lumea sărbătorește Crăciunul nu m-a zgândărit niciodată mai tare decât eticheta aspră a celui mai moale pulover. Dar, anul acesta o simt aproape constant. Am fost singura persoană care niciodată nu a purtat o căciulă de Moș Crăciun în timpul unei emisiuni, iar rețelele noastre sociale au explodat din cauza acuzațiilor că urăsc America.

— Fata de la meteo, spune cineva din spatele meu și simt că mă relaxez, când mă întorc și îl văd pe Russell, îmbrăcat cu blugi negri și sacou vișiniu din tweed, peste cămașă.

Sacourile lui sunt întotdeauna puțin mai colorate decât ale oricăruia dintre colegii noștri. În seara asta, e îmbrăcat mai relaxat decât în fața camerei: fără cravată și cu nasturele de sus al cămășii descheiat. O umbră de barbă de-a lungul maxilarului, pe care nu-mi amintesc să o fi văzut la începutul săptămânii.

— Tipul de la sport, zic, apoi strâmb din nas. Nu are chiar același efect, nu-i așa?

Russell schițează un zâmbet.

— Nu chiar, mă tem că nu.

În primele dăți când Russell mi-a spus așa, m-am temut că îmi bagatelizează munca. Că îi minimizează importanța. Dar el a spus-o într-un fel amabil, iar asta face parte din problemă: totul la Russell este atât de amabil, încât nu știu cum să ajung să-l cunosc dincolo de asta.

— Meciul de azi a fost, hm, destul de intens? întreb, dându-mi seama prea târziu că fac ceea ce îmi făcea mie soțul Giei.

— Nu ești genul care se uită la sport, nu-i așa?

Fac o grimasă.

— E o chestie de sincronizare. Dacă meciurile ar fi la 3:00 dimineața, le-aș vedea pe toate.

Zâmbetul lui se transformă în râs.

— O să văd ce pot face. Sunt sigur că vei fi încântată să afli că meciul pe care l-am comentat a fost unul de fotbal universitar, iar scorul final a fost 66-60.

— Poate că nu mă pricep prea bine la fotbal, dar cifrele astea par... mari?

— Oh, au fost. Niciodată nu am mai văzut așa ceva. O ofensivă grozavă, o apărare jenantă.

Rândul de la bufet avansează, iar eu reacționez cu o fracțiune de secundă prea lent, cele câteva înghițituri de vin de la masă urcându-mi-se la cap. Probabil că vântul s-a jucat prin părul lui Russell în timpul meciului, iar bărbații cu părul ciufulit au ceva ce mă atrage. Acum, că nu mai sunt într-o relație, creierul meu a luat-o razna, și parcă mă uit tot timpul după bărbați. Fac foarte des câte o pasiune. Tipul a cărui cutie poștală este lângă a mea și care este abonat aproape exclusiv la reviste despre canabis: drăguț. Tipul care mi-a zâmbit în autobuz săptămâna trecută și care, la o privire mai atentă, ascundea în haină nu unul, ci doi dihori: foarte drăguț. Tipul de la cantina angajaților, care cumva reușește să facă o plasă de păr pentru barbă să pară atrăgătoare: împotriva așteptărilor, *extrem* de drăguț. Totuși, mă limitez la atât: un trecător *oh, e drăguț*. Având în vedere cât de dezastruos s-a terminat cu Garrison, așa și trebuie să rămână, iar asta înseamnă să renunț la visul meu de a deveni doamna Plasă-de-păr-pentru-barbă.

— Întotdeauna mă simt un pic ciudat la petrecerile astea, zice Russell, trăgând de gulerul sacoului. De obicei, dacă oamenii vorbesc cu mine, este pentru că vor să știe cum este jucătorul lor preferat în afara terenului și dacă cutare e la fel de nesimțit cum se spune.

— La fel, doar că vor să se plângă de vreme. Cel puțin mâncarea e bună. Posibil să fie singurul lucru care face ca toate astea să merite.

Face semn din cap spre un ecran dintr-un colț.

— Nu ești un fan al copilului Iisus, care îl călărește pe Rudolph?

— Oh, sunt evreică, îi zic, dorindu-mi să nu fi adus asta deloc în discuție. Nu e chiar cea mai incluzivă petrecere de sărbători.

El rămâne tăcut, în timp ce se uită în jur, iar regretul meu devine de patru ori mai mare. Eu și Russell nu suntem apropiați. Toate reproșurile referitoare la șefii noștri sunt amuzante. N-aș vrea să creadă că sunt complet opusul fetei vesele din fața camerei. Fac tot posibilul să mă asigur că nimeni nu crede asta.

— Cu siguranță, e festivă, spune el, într-un fel ciudat de monoton.

Și totuși, avem costiță, și sparanghel cu miere și lămâie, și macaroane cu brânză și cu ceapă caramelizată. Poate că studioul nostru este disfuncțional, dar nu suntem în criză de bani. Eu și Russell ne umplem farfuriile într-o tăcere relativă, cu excepția momentului în care îmi spune că un sparanghel e în pericol să-mi cadă de pe farfurie, apoi ne întoarcem la mesele noastre: Russell cu restul redacției de sport, eu ca a cincea roată la căruță.

După ce bufetul e golit, luminile de deasupra se diminuează și rămân doar beculețele ce clipesc atârnate de tavan și cele înfășurate în jurul pomului de Crăciun. Torrance și Seth urcă pe scena din sala de bal, Torrance arătând ca o mândră zeiță a zăpezii, în costum argintiu, Seth, în smoching gri-argintiu cravată cu model trestie de zahăr și părul negru lucios dat pe spate, într-un fel care îl face să arate ca un star de cinema din anii '40.

Minunații și teribilii noștri șefi!

— Bună seara tuturor, spune Torrance la microfon, iar lumina îi face buclele să pară aurii. Vrem să vă mulțumim pentru încă un an extraordinar.

— Suntem capabili să spunem povești importante și să menținem ratinguri ridicate, datorită fiecăruia dintre voi. De la știri, de la sport, de la meteo.

Ochii lui Seth se opresc zâmbind asupra ei.

— Și felicitări speciale lui Torrance, pentru că a fost numit meteorologul preferat al orașului Seattle, pentru al șaptelea an la rând, de către revista *Northwest Magazine*!

Aplauze intense. La aproape trei decenii după debutul ei aici, Torrance continuă să facă asta în fiecare seară. Într-o vitrină de lângă ei este expusă o colecție de premii, încă un lucru pe care le place să îl facă în fiecare an. Trebuie să recunosc că e plăcut să văd această măsură evidentă a succesului, sub forma unor statuete înaripate.

— De asemenea, felicitări postului nostru, pentru șaisprezece nominalizări regionale la Emmy și cinci victorii! spune Torrance. Inclusiv reportajul excelent al lui Seth despre revitalizarea zonei portuare din Seattle.

Îl bate pe umăr, iar el îi zâmbește într-un fel care transmite „mai termină". Pentru o clipă, cel puțin așa îmi pare mie, privirile lor se întâlnesc și își retrag ghearele, uitându-se unul la altul ca doi oameni care cândva se iubeau. Se respectau. Exteriorul de gheață al lui Torrance pare să se topească, iar Seth chiar îi atinge mâna și o mângâie ușor. E o interpretare grozavă; aproape pot crede că nu se disprețuiesc unul pe celălalt. Torrance și Seth făcând pace: poate că asta chiar este cea mai minunată perioadă a anului. Evident, ea este într-o dispoziție bună în seara asta. Mi-ar plăcea să o prind singură, să am o discuție adevărată cu ea. Promit să o fac de îndată ce va fi liberă.

— Cum cina se apropie de sfârșit... da, haideți să aplaudăm personalul de catering de la Hilton!

Seth se oprește pentru aplauze.

— Cum cina se apropie de sfârșit, am vrea să dăm startul la ceea ce a fost întotdeauna tradiția noastră preferată la KSEA. Știți ce înseamnă asta... e timpul pentru schimbul anual de cadouri amuzante!

Mesele noastre sunt aranjate în semicerc, în jurul celui mai mare brad din sala de bal, iar cu mai mult de șaizeci de persoane prezente, sub el este o stivă impresionantă de cutii. Eu am cumpărat un platou pentru brânzeturi în forma statului Washington, pe care l-am găsit într-un magazin din apropierea casei.

— Te rog să nu aduci acasă nimic jenant, îi zice Hannah lui Nate.

— Mă simt jignit. Știi că ai folosit mănușa Ove de anul trecut la fel de mult ca mine, dacă nu chiar mai mult.

Când am ajuns, locurile noastre de la mese aveau numere care desemnau ordinea noastră în joc. Hannah e prima și desface un set de trei lumânări parfumate. Urmează reportera Bethany Choi, care nimerește un pachet cu o formă ciudată, în care se dovedește a fi un aspirator micuț, alimentat prin USB. Apoi, vine rândul lui Seth. Ocolește cadourile de la Hannah și Bethany, pentru ceva nou, și niciodată nu am văzut fața unui bărbat matur să se lumineze așa cum se luminează a lui, când scoate un aparat de făcut sendvișuri pentru micul-dejun.

— Nu se poate, zice el, ținându-l așa cum îmi imaginez că își ține un părinte nou-născutul în brațe, pentru prima dată. Asta poate face o brioșă englezească, un ou și șuncă, toate în același timp?

— Și brânză, completează Chris Torres. Am și eu unul din ăla. E foarte tare.

— Mie chiar îmi plac sendvișurile la micul-dejun!

Seth îl bagă sub braț și se întoarce la locul lui.

— Dacă vine cineva după el, sper că e pregătit să renunțe la următoarea mărire de salariu. Glumesc, desigur.

— Nu cred că glumește, îi șoptesc lui Hannah.

— Ciudat că ești atât de îndrăgostit de el, zice Torrance, pe un ton care sugerează că nu e deloc amuzant. Pentru că, din câte îmi amintesc, ți-am cumpărat ceva foarte asemănător, unii ar putea spune chiar identic, de un Crăciun.

— Da. Mi-ai cumpărat. Și l-ai luat la divorț, zice Seth calm.

De la distanță, surprind privirea lui Russell și nu îmi scapă zvâcnetul bărbiei lui. Trecem fără incidente peste următorii câțiva jucători, apoi e rândul meu. Aleg o trusă de cocktailuri artizanale, care e furată în runda următoare.

Asta face să fie rândul meu din nou și atunci zăresc oportunitatea.

Torrance e încă bosumflată, în timp ce Seth citește ce scrie pe cutia cu aparatul de făcut sendvișuri, făcând un mare spectacol din asta. Jocul are o limită de 50 de dolari, așa că nu e ca și cum ar fi ceva ce nu și-ar fi permis să-și cumpere și singur, dar îmi dau seama că e vorba de principiu. Iar dacă vreau ca Torrance să mă placă sau cel puțin să mă respecte, sunt realistă, știu că nu le pot avea pe amândouă, trebuie să fac ceva ca să câștig asta. În mod clar, acel ceva nu s-a întâmplat în timpul orelor de lucru. La job, fie dispar, fie distrag atenția, deși, de obicei, e prima variantă. În seara asta, poate că reușesc să aplanez o parte din fricțiunile dintre ei.

— Iau eu aparatul de făcut sendvișuri pentru micul-dejun?

Îmi iese ca o întrebare. Atât capul lui Seth, cât și cel al lui Torrance se întorc spre mine. În jocul nostru există o regulă nescrisă: nu iei de la șeful tău.

— Nu vrei să faci asta, Ari, zice Seth. E o porcărie. Probabil că se va strica de la prima folosire.

— Poate să decidă naibii singură, Seth.

Torrance nu prea reușește să-și ascundă bucuria. Parcă e gata să sară să smulgă cadoul din mâna lui Seth.

— Dacă ea vrea aparatul de făcut sendvișuri pentru micul-dejun, ar trebui să-l ia. Se pare că poate face și mini-pizza?

— Da.

Seth își încrucișează brațele, cu bicepșii încordați sub materialul costumului.

— Poate.

Dintr-odată, nu mai sunt sigură dacă vreau să mă bag în mijlocul unor meschinării Torrance-și-Seth. Mă uit la cercul din jurul meu și majoritatea oamenilor își feresc privirile. Nu știam că un joc de petrecere poate fi atât de tensionat. Dar, desigur, asta fac cei doi Hale. Ei sunt motivul pentru care nu putem avea lucruri frumoase. Ei transformă orice într-o confruntare, chiar și un simplu joc de la o petrecere de sărbători, care se întâmplă să fie petrecerea de Crăciun, cu un singur menorah trist.

— Po... pot să iau altceva, zic. O să fur ceva, sau o să aleg un alt cadou, sau...

Dar Seth face deja un pas în față și mi-l înmânează și așa aflu că e posibil să mă simt atât triumfătoare, cât și ca un adevărat rahat, în același timp. El alege un alt cadou, unul cu hârtie de împachetat cu model pinguin.

— Un set de paie reutilizabile. Mișto, zice el, cu entuziasmul unui copil care a primit șosete de ziua lui.

— Super!

Zâmbetul lui Torrance strălucește mai tare decât la televizor.

— Cine urmează?

Petrecerea continuă, cu desert și dans, și oameni râzând de cadourile lor. În treacăt fie spus, mă întreb de ce Garrison nu a putut aștepta să mă părăsească după Anul Nou. Cel puțin nu ar fi trebuit să suferim singuri la petrecerile astea. Deși probabil că el se distrează de minune la petrecerea anuală de pe iaht a firmei lui de investiții.

Culeg o farfurie cu fursecuri „de sărbători": un Moș Crăciun, un brad, o sanie, și mă gândesc dacă să renunț la tot, când Torrance se trântește pe scaunul de lângă mine.

— Salutare, Ari Abrams, zice ea, iar cuvintele i se încalecă.

E beată. Și totuși, rujul ei e impecabil. Dacă vreodată vom deveni apropiate, ceea ce ar necesita ca una dintre noi să dezvolte o amnezie incurabilă, o voi ruga să mă învețe trucurile ei.

— Ari Abrams. E un nume bun pentru televiziune, nu-i așa?

— Sper, având în vedere că deja sunt la TV.

Împing spre ea un pahar cu apă, sperând să înțeleagă aluzia. Torrance-cea-ametițită îmi place chiar mai puțin decât Uraganul Torrance.

— Îmi pare rău pentru toate astea, zice, gesticulând cu vinul spre grămada de hârtie de împachetat și cutii goale, iar lichidul formează în pahar un tsunami de merlot.

— Nicio problemă, zic repede, pentru că sunt atât de obișnuită să fiu călcată în picioare, când vine vorba de Torrance, încât pot să o fac și singură.

Apoi, pentru că sper să nu fi părut prea nepăsătoare, adaug:

— Felicitări încă o dată pentru premiu! Nimeni nu merită să fie numit meteorologul preferat mai mult decât tine.

Pozitivitate. Poftim. Dar ea ignoră complimentul, aruncându-mi o privire pe care nu sunt sigură că i-am mai văzut-o. Scuze? Câteva urme de rimel îi pătează pomeții, fața îi e de un roz cald, iar aceste crăpături în fațada ei mă fac să mă înmoi puțin.

— Nu e în regulă, Abrams. Și nu trebuie să spui că este așa, doar pentru că sunt șefa ta.

O parte din tensiunea pe care am ținut-o sub control toată noaptea sau poate chiar în ultimii trei ani se estompează. Nu foarte mult, dar e un început.

— Aș vrea ca lucrurile să nu fi fost chiar atât de dificile între mine și Seth, continuă ea.

Dacă relația lor e doar dificilă, atunci muntele Everest e doar un limitator de viteză.

— Întotdeauna a fost intens. Când eram îndrăgostiți, era atât de multă pasiune între noi, încât uneori nici nu puteam fi în aceeași

cameră fără să vrem să ne smulgem hainele reciproc. Iar apoi, când ne-am certat... intensitatea aia n-a dispărut. Doar că s-a transformat.

Nu sunt sigură că voiam să aud despre șefa mea și acest gen de pasiune în aceeași propoziție, dar bravo ei. Sper ca cineva să mai vrea să smulgă hainele de pe mine, când voi avea cincizeci de ani.

— Ce s-a întâmplat? întreb.

— Oh, o mulțime de lucruri mărunte, care probabil că păreau la fel de neinsemnate ca certurile noastre din prezent. Nu cred că vreunul dintre noi ar putea identifica o cauză anume.

Spune asta cu dezinvoltură, dar nu mă privește în ochi. În schimb, se uită spre Seth, care e în cealaltă parte a camerei, râzând cu un trio de prezentatoare și cu soții lor.

— M-am gândit că unul dintre noi va pleca de la KSEA, pentru a-i lăsa celuilalt un pic de spațiu. Dar fie amândoi suntem prea devotați studioului, fie suntem protagoniștii celei mai lungi lupte de cocoși din lume.

Mă gândesc la asta un timp, în timp ce trupa începe să cânte o versiune jazzy a „Winter Wonderland", iar cuplurile se îndreaptă spre ringul de dans. Am senzația clară că ar mai avea multe de spus, dar nu vreau să insist.

— În plus, continuă ea, mai e și fiul nostru, Patrick, iar soția lui este însărcinată. O să nască în luna mai. Niciodată n-am crezut că voi simți asta, dar abia aștept să fiu bunică.

La asta, fața ei se schimbă, zâmbetul devenindu-i sincer.

— Nu am fost apropiată de bunicii mei și întotdeauna mi-am dorit să fi fost. Îmi place ideea să stau cu copiii ori de câte ori e nevoie, să fiu acolo la fiecare zi de naștere și de sărbători. Nu cred că aș putea pleca din Seattle. Și presupun că Seth simte la fel.

— Asta e chiar grozav, îi spun, cu toată sinceritatea.

Dintre toate lucrurile pe care nu le așteptam de la Torrance în seara asta, mărturisirea că abia așteaptă să fie bunică e aproape în fruntea listei. Centrul ăla lipicios al inimii mele e reactivat deplin.

— Fratele meu are gemeni în vârstă de cinci ani și sunt chiar fantastici.

— Ar trebui să-i aduci în redacție într-o zi. Să le faci un tur.

Torrance își pune mâna peste a mea. Unghiile ei sunt vopsite în argintiu, cu fulgi de zăpadă micuți.

— Și, Ari, chiar ar trebui să vorbim mai mult.

Mă abțin să spun că ea a fost cea care a vorbit cel mai mult și că nu-mi pasă dacă e beată – e un moment prea drăguț. Vreau să mă bucur de el cât pot.

Încurajată, mă întorc la fursecurile mele, mușcând din obrajii rubinii ai Moșului. Au un gust mult mai dulce decât acum câteva minute. Seth valsează până la noi.

— Scuzați-mă, doamnelor, spune pe un ton prefăcut nonșalant, care mă face să dau înapoi. Am venit cu o ofertă de pace. Ce zici de un dans, Tor? De dragul vremurilor trecute?

— Îți amintești, zice ea, și ochii i se luminează.

— Bineînțeles că da. Câți oameni au ca melodie de Crăciun preferată „Run Rudolph Run"?

— *Destui*, insistă ea, de parcă e o glumă veche între ei.

— Simt că îți datorez asta, după dezastrul cu cadourile.

Seth ridică din umeri spre mine, fără tragere de inimă, de parcă asta e tot ce trebuie să facă pentru a fi iertat.

— Îmi pare rău, Ari.

— Cred că nu pot să refuz.

Torrance îmi aruncă o privire peste umăr, în timp ce îl ia de mână pe Seth, ca și cum ar vrea să spună, „despre asta vorbeam". Și, spre șocul meu total, cei doi încep să danseze swing, Torrance râzând, în timp ce Seth o învârte pe ring. Ne-am întors în timp. Sunt *buni* și trebuie să presupun că dansau mereu când erau împreună. Nu mă pot abține și mă întreb când s-a stricat totul, dacă s-a întâmplat exact acum cinci ani sau dacă a fost treptat, așa cum a spus Torrance: o mulțime de lucruri mărunte, care în cele din

urmă au devenit imposibil de ignorat. În cazul părinților mei, a fost un moment anume, sunt sigură de asta, chiar dacă nu am vești de la tata de vreo cincisprezece ani. Iar cu Garrison, a fost un lucru mărunt, pe care el l-a transformat într-un lucru însemnat, deși îmi dau seama că lui nu i s-a părut deloc mărunt.

În timp ce cântecul este înlocuit de o melodie pe care nu am mai auzit-o, încep să mă gândesc că poate e în regulă. Poate că Torrance și Seth și-au dat seama că ne fac pe toți nefericiți. Poate că asta chiar a fost o ofertă de pace.

Numai că tocmai aud ceva.

— Niciodată nu ai apreciat nimic din ce ți-am dat, zice Torrance din mijlocul ringului de dans, luându-și brațele din jurul gâtului lui Seth.

— Tot despre afurisitul ăla de aparat de făcut sendvișuri e vorba?

— Afurisitul de aparat de făcut sendvișuri e o metaforă! strigă ea. Niciodată nu ai apreciat sacrificiile pe care le-am făcut sau genul de efort de care este nevoie pentru a-mi face bine treaba. Iar acum nici măcar nu poți aprecia efortul depus pentru petrecerea asta?

Pozitivitate, pozitivitate... trebuie să existe ceva pozitiv. Asta mă împiedică să cedez: mă concentrez pe ceva mai bun, pe ceva vesel. Dar sunt singură la masă și toată lumea e atentă la cei doi Hale.

Câțiva angajați ai hotelului, îmbrăcați în negru, au început să se apropie, gata să intervină, dacă e nevoie. Mă ridic în picioare din instinct, neștiind ce ar trebui să fac, dar orice ar fi, nu pot să stau cu mâinile în sân. Sunt furioasă, și dezamăgită, și *stânjenită*, mai ales. Aceștia sunt colegii mei adulți, *șefii* mei adulți, iar ei fac o scenă în public.

— Hei, prietene, hai să facem o plimbare, zice Chris Torres, prezentatorul de dimineață, și îl apucă de mânecă pe Seth, dar Seth îl respinge.

— Ne descurcăm, spune el, printre dinții strânși.

Torrance se îndreaptă furtunoasă spre raftul cu premii.

— Poate că ție nu ți-a păsat de povestea asta, dar pentru mine a fost importantă.

Își trece unghiile cu fulgi de zăpadă peste Emmy-ul lui Seth.

— La fel cum ăsta e important pentru tine.

Înainte ca cineva să o poată împiedica, Torrance apucă statueta, ridică brațul și o aruncă prin fereastra sălii de bal.

CAPITOLUL 4

PROGNOZĂ:

o noapte întreagă de plâns de milă face loc unei intrigi ușoare, în primele ore ale dimineții

Personalul hotelului se grăbește să adune cioburile. O prelată e întinsă peste fereastră. Fursecurile se revoltă în stomacul meu. Pentru un moment, când geamul s-a spart, am fost uimită de forța lui Torrance.

Pe de altă parte, poate că ar fi trebuit să mă aștept la asta de la femeia care a mâncat odată un ardei iute în direct la TV. Torrance și Seth sunt rugați să plece imediat, iar cu optimismul pe care îl mai am fac tot posibilul să salvez ce a mai rămas din petrecere. Mare parte din optimismul ăla a dispărut pe fereastră, odată cu Emmy-ul lui Seth, dar a mai rămas o fărâmă.

— Avem formația pentru încă o oră, le spun producătorului de știri Avery Mitchell și soției lui, în timp ce își iau hainele.

Da, mă temeam de petrecerea asta, dar nu se poate să se termine așa.

— Dădaca, explică Avery. Îmi pare rău. Chiar au exagerat de data asta, nu?

Hannah îmi aruncă o privire compătimitoare, în timp ce înghite un ultim fursec.

— Cred că am abuzat de ospitalitatea lor. Mă îndoiesc că Hilton o să ne mai primească prea curând.

Îmi pune o mână pe braț și mă strânge ușor.

— Nu trebuie să încerci să rezolvi problema, Ari. Nu sunt sigură că cineva ar putea.

— Nu e chiar așa de rău, zic, cu o voce liniștită, fără să fiu pe deplin convinsă.

Au fost momente în care Torrance și Seth nu se urau chiar așa. Nu a durat mult, desigur, dar a existat o astfel de perioadă. Când devine clar că restul colegilor mei preferă să se ducă acasă să doarmă după acest fiasco, în loc să își mai facă selfie-uri cu pruncul lișiței și cu Rudolph, mă trezesc îndreptându-mă agale spre bar. Acum, tot ce îmi doresc e o băutură tare și o afurisită de mahmureală, deoarece nu mai sunt sigură că pot găsi vreo parte bună a lucrurilor. La bar mai e o singură persoană, o siluetă într-un sacou vișiniu, aplecată deasupra unui pahar.

— Îți înec amarul? întreb, în timp ce mă las pe scaunul de lângă Russell, aranjându-mi fusta, să nu se vadă ceva.

Barul e luminat discret și are mobilier din mahon. Plăcut. Nu suficient de extravagant să mă simt nelalocul meu, având în vedere că nu am obiceiul să bântui prin barurile hotelurilor.

— Cam așa ceva.

Mai ia o înghițitură din băutură, înainte să pună paharul pe un șervețel negru.

— Drăguț din partea ta să mi te alături. Presupun că și tu ai venit să-ți înec amarul? Posibil din același motiv?

— Din păcate. Apropo, ce bei?

— *Whiskey sour*, zice el, iar eu îi fac semn barmanului să-mi aducă și mie unul.

— Pentru înecat amarul, spun când mi-l aduce, ciocnindu-mi paharul de al lui.

El mă privește, în timp ce dau pe gât trei sferturi din pahar dintr-odată. Și... oh, Doamne. A fost o greșeală. Alunecă de parcă ar fi o pungă de Sour Patch Kids[1]. Sunt recunoscătoare când barmanul îmi pune lângă el un pahar cu apă.

— Cât de mare o să fie coșmarul luni la muncă?

— Categoria șaptezeci. Cel puțin.

Russell are gulerul descheiat, părul șaten deschis îi e un pic ciufulit și nu seamănă deloc cu felul în care arată la televizor, pieptănat ca la salon. Este interesant să vorbești cu cineva în viața reală, când cunoști și imaginea de la televizor. E *aceeași* persoană, dar o versiune îți permite să îi vezi defectele, iar cealaltă nu.

— A fost cel mai agresiv schimb de cadouri pe care l-am jucat vreodată, zice el. Și apoi... în fine, știi și tu.

Face un gest spre ieșirea din bar. *Fereastra. Emmy-ul lui Seth. Orice aparență de demnitate a mai rămas pentru KSEA.*

— Uhhhhhhh.

Îmi las capul să cadă dramatic pe tejghea.

— Hai să vorbim despre altceva.

Se face liniște și, dintr-odată, sunt îngrijorată că eu și Russell nu avem „altceva" despre care să discutăm. Întotdeauna am vorbit doar la serviciu, despre serviciu. Dar apoi mă întreabă:

— Ai venit singură în seara asta?

Și niciodată nu am fost atât de ușurată să aduc în discuție logodna mea ruptă. Înclin paharul spre al lui.

— Asta se întâmplă când logodnicul te părăsește de Halloween. Îmbrăcat ca o mascotă din aia gonflabilă, cum au la reprezentanțele auto.

Eu vopsisem în roșu câteva cutii de carton, să mă transform într-o Toyota Camry second-hand. Am fi câștigat de departe concursul de

[1] Bomboane învelite cu un strat de zahăr dulce, apoi cu un strat de zahăr acru (n. red.).

costume pentru cupluri de la firma lui, dacă am fi reușit să ieșim din apartament. Când Russell se holbează la mine, îi spun:

— E în regulă. Poți să râzi. E aproape amuzant.

Chiar în timp ce rostesc cuvintele, simt o strângere de inimă care aduce un pic a dor. Nu vreau să mă gândesc la Garrison, nu acum, nu după seara asta. Eram atât de convinsă că ne vom petrece restul vieții împreună: căsătorie, copii, o casă în suburbii, deși am glumit cu Garrison de câteva ori, spunându-i că va trebui să mă târască de mâini și de picioare, ca să mă scoată din oraș. Când petreci atât de mult timp imaginându-ți viața cu cineva, după ce pleacă, nu plângi doar pierderea acelei persoane. Trebuie să plângi fiecare bucată din viața ta pe care a atins-o și pe care acum nu o mai atinge. Fiecare imagine a viitorului pe care l-ați plănuit împreună.

— Nu aveam de gând să râd, spune el. Îmi pare foarte rău să aud asta.

Pare înțelegător în mod sincer. Ridic din umeri, uitându-mă la cuburile de gheață din băutura mea.

— E un lucru bun, cel puțin: el nu a trebuit să asiste la spectacolul ăsta de rahat. Aproape că îi pun aceeași întrebare, dar e clar că și el e singur. Altfel, nu am bea împreună, în barul unui hotel.

— Ce s-a întâmplat cu discuția despre altceva?

— Nu există altceva!

Probabil că o spun exagerat de dramatic și accentuez lovind prea tare cu pumnul în bar, pentru că Russell face ochii mari.

— Știi că Torrance nu mi-a făcut o evaluare reală a performanțelor, în ultimii trei ani? Ea este *șefa* mea și nu-i pasă dacă angajații ei devin mai buni la ceea ce fac.

Arunc o privire prin bar, îngrijorată că vorbesc despre ei cu atâta sinceritate, chiar și după ce au fost dați afară.

— Probabil că majoritatea oamenilor își doresc mai puțină atenție din partea șefilor, nu mai multă. Îmi dau seama de asta. Dar Torrance este singurul motiv pentru care am vrut să lucrez

aici. Am crescut urmărind-o și am fost atât de încântată să obțin jobul ăsta... să am șansa de a învăța de la cea mai bună. Iar ea mă ignoră complet. Câteodată, am impresia că ar fi mai fericită dacă nu ar avea parte de atâta dramă la serviciu... ar fi mai disponibilă. Poate că într-o zi mi-ar plăcea să ajung într-un top 10 sau într-o televiziune națională, dar n-am nicio șansă, fără o pregătire mai bună sau un mentor. Deocamdată, îmi place jobul ăsta și vreau să fiu bună la ce fac. Vreau ca ea să-mi spună că nu o dau în bară cu prognozele. Sau, chiar mai mult, să îmi spună cum să devin mai bună. Da. Sigur, mi-ar plăcea să ne aducă un consilier de carieră și mi-ar plăcea să fiu invitată la *Halestorm* sau să fac o relatare de pe teren, dar, Doamne, nici măcar nu mă vede. Deja am renunțat să mai sper la orice fel de promovare. Cel mult primesc o bătaie pe umăr și un „ține-o tot așa, Abrams."

Fața mi s-a încins, iar când întind mâna după paharul cu apă aproape că-l răstorn. Russell nici nu clipește și îmi dau seama că niciodată nu i-am spus atâtea dintr-odată. Și... oh, Doamne. A fost prea mult. Mult prea mult. Evident, alcoolul își face treaba deja, îmi distruge filtrul de-la-creier-la-gură și lasă să iasă toată negativitatea asta. E singura explicație. Asta nu sunt eu. Cel puțin nu în preajma cuiva care nu e fratele meu. De fiecare dată când eu și Russell ne-am plâns de șefii noștri, am adăugat câte un „în fine, ce putem face" și am ridicat din umeri. Acum, am fost foarte diferită de Ari Abrams cea de la televizor și chiar mai diferită de versiunea mea reală. Sunt convinsă că o să ceară nota și o să dispară într-un Uber, lăsându-mă să-mi înec amarul mai departe, de una singură.

— Nu e rea în meseria ei, zic, devenind defensivă. Încă o admir al naibii de mult. E doar...

— Distrasă, completează Russell. Da. La fel și Seth.

— Probabil că nu ne merge rău, dacă cea mai mare problemă a noastră este că șefii nu ne acordă atenție.

Mă forțez să râd, dorindu-mi ca Russell să spună mai mult de trei cuvinte.

— Sau... mă rog, nu-l cunosc pe Seth, dar...

Russell tace pentru o clipă, uitându-se la rafturile cu băuturi alcoolice din spatele barului, înainte de a-și roti capul înapoi spre mine, cu o determinare nouă în privire.

— Când am fost angajat... trebuie să fi fost la scurt timp după ce au divorțat. Eram într-o întâlnire cu el și cu Wilson, care la început nu mă voia în fața camerei. A zis că un reporter sportiv gras n-ar da bine. Și cum el este manager general, mi-am făcut griji că ar putea avea ultimul cuvânt.

N-am mai auzit pe nimeni să vorbească cu atâta tupeu despre greutatea sa și nu sunt sigură cum să reacționez. După o pauză scurtă, decid să aleg sinceritatea.

— Asta chiar e aiurea.

— Pe tot parcursul interviului, Seth fusese foarte încântat să mă aibă la bord, dar atunci n-a zis nimic. Cea mai proastă întâlnire din viața mea. Nu mă așteptam neapărat ca el să mă apere... adică, abia dacă mă cunoștea. Dar am crezut că măcar o să spună *ceva*. După asta, s-a retras oarecum, parcă convins că a făcut o greșeală angajându-mă. Dar când a văzut că ratingurile mele sunt mari, pentru că sunt bun la ceea ce fac, a fost foarte încântat. Fericit să-și revendice asta.

Nu o spune cu aroganță, doar afirmă un fapt. Ratingurile lui Russell *sunt* mari.

— Partea cea mai frustrantă este că sunt aici de patru ani și încă mă ocup de sporturi universitare.

Nu știu prea multe despre ierarhia sportivă de la KSEA.

— În loc de sportul profesionist? întreb, iar el încuviințează.

Pare logic că un Seth mai fericit ar putea duce la o promovare și pentru Russell.

— Anul trecut, Torrance m-a programat să lucrez în fiecare seară de Hanukkah, pentru că nu și-a dat seama că nu cade în aceeași zi în fiecare an și nu s-a gândit să întrebe.

— Odată, Seth mi-a tăiat un reportaj, după o ceartă cu Torrance, pentru că echipa lui preferată pierduse.

— Lui Torrance îi pasă de părerea mea doar atunci când mă folosește ca pe un pion, să iau partea cuiva.

— Lui Seth nu-i pasă niciodată de părerea mea.

Parcă am încerca să demonstrăm al cui șef e mai rău, dar e un joc pe care, la fel ca la schimbul de cadouri, nu-l câștigă nimeni.

— E mare păcat că au divorțat, zic eu. Se merită unul pe celălalt.

— E greu să ți-i imaginezi mai nefericiți decât sunt acum.

Face semn din cap spre paharul meu gol.

— Mai vrei unul?

Deja îi fac semn barmanului.

— Jur că într-una dintre zilele astea o să-mi alunece mâna și o să pun detergent de vase în cafeaua lui Seth, zice Russell, fluturând brațul cu emfază, parcă să arate cât de ușor ar fi.

O jumătate de duzină de pahare goale acoperă barul din fața noastră, iar noi suntem terminați. Sacoul vișiniu al lui Russell e pus peste scaunul de lângă el, mânecile cămășii negre îi sunt descheiate la încheieturi și suflecate. Când gesticulează prea amplu, își tot împinge în sus ochelarii, așa cum face acum. De fiecare dată, trebuie să rezist impulsului de a întinde mâna să-l împiedic să-și lovească ochelarii și să și-i arunce de pe ochi.

Mi-am strâns părul în vârful capului și l-am legat cu un elastic pe care l-am găsit în poșetă și sunt prea amețită să-mi pese că probabil e zburlit în toate direcțiile. Stau foarte dreaptă pe scaunul de bar: o altă chestie pe care nu o stăpânesc prea bine.

— Nu-mi spune! îi zic, râzând. Nu vreau să fiu complice. Nu vreau să am asta pe conștiință.

— Ascultă. Trebuie să-ți spun, ca să fii alibiul meu.

E oarecum plăcut să mă plâng de job cuiva care are parte cam de aceleași rahaturi ca mine. Jobul de analist al lui Garrison era atât de stresant, încât în preajma lui încercam să nu aduc vorba despre necazurile mele profesionale, cu excepția rarelor ocazii când nu mai puteam să mă abțin. Totuși, mereu îmi fac griji când îmi scapă ceva la care el reacționa îndepărtându-mă.

„Am impresia că nici măcar nu mai știu cine ești", mi-a spus Garrison în timpul ultimului nostru scandal, care a fost și unul dintre puținele de care am avut parte. De Halloween. „Niciodată nu ai fost tu însăți cu mine, nu-i așa?" A fost cea mai urâtă insultă, pentru că nu știam cum să fiu o Ari Abrams cât mai reală, mai autentică. Mă simțeam umană; nu eram un monstru din altă lume, care defila într-un costum uman. Dar Garrison credea că nu mi-am dat jos masca senină pe care o port în fața camerei, cea care mă ajută să zâmbesc chiar și atunci când lucrurile se destramă. Singurele lucruri pe care le-am ascuns de el au fost pentru binele lui. Deși în ultima vreme m-am întrebat cât de fericită am fost cu el, dacă am ascuns atât de mult din mine.

— Te-ai gândit să pleci? îl întreb pe Russell, încercând să-mi aranjez cocul într-un fel care sper să arate relaxare.

— Uneori? zice el, ca un fel de întrebare. Am ajuns destul de departe cu interviul la un studio din Tacoma, acum câțiva ani, dar în cele din urmă nu am obținut jobul. Și niciunul dintre studiourile mai mici nu plătesc nici pe departe la fel de bine, chiar dacă salariile de aici nu sunt chiar incredibile. Am nevoie de stabilitate.

— Ah. Credit pentru studii?

— Ceva de genul ăsta.

Are obrajii rozalii. Îi stă bine beat. Ridic din sprâncene în direcția lui, dar el doar se întinde după pahar. Modul agent secret

activat. Ar putea să-mi spună că susține financiar o familie de spiriduși care și-au stabilit reședința în subsolul lui și trăiesc cu scripici și bezele, și l-aș crede.

— Pentru mine, ăsta ar fi trebuit să fie jobul de vis, îi zic. Să mă mut de la Yakima la Seattle, să ajung să lucrez acolo unde m-am format... asta a fost ceva incredibil. Și vreau să spun că, în sfârșit, am un panou publicitar.

— În sfârșit *avem* un panou publicitar.

— Și pentru tine e primul?

— Pe Aurora, sus, lângă gogoșerie?

Apoi, dându-și seama ce s-a întâmplat cu panoul publicitar, zâmbetul lui se transformă într-o grimasă.

— Oh, nu. Găinațul de pasăre e încă acolo, nu-i așa?

Russell ține o mână pe inimă, într-un fel solemn, de parcă jură să mă răzbune.

— Cum îndrăznește pasărea aia să distrugă imaginea uneia dintre cele mai bune de la KSEA?

Fața mi se încinge din nou. Ar trebui să mă opresc. Ar fi trebuit să mă opresc acum câteva pahare, chiar și numai pentru că salariul meu de mizerie nu e de ajuns pentru băuturi în barurile hotelurilor, oricât de disperată nevoie ar fi de ele.

— Doamne, nu-mi amintesc când am băut ultima dată atât de mult.

Îmi duc mâinile la obraji, să îi dau de înțeles că ăsta e motivul pentru care sunt atât de îmbujorată, nu altul. În mod sigur, nu pentru că noi doi stăm atât de aproape, încât îmi dau seama că nasturele deschis de la cămașa lui lasă la vedere ceva păr de pe piept, iar eu mereu am fost atrasă de bărbații cu păr pe piept. Nu până la punctul în care să-i caut, dar am simțit un mic fior, când am dezbrăcat pentru prima dată pe cineva cu păr pe piept. Muntenii și plasele de păr pentru barbă? Mă rog, recunosc: : îmi plac.

— O petrecere de Crăciun pe cinste, admite el.

— Petrecere de sărbători, îl corectez eu.

La asta, îmi aruncă o privire jenată.

— Probabil că ar fi trebuit menționat asta mai devreme, dar cred că mi-am făcut un obicei din a nu vorbi despre religie la lucru. Și eu sunt evreu. Și, categoric, asta a fost o petrecere de Crăciun.

— Stai așa, *ce*?

Îi ating brațul un gest care mă face să simt un fior de electricitate. S-ar putea să fie prima dată când îl ating pe Russell Barringer, iar el se uită imediat în jos, la locul unde brațul meu s-a întâlnit cu al lui, ca și cum și el și-ar fi dat seama de asta.

— Credeam că suntem doar două! Ar trebui să înființăm un club! Tu, eu și Hannah Stern.

Se scarpină în barbă, prefăcându-se gânditor.

— Ce am face în timpul întâlnirilor clubului?

— Nu știu, să învățăm cum să facem *hamantaschen*? Întotdeauna am vrut să fac așa ceva.

Gesticulez cu paharul.

— Uită-te la noi, doi evrei, ultimii oameni care pleacă de la o petrecere de Crăciun.

— Hei, noi ținem Hanukkah timp de opt nopți. Nu ne zgârcim la sărbătorire.

— Am impresia că majoritatea sărbătorilor evreiești sunt doar ritualice și de reflecție, opusul sărbătoririi.

— Ai dreptate, spune el, ciocnindu-și paharul de al meu, cu un clinchet mic.

Felul în care alcoolul l-a făcut să vorbească, transformându-l pe colegul meu de serviciu mereu amabil în cineva deschis și amuzant... nu-mi displace. Încă nu-mi revin. Nu ar trebui să fie ceva revoluționar, dar asta e: Russell Barringer este evreu, și beat, și adorabil, iar piciorul lui e la vreo 8 centimetri distanță de al meu. Dacă aș aluneca de pe scaun, ceea ce chiar e posibil, aș cădea în poala lui. Privirea lui coboară, înainte să revină la a mea, cu

o intensitate care nu era acolo cu câteva clipe în urmă. Se uită la mine? Ce mi-am ieșit din mână.

— Îmi place broșa ta, zice el, cu vocea la un sfert din volumul pe care îl are când transmite de pe un teren de fotbal.

Așadar, nu se uită la mine, în ciuda faptului că broșa e foarte aproape de sâni.

— Oh. Mulțumesc. Nu sunt sigură când am încetat, ca societate, să mai purtăm broșe, dar sunt hotărâtă să le readuc în centrul atenției.

Vreau să ating broșa, dar mi-am pierdut atât de mult coordonarea, încât trec de ea și ajung să-mi ating propriul sân. Sunt foarte stilată ce să zic!

— La ce bun să fiu meteorolog, dacă nu pot folosi asta ca scuză să fac din ele niște accesorii super?

Îmi pun la loc în coc o șuviță rebelă de păr, lăsând să se vadă o pereche de cercei asortați, reprezentând soarele și luna. Nu flirtez. Nu flirtez cu el, pentru că el nu flirtează cu mine. Whisky-ul mă convinge că privirea lui zăbovește o clipă prea mult.

— Tu le-ai făcut? mă întreabă și pare cu adevărat surprins.

— Nu a fost atât de greu. Am găsit pandantivele și apoi am adăugat partea din spate a cerceilor. La broșă, am pus și picăturile de ploaie. *Broșă*. E un cuvânt amuzant, iar eu nu sunt deloc trează.

Și iată-mă, atingându-mi din nou sânul.

— E ceva ce fac cu tot timpul liber pe care nu-l petrec agonizând în legătură cu viitorul meu.

— Chiar e impresionant. Sunt frumoase.

Este un compliment atât de plăcut, încât simt cum mă încing și mai tare.

— Vrei să-mi spui că tu nu ai butoniere cu motive legate de baschet sau ceva de genul ăsta? Linguri în formă de crose de golf?

— Îmi place mai mult hocheiul, spune el. Obișnuiam să joc, de fapt. În liceu.

Apoi își drege vocea și schimbă subiectul.

— Uite ce nu înțeleg. Dacă ceea ce i-a despărțit a fost atât de grav, încât încă sar unul la gâtul celuilalt, de ce mai lucrează împreună? De ce se obligă să se vadă în fiecare zi?

— Este imposibil să știi ce se întâmplă cu adevărat într-o relație.

Mă gândesc din nou la Garrison. La părinții mei, când tata încă era prin preajmă. Abia mi-l amintesc, dar obișnuiam să mă întreb cu cât timp înainte își plănuise evadarea.

— Partea cea mai rea este că asta e normalitatea lor și nimeni nu poate spune nimic pentru că ei sunt șefii. Cu siguranță, general managerului nostru nu-i pasă. Cei de la Resurse Umane se tem de ei. Ne fac munca un iad, iar noi nu putem face nimic în privința asta.

Russell încetează să mai deseneze cu degetul pe paharul lui aburit și mă privește printre genele dese.

— Și dacă putem?

— Te gândești din nou să le pui ceva în cafea? Pentru că eu nu cred că m-aș descurca bine în închisoare. Roșcatele arată groaznic în portocaliu.

Se apleacă mai aproape, mirosul lemnos al săpunului amestecându-se cu cel de alcool și cu o urmă de transpirație.

— Ce-ar fi dacă am găsi o cale să îi facem să se împace?

Clipesc spre el, înainte să izbucnesc în râs.

— Să se împace? Russell, ăștia doi se urăsc.

— Ura și dragostea sunt două fețe ale aceleiași monede. Așa se zice.

— Asta e ridicol.

Mai iau încă o înghițitură de whisky, dar nu mai are gust acru. Probabil că mi-am ars papilele gustative.

— Este, totuși? Sunt nefericiți și ne fac și pe noi nefericiți la serviciu. Și nu doar pe noi. Dacă am reuși să aflăm ce a mers prost pentru ei? O modalitate prin care am putea rezolva problema?

Mă gândesc la ce a spus Torrance la petrecere, despre pasiunea intensă pe care o aveau. Îmi amintesc cum arătau pe ring. Cum s-a luminat când Seth a invitat-o la dans. Încă există o scânteie între ei.

— Dacă e să îți fac pe plac, zic eu, pentru că asta fac, nu iau deloc în serios ideea ta, cum am putea s-o punem în practică? Ne inspirăm din clasicul *Capcană pentru părinți*, din 1998, cu Lindsay Lohan și Lindsay Lohan? Pentru că, da, este un film perfect, dar nu sunt sigură că a fost gândit ca inspirație.

Deși, cu siguranță, eu mi-am petrecut verile dorindu-mi să întâlnesc în tabere o geamănă de mult timp pierdută.

— Și dacă facem așa, în acest scenariu, tu ești bogătașa snoabă Lindsay Lohan sau Lindsay Lohan cea care joacă poker?

— Ăsta e cel în care una dintre Lindsay își face piercing în urechi cu mărul, nu?

Mimează cu mâinile, lovindu-și din nou ochelarii.

— Asta m-a înspăimântat, când eram copil.

— Da. De referință. Doamne, Dennis Quaid a fost tare în filmul ăla. De fapt, a fost prima mea dragoste. Și primul meu...

Mă opresc, pentru că Russell nu trebuie să știe că Dennis Quaid în rolul unui viticultor dur din Napa Valley a jucat un rol atât de important pentru sexualitatea mea în plină expansiune, încât a fost primul tip pe care mi l-am imaginat când am descoperit o altă întrebuințare pentru un cap de duș cu presiune ridicată.

— A fost cel mai tare TCVF, închei cu stângăcie.

— TCVF?

— Tată pe care aș vrea să-l...

— Oh.

E ceva ciudat în expresia de pe fața lui Russell.

— Cred că ne abatem de la subiect. Ce încerc să spun este că eu chiar cred că putem face asta. Din tot studioul, noi doi lucrăm cel mai îndeaproape cu ei, nu?

Poate că da, dar încă abia o cunosc pe Torrance. În primul an în care am lucrat cu ea, am încercat să împac versiunea ei reală cu idolul cu care crescusem. A fost dificil să șterg imaginea aia. Acum, încerc doar să nu-i stau în cale. Nu știu cum se distrează. Nu știu ce anume a pus capăt căsniciei ei sau de ce anume ar fi nevoie ca să îi dea lui Seth încă o șansă. În continuare cred că e ridicol, dar pot să-i fac jocul.

— Deci, ce am face, am scrie scrisori erotice și ne-am semna cu numele lor?

— Sau am putea să-i blocăm într-un lift și să-i facem să-și amintească toate momentele frumoase pe care le-au petrecut împreună.

— Să aprindem lumânări într-unul dintre birourile lor și să punem niște Marvin Gaye.

Își atinge ochelarii.

— Vezi? Am fi de neoprit, dacă am face asta împreună.

Îmi permit să-mi imaginez o Torrance care stabilește întâlniri bi-săptămânale cu mine și îmi urmărește filmările, să-mi dea sfaturi. Fără toate conflictele lor extraconjugale, vreau să cred că ar fi o posibilitate.

— Bine, bine.

Încă glumesc... cel puțin, sunt destul de sigură că glumesc.

— Mă bag.

Își ridică al cincilea sau al șaselea pahar spre al meu.

— Pentru pace și armonie la KSEA 6.

— Închin și eu pentru asta.

Russell își lasă jos paharul și se uită la ceas.

— Sfinte Sisoe, e aproape 2:00 dimineață.

— De obicei, asta e ora la care mă trezesc eu.

Clatină din cap.

— Nu știu cum reușiți voi, matinalii.

— Mie îmi place. Dimineața e un alt fel de energie. E plăcut să știi că ești prima persoană pe care o aude cineva în ziua aceea.

Am avut câțiva colegi de serviciu care se hrăneau cu pastile de cofeină, ca să reziste dimineața, dar eu mereu am avut nevoie doar de puțină cafea și de bucuria graficelor cu prognoza meteo.

— Mâine va fi greu, totuși.

Plătim – câh! –, iar când ne ridicăm în picioare el se întinde, să mă împiedice să cad, și mă prinde cu o mână fermă. Mâine o să regret toate astea. O să fie ceva de care o să râdem în bucătărie... „îți vine să crezi că am vrut să-i împăcăm pe Torrance și pe Seth?"

Cel puțin mi-a dat o urmă de speranță, pentru câteva minute.

— Noapte bună, tipule de la sport.

Gesticulez un salut care se vrea simpatic, dar probabil că par dezechilibrată, având în vedere starea mea de ebrietate. Nu sunt sigură că am mai salutat așa pe cineva până acum, dar deodată pare modul potrivit de a-mi lua rămas-bun.

El îmi răspunde la salut. Lui îi iese chiar drăguț.

— Și să ai o dimineață bună, fată de la meteo.

CAPITOLUL 5

PROGNOZĂ:
o introspecție nedorită, cu un licăr de speranță la orizont

Nu este o dimineață bună. Lumina soarelui pătrunde înăuntru prin fereastra din fața patului meu, pe lângă draperiile trase într-o parte. Capul îmi zvâcnește, limba e prea mare pentru gura mea și îmi simt gâtul de parcă am înghițit un filtru de aspirator, iar după el am băut oțet. E cea mai scumpă mahmureală pe care am avut-o vreodată.

Aproape că leșin când mă uit la telefon și văd cât e ceasul. Ora 1:00, într-o după-amiază de sâmbătă, ceea ce înseamnă că am dormit echivalentul unei întregi ture de dimineață. Când am început jobul ăsta, m-am bazat pe Tylenol PM să mă ajute să adorm și pe băuturi energizante să mă țină trează. Acum, mențin același program în weekenduri sau, cel puțin, unul cât mai asemănător.

Lui Garrison nu i-a plăcut niciodată programul meu oarecum invers, chiar dacă mie îmi plăcea. Îmi e dor de felul în care mă îmbrățișa când mă trezeam și era încă întuneric, căldura lui fiind suficientă să mă țină în pat. Nu am mai plâns din cauza asta de câteva săptămâni și consider că e un progres. Ultima dată a fost când mă uitam la Netflix și *Coroana* mi-a apărut ca fiind „ceva ce te-ar putea

interesa", și am început să plâng pentru că, da, nu numai că mă interesa, dar am urmărit împreună tot serialul, pe contul lui. Ideea că propriul meu cont de Netflix nu știa despre dragostea mea pentru melodrama regală și, prin urmare, nu-i păsa de despărțirea mea, a părut în clipa aia o imensă lipsă de considerație.

Ceea ce i-am ascuns, și a fost subiectul ultimei noastre certe, nu a fost mare lucru, de fapt, a fost chiar ceva micuț. Treizeci de pastile cam de mărimea unghiei mele de la degetul mic, rețetă pe care o cumpăram în fiecare lună de la Bartell, din apropiere. Pastile. Flaconul mi-a căzut din poșetă, în graba de a ne pregăti costumele de Halloween. Depresia mea era sub control, rezonabilă, așa cum fusese mulți ani, cu excepția câtorva schimbări de medicație, când efectele secundare nu dispăreau și când am avut un terapeut nou, la mutarea înapoi în Seattle, din Yakima. Iau pastilele alea în fiecare dimineață, așa cum fac și acum, târându-mă până la baie și deschizând dulapul cu medicamente.

A fost mai ușor ca el să nu știe. N-am vrut să facă nicio legătură între mine și mama, să pună și mai multe întrebări despre motivul pentru care plecase tata sau cu cine mai ieșea mama. Ceea ce trebuia să fac era simplu: să previn ceea ce se întâmplase cu părinții mei. Niciunul dintre foștii mei iubiți nu avusese problema lui Garrison. Păreau perfect mulțumiți să nu știe totul. Le plăcea cât de optimistă, cât de pozitivă eram, cum îi lăsam să-și descarce furia, fără ca eu să o manifest vreodată pe a mea. Eram fata super, fata relaxată, iar mie îmi plăcea de ea. Dacă mă supăra ceva, scriam în jurnal sau îi trimiteam un mesaj furios lui Alex. Dacă ei uitau vreo aniversare, îmi cumpăram singură flori. Eram, *sunt*, pozitivă și optimistă, iar până atunci funcționase. Dacă aș fi insistat să fiu dificilă, dacă aș fi lăsat întunericul să iasă la iveală... ei bine, atunci aș fi ajuns ca mama.

— Nu poți fi senină mereu, Ari, mi-a zis Garrison când ne-am certat, iar costumul lui gonflabil își pierduse tot hazul și zăcea aplecat pe o pernă de pe canapea.

El nu înțelegea. Trăiam în două realități, iar el putea fi cu mine doar într-una dintre ele. Dacă am învățat ceva de la mama este că singurul fel în care poți face pe cineva să rămână lângă tine e să fii senin.

— Nimeni nu poate face asta.

Ciudat, de fapt, pentru că mie nu-mi place deloc soarele.

Hotărâtă să mă repun pe picioare, mă duc la un curs de yoga și la piața de fructe și legume, mă țin ocupată gătind un fel de mâncare complicat și prea scump pentru o singură persoană. Cel puțin am descoperit un lucru grozav la viața de una singură: nu trebuie să mă ascund de nimeni. Până duminică după-amiază, obiectivul meu este să obosesc suficient încât să mă duc în pat cât mai aproape de ora mea obișnuită de culcare, 8:30. Pedalez o oră pe bicicleta medicinală ieftină, care aproape că mi-a rupt spatele când am cărat-o pe scări. Apoi stau aplecată peste masa din bucătărie, îndoind sârme și înșirând mărgele pentru o pereche de cercei-candelabru. Este liniștitor să mă las furată de asta timp de câteva ore. După ce îi termin, aprind lumânări prin apartament, pun câteva dintre videoclipurile mele preferate și îmi ofer două orgasme, înainte ca vibratorul meu să rămână fără baterii. Apoi, pur și simplu, nu mai găsesc altele, nici măcar după ce întorc casa cu susul în jos și deschid toate telecomenzile. Se pare că nu am nimic altceva care să funcționeze cu baterii AAA.

Doar că atunci când mă târăsc în pat, știind că trebuie să mă trezesc peste șase ore, nu pot să dorm. Pe vremea când îmi antrenam corpul pentru asta, cu cât deveneam mai anxioasă din cauza faptului că trebuia să mă culc, cu atât îmi era mai dificil să adorm. Nu l-am mințit pe Russell, chiar îmi plac diminețile, dar îmi plac

ceva mai puțin atunci când se face ora 9:00, 10:00, 10:30, iar eu trebuie să mă trezesc în trei ore și jumătate.

În cele din urmă, îmi iau laptopul, plătesc 3,99 dolari să închiriez o versiune HD a filmului *Capcană pentru părinți*, și adorm cam când britanica Lindsay Lohan zboară la Napa Valley, să-l întâlnească pentru prima dată pe Dennis Quaid.

Alarma mea sună la ora 2:30, apoi la 2:40 și, în cele din urmă, la 2:47 mă forțez să mă dau jos din pat, mă forțez să mă mulțumesc cu cele câteva ore de somn de care am avut parte, chiar dacă amintirea incidentului Emmy mă face să vreau să hibernez pentru tot restul iernii.

Îmi arunc fardurile într-o geantă și mă împleticesc spre mașină, cu ochii cârpiți de somn. Uneori mă machiez acasă, alteori la serviciu, iar alteori în timp ce stau la semafor, iar azi e clar o zi când o voi face la semafor. Am ales una dintre rochiile mele preferate, să-mi combat extenuarea, o rochie vișinie dreaptă, cu mâneci trei sferturi, asortată cu cizme maro din piele întoarsă. Am cinci variante din rochia asta, deoarece camera preferă culorile puternice și uni. Fără verde, altfel dispar în harta meteo. Pe ecran, materialele cu modele pot da impresia că vibrează, iar asta e o veste proastă pentru îngrozitoarea cantitate de haine cu motive meteo pe care am adunat-o de-a lungul anilor.

Niciodată nu am fost pe deplin pregătită pentru comentariile spectatorilor despre hainele mele. La început, a fost șocant, oamenii nu îmi judecau doar aspectul, ba chiar îmi calificau frumusețea. De obicei, îmi dau cel mai mic punctaj atunci când port pantaloni. Nu-mi place că m-am obișnuit cu asta, dar este un risc al meseriei. În primii câțiva ani în care am lucrat cu normă întreagă, îmi băteam capul cu ce fel de comentarii voi primi în legătură cu felul în care mă îmbrăcam, dar de când lucrez în Seattle nu-mi mai pasă. Dacă trolii vor să își irosească energia vorbind despre asta,

e alegerea lor. Şi este alegerea noastră să apăsăm pe butonul de ştergere. Probabil că nu există vreo vestimentaţie pe care să o port şi care să nu atragă fie o examinare atentă, fie o înşiruire de emoticoane cu flăcări şi/sau vinete. Nu merită să mă îmbrac pentru nimeni în afară de mine şi, mai important, pentru hartă.

După ce îmi las geanta la birou, mă îndrept spre centrul meteo, un grup de computere din studio, pe care le folosim în principal pentru prognoze, deşi uneori filmăm şi acolo. Verific obişnuitele informaţii şi grafice, începând cu cele ale Serviciului Naţional de Meteorologie şi cu cele de la Universitatea din Washington, luând notiţe şi calculând, înainte de a pune cap la cap propriile prognoze zilnice şi cele pentru şapte zile, pe una dintre foile noastre de prognoză. Această foaie de lucru poate părea elementară, dar aşa lucrează meteorologii de ani de zile şi mulţi dintre noi încă le mai facem de mână. După ce o să termin, o să mă apuc de graficele pe care le vor vedea telespectatorii în timpul emisiunii. Când simt o mână pe spătarul scaunului, scot un ţipăt.

— Scuze, zice Torrance, iar până vineri nu am fost sigură că am auzit-o pronunţând vreodată acest cuvânt. Pot să vorbesc cu tine?

Pun pixul jos, în mijlocul unui episod însorit de miercuri şi mă întorc pe scaun, să fiu cu faţa la ea.

— Bineînţeles.

E mult prea devreme ca ea să fie în studio. Se întâmplă ceva. Cafeaua pe care am băut-o prea repede mi se agită în stomac. E imposibil să ne fi auzit, pe mine şi pe Russell. Şi totuşi, am râs de şefii noştri într-un loc oarecum public. Se prea poate să fi ajuns la urechile ei.

Se lasă pe scaunul de lângă mine, arătând un pic mai liniştită ca de obicei, în blugi şi pulover alb. Fără machiaj de cameră, doar o urmă de fard de ochi şi rimel.

— Speram să te prind fără prea mulţi oameni pe aici, îmi zice. Am vrut să-mi cer scuze personal pentru ce s-a întâmplat vineri.

Trează, de data asta. Ceea ce am făcut noi, ce am făcut *eu*, a fost inacceptabil, și încă la o petrecere.

Torrance Hale îmi cere scuze. *Din nou.*

E aproape la fel de neobișnuit ca mema aia cu ea, care a devenit virală înainte să lucrez eu la KSEA. Torrance relata despre un val de căldură, iar în spatele ei se vedeau oameni obișnuiți, care participau la Hempfest, festivalul anual de marijuana din Seattle, când un tip i-a oferit un joint, în direct. L-a refuzat râzând, cu un gest de „poate mai târziu", și niciodată n-am știut dacă a vorbit serios sau a glumit. Oricum, internetul a transformat asta într-un GIF care încă mă ia prin surprindere, de câte ori îl văd. Unii jură că o văd cum face cu ochiul când răspunde, în timp ce alții spun că doar clipește.

— Oh... bine? reușesc să zic, trecându-mi degetul mare peste fulgerul de la baza gâtului.

Torrance aranjează niște hârtii și mă întreb dacă se gândește la ce a zis Seth, că centrul meteo arată ca un dezastru.

— N-ar fi trebuit ca eu și Seth să te târâm în asta, cu jocul ăla. Ne-am purtat cu imaturitate. A fost ceva personal și ar fi trebuit să ne oprim înainte să ajungem atât de departe. Categoric, eu ar fi trebuit să mă opresc înainte de ce s-a întâmplat cu Emmy-ul ăla.

Aș vrea să-i spun lui Torrance că nu a fost vorba doar de ce s-a întâmplat la petrecere. Au fost o sută de alte chestii... asta a avut doar cele mai vizibile efecte.

— Aaa.. apreciez.

În ciuda a tot ce s-a întâmplat, optimismul meu preia controlul. Vreau să o cred. Și poate că asta mă face naivă, dar o parte din mine o crede. O cred pe acea Torrance pe care am văzut-o la televizor când eram copil, care a fost acolo pentru mine, când mama mea era cufundată în propria-i depresie. Doar că nu sunt sigură cât de mult din acea Torrance stă lângă mine în clipa asta.

Zâmbește, de parcă e pe cale să le spună câtorva mii de telespectatori că azi nu va fi trafic la orele de vârf.

— Dă-mi voie să te scot la prânz azi, să mă revanșez. Tu alegi unde.

O invitație la prânz, de parcă e chiar atât de ușor ca noi două să fim ceva mai mult decât o angajată și o șefă zăpăcită. Ca și cum în ea încă este ceva mai mult din idolul meu din copilărie.

— Chiar nu e nevoie să faci asta.

— Insist.

Torrance îmi pune o mână pe umăr și îmi oferă din nou zâmbetul acela din anii '70.

— Mulțumesc, Ari. Abia aștept.

Strălucesc tot restul dimineții, discuția asta trezindu-mă mai mult decât orice cantitate de cofeină. La prima mea prognoză sunt numai zâmbete, în ciuda celor trei ore de somn. Sunt pe jumătate tentată să editez și să pun emoticoane în graficele mele cu nori. Poate că eu și Torrance vom vorbi despre *Halestorm,* despre reportajele mai importante pe care vreau să le fac. Poate că voi aduce în discuție evaluarea mea anuală și, cu toate că nu voi spune cât de dezamăgită am fost anul trecut, când ea a spus doar „Te descurci grozav, Abrams" și mi-a dat mărirea de salariu de 1,5% impusă de sindicat, o să mă asigur că știe cât de nerăbdătoare sunt să învăț. Să devin mai bună.

Până la ora 11:00, cercetez meniurile de prânz ale localurilor din Belltown pe care nu le-am încercat încă și postez pe social media fotografii ale furtunii de săptămâna trecută, când aud vocea lui Seth răsunând din biroul lui Torrance.

— Ți-am spus că nu putem difuza asta, zice el.

Ușa biroului este întredeschisă. Avery Mitchell îmi prinde privirea, de la câteva birouri distanță.

— Reportajul lui Torrance despre crabii Dungeness și schimbările climatice, zice ea, ca să înțeleg și eu. Despre felul în care aciditatea în creștere din ocean le afectează carapacea. Am lucrat la el toată luna trecută, am vorbit cu o grămadă de oameni de știință.

Urma să fie difuzat azi după-amiază, ca parte a unei serii de emisiuni despre viața marină, și cred că Seth tocmai l-a văzut.

— Ce e în neregulă cu el? întreb.

Tocmai atunci, Torrance strigă:

— Nu e părtinitor, e știință!

Avery ridică din umeri, de parcă ar vrea să spună: „asta".

— Tu știi asta, și eu știu, zice Seth, dar agenții de publicitate nu o știu și aș prefera să nu primesc o duzină de telefoane furioase pe subiect.

— Primim telefoane furioase ori de câte ori vorbim despre schimbările climatice. Eu mă ocup de vreme. Nu pot să nu vorbesc despre așa ceva.

— Știu! Dar trebuie să fim atenți la modul în care o facem. E vorba despre *toți* telespectatorii noștri, nu doar despre cei care sunt de acord cu tine.

— Ei bine, cei care nu sunt de acord se înșală.

Sunt ferm de partea lui Torrance. Din când în când, ne confruntăm cu asta pe rețelele de socializare, deși nici pe departe la fel de des precum comentariile despre faptul că lăsăm să se vadă prea multă sau prea puțină piele. Este demoralizant să vezi cât de mulți oameni se preocupă mai mult de corpurile noastre, decât de creșterea nivelului oceanelor.

Seth coboară tonul, prea mult ca să poată fi auzit. Și apoi:

— Ce-ar fi dacă ai tăia partea asta de la sfârșit sau...

E întrerupt de râsul ironic al lui Torrance.

— Știu ce se întâmplă. Încerci să te răzbuni pe mine pentru vineri, pentru Emmy-ul tău.

— Asta e vădit neadevărat. Eu doar îmi fac *treaba*, Tor.

— Eu nu cred că faci asta. Cred că încerci să mă reduci la tăcere, ca să dovedești că tu ești șeful aici. Să te poți simți mai bine în legătură cu micul și pateticul tău...

Și am terminat.

Cu mâinile tremurânde, împing scaunul, făcând mai mult zgomot decât intenționam, mă ridic și ies din redacție. Urechile îmi țiuie, plămânii îmi sunt încordați. Nu se poate să mă vadă nimeni așa și dacă mai rămân încă o secundă în încăperea asta o să mă pun pe urlat. Ușa Buncărului se deschide și cineva zice:

— Vino încoace!

Sunt într-o asemenea stare, încât îmi ia o clipă să recunosc vocea ca fiind a lui Russell. Deschide ușa mai larg, făcându-mi semn să intru. Buncărul nu este super high-tech sau ceva de genul ăsta, dar este liniștit. Birourile lui Russell și ale celorlalți reporteri sportivi și prezentatori sunt, majoritatea, pline de echipament sportiv și de suveniruri, iar pereții sunt acoperiți cu tricouri, fanioane și postere ale sportivilor. Poate că era ceva în teoria lui Chris Torres despre fotbal. Buncărul este uimitor de gol, o adevărată binecuvântare.

— M-am gândit că poate ai nevoie să te ascunzi, la fel de mult ca mine.

Face semn spre scaunul liber de la biroul gol de lângă al lui, înainte să se lase pe spate pe propriul scaun. Pare atât de dezinvolt aici, atât de *potrivit*. Genul de confort pe care eu nu am reușit să îl simt niciodată în studioul ăsta.

— Toată lumea a plecat să ia prânzul, dar eu am avut de terminat un reportaj.

În cele din urmă, expir, prăbușindu-mă pe scaunul pe care îl împinge spre mine. Afară, emoțiile erau pe punctul de a pune stăpânire pe mine. Aici, sunt în siguranță.

— Mulțumesc.

— Hei, îmi zice, aplecându-se în față, cu o cută mică de îngrijorare între sprâncene, chiar deasupra ochelarilor. Ești bine?

— Încă nu sunt sigură.

Întinde mâna după un borcan de bomboane de pe birou și îmi dă să iau din el.

— Voi chiar aveți intimitate aici, îi zic și iau o mână de bomboane.

Zahărul mă ajută. Un pic.

— Tot ce avem noi acolo sunt spațiile de lucru cu paravanele alea joase. Iar alea nu ne protejează aproape deloc de cei doi Hale.

— Cumva, am sentimentul că nu ai venit aici să vorbești despre feng shui.

Încep să rontăi un mini Snickers.

— Sunt al naibii de naivă.

La început, sunt surprinsă că o spun cu voce tare. Nu-mi fac un obicei să înjur la serviciu și nu fac nimic nici pe departe atât de agresiv precum felul în care sfâșii acum Snickers-ul. Probabil că beția de la cheful de săptămâna trecută mă face să vorbesc așa cu Russell. Să îl las să vadă o versiune mai puțin cizelată a lui Ari Abrams. Se încruntă din nou, iar ochii i se umbresc de îngrijorare. Chiar au o nuanță superbă de albastru.

— Ce vrei să spui?

— Azi-dimineață, Torrance și-a cerut scuze. A venit la mine mai devreme și mi-a spus cât de jenată e de ce s-a întâmplat la petrecere. Ba chiar m-a invitat la masă, de parcă am fi prietene, deși niciodată nu am mai luat prânzul împreună.

Clatin din cap și desfac un baton de ciocolată 3 Musketeers.

— Chiar mi-am permis să o cred.

— Înțeleg. Chiar și aici înăuntru, uneori, mă simt complet...

Gesticulează spre pereții din jurul nostru.

— Captiv.

Captiv. Exact ăsta e cuvântul potrivit.

— Apropo de ce am vorbit vineri, încep eu încet. Mai ești... mai ești dispus să facem asta?

— Amândoi eram destul de amețiți. Ca dovadă, m-a durut capul tot weekendul.

Își întinde palma peste o minge de baseball de pe birou, rotind-o.

— Dar... vorbesc serios, dacă și tu vorbești serios, Ari.

Nu sunt obișnuită să-mi aud numele rostit de el. Întotdeauna am fost „fata de la meteo", iar faptul că îmi rostește numele are ceva care îmi atrage atenția.

Ceva care mă face să devin serioasă, dacă nu eram deja.

— Vreau doar să nu-mi fie groază să vin la lucru, îi zic direct. Da, mi-ar plăcea să fiu apreciată un pic mai mult. Mi-ar plăcea să mă ocup de reportaje mai importante despre vreme. Dar înainte așteptam mereu cu nerăbdare să vin la lucru și poate că e ciudat să spun asta, când e nevoie să mă trezesc la o oră pe care majoritatea oamenilor ar considera-o imposibilă. Dar este adevărat. Îmi place munca mea. Nu-mi place felul în care Torrance și Seth conduc studioul ăsta și e clar că niciunul dintre ei nu are de gând să plece. Chiar dacă asta înseamnă că vom petrece mai mult timp în preajma lor și probabil că ne vom pierde mințile, până la final, dar... vreau cel puțin să încerc.

— Știu că nu te pasionează sportul, zice Russell și aruncă mingea de baseball în aer, apoi o prinde. Dar ai vorbit cam ca un antrenor care la pauză ține un discurs de încurajare unei echipei care pierde.

— Să sperăm că nu a fost profetic, atunci.

Ridică un deget, zâmbind ușor.

— Ah, dar asta e partea minunată la sport. Ne plac poveștile celor care au luat bătaie.

CAPITOLUL 6

PROGNOZĂ:
plouă cu bănuți de ciocolată (și chardonnay)

Nimeni nu poate auzi la infinit cântecul titirezului din jocul de dreidel[1] fără să își piardă mințile. Există o limită pentru asta. Eu am atins această limită, cu vreo duzină de *am un titirez micuț* în urmă și, totuși, afișez zâmbetul meu senin, pentru nepoata și nepotul meu, care probabil că ar putea continua să cânte până la miezul nopții, fără să se plictisească.

— Am un titirez micuț, l-am făcut din..., zice Cassie, de pe covorul din sufragerie, unde stă în fund, cu o grămadă de bănuți de ciocolată împrăștiați între ea și fratele ei.

Toți suntem îmbrăcați cu pulovere care au modele menorah cu luminițe aprinse, pe care le-am primit anul trecut de Hanuka, de la Alex, iar ea tot trage de gulerul puloverului său.

— *Pizzadillas!* strigă Orion, arătându-și adorabilul zâmbet ca de dovleac scobit și sculptat.

În sfârșit, și-a pierdut primul dinte în weekend, iar eu nu-mi amintesc să fi fost vreodată atât de mândră de ceva. Oh, să ai cinci ani...

---

[1] Dreidel este un titirez cu patru laturi, care se joacă în timpul sărbătorii evreiești Hanuka. (n.red.).

— Ce este o *pizzadilla?* întreb de pe canapea, de unde eu și Javier am participat la joc și am și arbitrat.

— O *quesadilla* cu o pizza deasupra!

Orion e atât de bucuros, încât azvârle titirezul prin cameră.

— Credeam că ești *deșteaptă*, mătușă Ari.

— Îmi pare rău, îmi pare rău. Ar fi trebuit să știu. Îmi lipsesc cu desăvârșire cunoștințele despre pizza, îi zic, în timp ce el se grăbește să recupereze titirezul.

— Va trebui să îmi faci, data viitoare.

— Hai să facem acum!

Cassie țopăie spre mine, cu părul negru și ondulat ciufulit în toate direcțiile. Puloverul prea mare cu model menorah îi atârnă până la genunchi, peste colanții cu dungi albastre și albe.

— O să ți-o fac pe cea mai bună, dar tata va trebui să o bage în cuptor.

— Puștoaico, nu facem nimic. Tocmai am mâncat, zice Javier, trecându-și o mână prin părul rebel al lui Cassie, care seamănă cu al lui. Și cred că ajunge cu titirezul. Ce-ar fi să mai lăsăm și pentru celelalte șapte seri? Mătușa Ari trebuie să se trezească devreme dimineață.

— Și asta doar pentru că studioul nu respectă sărbătorile evreiești.

Mă gândesc la asta o clipă.

— Deși, sincer, uneori, nici eu nu le respect. E un subiect delicat.

— Încă o dată.

Cassie se uită la tatăl ei cu ochi rugători, cărora e imposibil să le reziști.

— Te rog?

— La cursurile de parenting nu te învață nimeni cum să spui nu unei fețișoare ca asta, îmi zice Alex, în timp ce intră în cameră, ștergându-și mâinile de blugi.

Bucuroși, gemenii iau din nou titirezul. *Am un titirez micuț, l-am făcut din angoasa existențială a mătușii Ari.* Până să aibă Alex

copii, am fost convinsă că nu-i vreau, sigură că genele mele mă vor face un părinte groaznic. Dar tot petrecând timp cu ei mi-am schimbat părerea complet. Nu știu sigur câți și nu știu sigur când, dar tot ce știu e că vreau genul ăsta de familie. Vreau veselia asta pe care noi n-am avut-o întotdeauna în copilărie.

— Arăți frântă, îmi spune Alex, în timp ce se așază într-un fotoliu, întinzându-și picioarele lungi.

Luminițele shamash de pe puloverul lui clipesc întruna, deși a schimbat bateriile înainte de cină.

— Dreidelul e prea intens pentru tine?

— Nu e o problemă, insist eu.

Asta a fost mantra mea în ultima vreme. *Nu e o problemă* că Garrison mi-a dat papucii. *Nu e o problemă* că Torrance preferă să reînvie certurile mărunte decât să fie o șefă adevărată. Afișez încă o dată zâmbetul pentru prognoza *iată cum va fi în weekend.* Dar până și acel *nu e o problemă* sună forțat, când trebuie să insiști că asta simți. Așa că rectific.

— Sunt foarte bine. Serios.

Și voi fi și mai bine, după ce mâine-seară o să mă întâlnesc cu Russell, să vorbim despre planurile noastre. Cu câteva ore înainte de ora mea obișnuită de culcare, dar cu siguranță merită să rămân trează pentru asta.

— Ați pierdut, ne informează Orion, în timp ce titirezul aterizează pe *gimel*, iar el ia toți bănuții mei și pe ai lui Cassie. Toți ați pierdut!

Mă prefac că mă îmbufnez.

— Oh, nu, din nou? Ești foarte tare!

Atât Orion, cât și Cassie izbucnesc în râsul lor de copii mici, liniștindu-mi sufletul doar o fracțiune de secundă. Întotdeauna a fost o dilemă dacă la vreo sărbătoare, sau zi de naștere, sau vreo aniversare s-o includem și pe mama, în funcție de starea ei de spirit

din săptămâna respectivă. Presupun că Alex a invitat-o și aproape că e o ușurare că n-a venit.

— E un joc.

Javier ia titirezul și pune câștigurile lui Orion pe măsuța de cafea. Cassie trebuie să fie prea agitată după atâta zahăr, am adus o *grămadă* de bănuți de ciocolată, să poată concura cu Orion.

— Îi duc eu sus, dacă voi doi vreți să mai vorbiți.

— Ar fi minunat, mulțumesc, spune Alex.

Gemenii își aruncă brațele în jurul gâtului meu, iar eu mă prefac că mă îmbrățișează prea tare.

— Sunteți prea puternici! Nu știu sigur cât mai pot rezista!

Gem, ca și cum m-ar durea. Desigur, asta îi face să râdă și mai tare, să mă îmbrățișeze și mai strâns, iar în cele din urmă cedez și îi îmbrățișez și eu.

— Hanukkah fericită! le spun, zburlindu-le părul și pupându-i zgomotos pe creștet, în timp ce ei se prefac că nu le place.

— Cassiopeia vrea apă în paharul mov, strigă Alex, iar Javier ține paharul ridicat, zâmbind.

— Cum reușești să îi disciplinezi? întreb, în timp ce trioul urcă în trombă la etaj, iar Cassie îi spune deja lui Orion cum o să se revanșeze la dreidel mâine-seară.

— Oh, cumva, ne descurcăm.

Îmi amân din nou propria oră de culcare, dar cred că aveam nevoie de asta. Alex dispare în bucătărie și se întoarce cu două pahare cu vin, uitându-se la mine cum dau pe gât jumătate din unul.

— Îți aduc toată sticla?

— Mă opresc, îi zic, în timp ce îl torn și pe al lui în al meu. După ăsta.

— Voiam să te întreb dacă a fost o săptămână lungă, dar e abia luni.

Flutur din mână.

— O săptămână lungă, o lună lungă, un an lung.

— Vrei să vorbim despre ceva?

— Șefa mea. Ca de obicei. Când nu e vorba despre ea? Și îți mulțumesc, dar... mă ocup eu de asta.

Sau o să mă ocup, împreună cu politicosul, dar, totuși, misteriosul Russell Barringer. Mâine.

— Bine, atunci, zice Alex, lăsându-se pe canapea lângă mine, voiam eu să vorbesc cu tine despre ceva.

Răsucește marginea cu franjuri a păturii și... oh. Probabil că Javier i-a dus sus pe Cassie și pe Orion tocmai ca să ne lase singuri.

— E vorba despre mama.

Aș vrea să pot anula reacția viscerală pe care o stârnește asta în mine. Urăsc faptul că aceste câteva cuvinte evocă o anxietate care mă face să-mi doresc să fug la etaj și să mă ascund într-un pat de copil.

— Bine.

Alex inspiră adânc.

— Este la un centru de tratament psihiatric.

Un front rece se năpustește asupra mea, umplându-mi creierul cu perturbații.

— Ea... *ce?* E bine?

Expresia lui se înmoaie, dar cuvintele îi rămân serioase.

— Ari. E un lucru bun. Sau cel puțin va fi. A ajuns la Urgență ieri, după ce a sunat la 911. Tipul cu care se vedea, Ted? S-a despărțit de ea, săptămâna trecută. Și asta i-a scos la suprafață toate emoțiile, într-un mod extrem. Mi-au spus că atunci când a sunat avea un atac de panică și era convinsă că o să moară și că... o să moară singură.

Se oprește să se adune, trecându-și o mână peste fața pistruiată.

— Părea să creadă că nu poate avea grijă de ea însăși. Dar acum este în siguranță. Ăsta e cel mai important lucru.

Bine. E bine. E în siguranță.

Abia reușesc să procesez restul, pentru că nu pot cuantifica de câte ori am vrut ca mama să accepte ajutor. Nu pot să mi-o imaginez în genul acela de spitale pe care le-am văzut doar în serialele medicale.

Abia când am devenit adultă am înțeles că ceva chiar era în neregulă, iar apoi a devenit foarte limpede. Privind în urmă: chestia aia dureroasă care a făcut ca toate fragmentele de „așa e mama" să fie puse cap la cap. În liceu, când mă învăța să conduc și a izbucnit în plâns în mijlocul autostrăzii, pentru că o părăsise iubitul, printr-un SMS. În gimnaziu, când s-a încuiat în camera ei și a refuzat să iasă timp de trei zile, iar eu l-am implorat pe Alex să mă ajute să sparg încuietoarea, pentru că nu știam dacă mai era în viață. În școala primară, când tatăl nostru i-a spus că nu mai poate trăi cu ea, că îl trage în jos și că nu poate și ea să fie fericită măcar o dată în viața ei nenorocită? Timp de câțiva ani după ce a plecat, ne-a trimis felicitări, de zilele de naștere. Ultima a fost de bat mitzvah-ul meu și nu m-am sinchisit să o păstrez.

Când mama se cufunda în una dintre stările ei, părea că nimic nu o poate bucura, nici jobul ei, nici ieșirile în familie, nici munca în grădină, pe care în zilele ei bune o iubea. Dacă eu și Alex eram entuziasmați de ceva, ea nu reușea să adune nici măcar o zecime din entuziasmul nostru. A avut atât de multe zile de concediu medical, încât am fost șocată că a reușit să își păstreze jobul. Și făcea remarci răutăcioase despre aspectul meu, iar eu îmi spuneam că nu vorbea serios.

Apoi, a fost multitudinea de iubiți care variau de la ticăloși, la reparatori, care o făceau „isterică", „dusă cu pluta" sau „nebună". Eu și Alex am învățat să fim independenți, să gătim, dacă era nevoie, să folosim transportul în comun, dacă ea nu era în stare să ne ducă undeva cu mașina. Nu era așa tot timpul, de asta ne-a fost mai ușor să ne prefacem că nu era nimic în neregulă. Câteodată, treceau săptămâni sau luni fără o criză. Se întorcea la grădinărit și

ne îngrămădeam toți pe canapea, să ne uităm împreună la vreun film, și mă gândeam: *E în regulă. Acum, totul e în regulă.* Dar în scurt timp o lua de la capăt.

În liceu, am început să mă simt ciudat. Retrasă. O tristețe acută, pe care o puteam lega doar ocazional de ceva anume. La început, a fost ușor de ignorat, pentru că de obicei îmi făceam prea multe griji pentru mama. Așa că nu am spus nimănui, doar am lăsat-o să trăiască alături de mine și să îmi facă lumea tot mai cenușie.

Când eram la facultate, m-am dus pentru prima dată să fac terapie, pentru că tristețea pe care o simțeam de câțiva ani făcea să îmi fie imposibil să mă concentrez, indiferent cât de mult îmi plăceau lucrurile pe care le învățam. M-a speriat cât de asemănătoare era cu starea prin care trecea mama, iar pentru o vreme am presupus că trebuie să fie normal. Dormeam prea mult și aveam probleme în a-mi face prieteni. Prinsese rădăcini fără să-mi dau seama, știam doar că aveam din ce în ce mai puține zile bune, între crizele de disperare și letargie. Nu știam dacă cineva de la clinica din campus mă putea ajuta, dar m-am gândit că nu avea cum să-mi facă mai rău decât îmi era deja. „Pur și simplu, simt că... nu am energie", i-am spus terapeutului. Am aflat că probabil exista un nume pentru starea cu care se lupta mama, chiar dacă ea nu fusese diagnosticată niciodată, nu vorbise cu nimeni, nu luase niciodată medicamente. Am aflat că, într-o oarecare măsură, Amelia Abrams nu avea ce să facă în privința motivelor pentru care eram furioasă pe ea și o găseam atât de extenuantă emoțional, încât după o vizită acasă aveam nevoie de douăsprezece ore de somn. Și ea suferea. Dar nu făcea nimic în privința asta.

Și atunci am aflat că lucrul care mă împovăra nu era doar un adjectiv, ci un substantiv. Depresie. Eram clinic deprimată și nu aveam de gând să las asta să îmi controleze viața. Mama mea a fost întotdeauna împotriva medicamentelor. Spunea că era din cauza efectelor secundare și nu lua nici măcar Advil, când o durea capul.

Dar eu îmi doream o viață diferită de cea a mamei mele, așa că mi-am luat tratamentul. A fost o mare ușurare să am un nume pentru ce se întâmpla, până când am venit acasă, în vacanța de iarnă, și am încercat să-i explic. O parte din mine a sperat că se va vedea pe ea însăși în diagnosticul meu, că asta o va determina să accepte ajutor. „Cu toții suntem deprimați", a spus ea în schimb, trimițându-mă la plimbare. „Lumea e îngrozitoare. Trebuie doar să învățăm cum să ne descurcăm cu ea." N-am lăsat-o să mă tragă înapoi în jos. Timp de aproape zece ani, am luat medicamente, am făcut terapie și ele mi-au schimbat viața.

— Este un loc foarte bun. L-am verificat pe internet și are recenzii bune, zice Alex, iar eu îmi imaginez pentru scurt timp un Yelp pentru spitalele de psihiatrie. Vrea să se schimbe, Ari.

— Iar tu o crezi.

— Întotdeauna a vrut. Doar că... i-a luat ceva timp să ajungă acolo.

Întotdeauna a vrut. Cuvintele astea mă trimit într-o altă spirală. Mi-amintesc cum primul meu iubit m-a părăsit după un bal de absolvire, pentru că nu mă considera suficient de amuzantă, iar ea m-a întrebat ce am făcut de l-am alungat. „Suntem prea mult pentru ei", mi-a spus ea, iar eu am crezut-o. Sau cum prietenul meu din facultate, un tip pe nume Michael, cu care mă întâlneam doar de câteva săptămâni, m-a părăsit pentru că i-am spus despre toate, mama, terapia, antidepresivele mele, zicându-mi că nu e pregătit pentru o relație serioasă cu mine. Din momentul acela, am jurat să țin totul ascuns, să fiu persoana fericită care am devenit la televizor.

— De unde știi toate astea? întreb, trăgându-mi în jurul picioarelor o pătură croșetată. Ai vorbit cu ea despre asta?

— Eu sunt, ăăă, persoana ei de contact, în caz de urgență.

— Corect.

Mă încordez, încercând să-mi spun că nu ar trebui să mă simt rănită de asta. El este fratele mai mare, la urma urmei. S-a întâmplat

repetat, lăsându-i apelurile să intre în căsuța vocală și mesajele fără răspuns, zile în șir. Ea nici măcar nu știe despre despărțirea mea. Terapeutul meu actual, Joanna, m-a sfătuit să mă distanțez un pic, astfel încât să mă pot concentra pe mine, din moment ce ea se pricepe atât de bine să mă tragă în jos. Chiar dacă în unele momente îmi doresc să fi avut o relație care să ne permită să bem margarita sau să mergem împreună la un brunch, nu e neobișnuit să treacă mai multe luni fără să vorbim, iar când ea reapare să aibă doar vești proaste.

— Vreau să o ajut, zic încet. Vreau să se facă bine. Vreau. Doar că... Îmi pare rău, îmi vine greu să cred asta. De ce acum, după atâția ani?

Ceea ce nu spun: *noi nu am fost de ajuns pentru ea.*

Îmi înghiontește piciorul cu șosета lui cu model latke.

— Cel mai bun lucru pe care îl putem face acum este să fim alături de ea și să fim pregătiți să o susținem când se va întoarce acasă. Își ia concediu de la serviciu.

Lucrează la Boeing de zeci de ani și a urcat în carieră doar până la un post de asistent executiv.

— Locul ăsta are program de vizită regulat și mă gândesc să mă duc în curând. Știu că ar însemna mult pentru ea dacă ai veni și tu. Ea încă te urmărește, continuă el. Aproape în fiecare zi.

Sunt multe de procesat. Strâng pătura mai bine în jurul meu, emoțiile pe care am încercat să le reprim în ultima săptămână amenințând să iasă la suprafață.

— Nu sunt sigură că pot să decid în clipa asta. Știu că ea se confruntă cu ceva foarte important, dar se confruntă cu asta de mulți *ani*, Alex. Iar noi nu am contat pentru ea suficient de mult ca să accepte ajutor când eram copii, sau când eram adolescenți, sau când ne-am mutat în sfârșit de acasă. Așa că îmi pare rău dacă în clipa asta sunt puțin cam lipsită de empatie pentru ea.

— Înțeleg.

Îmi pune un braț în jurul umerilor și mă îmbrățișează blând. Știe să aibă grijă de cineva. E un tată bun.

— Înțeleg și e de rahat. Orice ai decide să faci, eu te susțin 100%.

— Apreciez asta, îi spun cu toată seriozitatea. O să te anunț.

După alte câteva minute, Javier apare la capătul scărilor.

— Cassie vrea o poveste de culcare de la mătușa ei preferată. Poți?

— Bineînțeles, îi spun și, chiar dacă sper că o să fie unul firesc odată ce o să-mi văd nepoata, îmi afișez zâmbetul, înainte să mă îndrept spre scări.

CAPITOLUL 7

PROGNOZĂ:
o briză de seară plăcută, întreruptă de o tăioasă rafală de realitate

— Așadar, chiar o să le pregătim șefilor noștri un fel de capcană pentru părinți, zic, sperând că va suna mai plauzibil odată ce o voi rosti.

Nu. Tot absurd sună.

— Chiar o vom face.

Russell se apleacă peste masă, la *taqueria* Ballard, pe care am ales-o pentru că e mereu aglomerată și nu am vrut să ne audă cineva.

— Uită-te la asta, îmi zice, arătându-mi telefonul.

E un articol din perioada când Torrance abia fusese angajată la KSEA, o aiureală despre planurile soților Hale de a revitaliza postul.

— Dovada că erau fericiți cândva.

Ea și Seth stau la pupitrul de prezentator, uitându-se nu spre cameră, ci unul la celălalt. Nu e greu să simulezi un zâmbet pentru cameră, dar bucuria din ochii lor? Felul în care Seth se uită la ea, plin de mândrie și adorație? Asta e ceva real.

Russell trece la o altă fotografie.

— Aia e o poză cu ei... dansând swing?

Poate că n-ar trebui să fiu atât de surprinsă, având în vedere mișcările pe care le-au făcut la petrecerea de sărbători. În această fotografie, parcă ar fi din altă epocă: părul blond al lui Torrance e ondulat, iar Seth poartă pălărie din fetru. El o ține înclinată într-o poziție teatrală, cu spatele arcuit la un unghi ce pare imposibil.

Întrebarea *chiar o să facem asta* mi-a trecut prin cap aproape fără oprire. De fiecare dată când mă întreb dacă e ceva prea manipulativ, îmi amintesc ce a spus Torrance în seara petrecerii. Undeva, dincolo de sarcasm și bravadă, sunt doi oameni care au fost îndrăgostiți unul de celălalt. Noi o să le dăm doar un impuls. Iar dacă e și o modalitate de a mă distrage de la ceea ce se întâmplă cu mama, ei bine, e doar un bonus. Ronțăi un chips de tortilla și împing telefonul înapoi spre Russell, care poartă un pulover verde, sub un sacou maro din catifea, cu petice la coate. În combinație cu ochelarii dreptunghiulari și începutul de barbă, arată ca un profesor care stă mult timp după program, să se asigure că absolut toți elevii lui înțeleg materia, pentru că lui îi pasă foarte mult de asta.

— Continuăm să săpăm.

După program, mi-am dat jos machiajul de televiziune și m-am schimbat în blugi și un pulover cu dungi. Face să pară mai puțin că avem o întâlnire de lucru și mai mult ca... mă rog, nu știu cum să-i zic. Un comploton? O întâlnire de complot?

— Dar cred că trebuie să notăm ce știm despre ei, ca să ne putem face o idee mai bună despre cine sunt.

Russell deschide o aplicație de notițe pe telefon și îmi face semn să continui.

— Lucrez pentru Torrance de trei ani. E bună la ce face. Evident. Și e pasionată de vreme și de știință. Îi place să facă acte de caritate, mai ales pentru cauze de mediu. Îi plac florile, dar preferă plantele suculente. Bea doar lapte de ovăz, pentru că nu consumă lactate și e alergică la soia. Ocazional, tolerează și lapte de

început. Mereu e perfect rujată și jur pe Dumnezeu că până o să mor o să aflu cum reușește.

Iau o pauză să respir și încerc să-mi mai storc creierul.

— Ea și Seth au un fiu, Patrick. Cred că lucrează în domeniul tehnologiei? Soția lui, Roxanne, e pe cale să nască.

— E un început bun, zice Russell, în timp ce tastează.

— Ce știm despre Seth?

— Îi place să se bage în tot ce se întâmplă în redacție, dar uneori exagerează puțin. Se implică prea mult. Totul trebuie să fie perfect, altfel îi sare țandăra.

Russell înmoaie un chips în sos.

— Uh... să vedem. Ia mâncare la pachet de la restaurantul ăla grecesc de pe Vine, cel puțin o dată pe săptămână. Oh, și îi place Garamond, toate notificările lui sunt scrise cu fontul ăsta. De parcă ar crede că le va face mai puțin agresive, pentru că Garamond este un font atât de inofensiv.

— Chiar îmi place Garamond. Este profesional, dar într-un mod prietenos.

Întind mâna după încă un chips.

— Așadar, asta avem. Fonturi și lapte.

O femeie de la tejghea strigă numărul comenzii noastre, iar Russell se ridică să aducă farfuriile cu taco și garnitură de fasole neagră cu brânză maturată *cotija*. Timp de câteva minute, mâncăm în tăcere, cu excepția unor ocazionale sunete aprobatoare. Pentru impulsul ăla pe care îi-l vom da lui Torrance și lui Seth... va trebui să folosim artileria grea.

— Întotdeauna ai vrut să te ocupi de sport? întreb, după ce am ras primul meu taco cu *carne asada*, „carne friptă", și un sos verde atât de picant, încât aproape că mă face să plâng. Sigur, cina asta nu este strict pentru socializare, dar este prima dată când eu și Russell ieșim singuri în oraș, fără să punem la socoteală seara aceea

la barul hotelului, și am fost curioasă în legătură cu el. Este ușor pentru mine să aflu ce se ascunde sub exteriorul ăla modest de profesor.

— Nu chiar. Întotdeauna mi-a plăcut, dar nu m-am gândit că poți face o carieră din asta. Adică, să fii plătit să mergi la meciuri. Sună a păcăleală. Dar îmi plăcea să scriu și îmi plăcea sportul și abia la facultate am făcut un curs de jurnalism sportiv și mi-am dat seama că poate vreau să fac asta în mod profesionist.

— Și nici nu ai început în televiziune.

Clatină din cap.

— Mă ocupam de sport pentru un ziar din Grand Rapids, unde am crescut. La început, am scris despre meciurile liceenilor, așa încep cei mai mulți.

Trebuie să-mi reprim un hohot de râs.

— Scuze. Mi te imaginez la un meci de fotbal de liceu, luând notițe, într-un mod foarte serios, în timp ce regele și regina balului intră pe teren într-o decapotabilă.

— Râzi tu, dar...

Lumina singurului bec de deasupra mesei noastre se reflectă în ochelarii lui, în timp ce se apleacă în față.

— În primul meu sezon acolo, am făcut un reportaj despre regina balului. Care era și fundaș titular. I-a dus la campionatul național, pentru prima dată în istoria școlii. Sportul nu înseamnă doar cifre. Nu e vorba doar despre victorii și înfrângeri, așa cum vremea nu se rezumă doar la soarele și norii care apar pe ecran. În spatele jucătorilor există personalități și povești și asta mi-a plăcut întotdeauna. Este vorba despre oameni, mai mult decât orice altceva.

— Nu cred că m-am gândit vreodată la sport în felul ăsta. Dar îmi place ideea. Nu am fost la niciun meci de fotbal în liceu sau în facultate. Am cam ratat toată povestea aia cu spiritul școlar.

— Nu trebuie să fii motivat doar de spiritul școlar. Atunci când te duci ca adult, bănuiesc că nu o faci pentru că ești foarte atașat de Seattle. Majoritatea oamenilor merg pentru atmosferă.

Mă strâmb în cel mai inocent mod.

— Sfinte Sisoe.

Se oprește cu un chips la jumătatea drumului spre gură.

— Nu ai fost niciodată la un eveniment sportiv.

— Nu e vorba că nu-mi place sportul, spun repede, pentru că nu vreau să-l jignesc. Eu nu am făcut niciun sport în copilărie și nici fratele meu sau altcineva din familia noastră nu se uita la vreunul. Presupun că nu făcea parte din cultura Abrams.

Russell se apleacă mai aproape și-mi pune o mână pe umăr, într-un fel înțelegător.

— Ari Abrams. Este o tragedie absolută.

Îi simt mâna caldă prin materialul bluzei, iar când se retrage mă trezesc că îmi doresc să mai fi zăbovit câteva clipe. Am spart bariera atingerii în noaptea petrecerii, dar de data asta pare diferit.

— Așadar, îmi spui că nu ai fost niciodată la un meci al echipei Sounders? Sunt cât se poate de nesportivi. Cei mai mulți oameni nici măcar nu se duc pentru că iubesc fotbalul; sunt acolo doar ca să bea sau să mănânce cartofi prăjiți cu usturoi.

— Stai, stai, ce? Cartofi prăjiți cu usturoi? Nimeni nu mi-a spus niciodată despre cartofii prăjiți cu usturoi.

— Cel mai bine cheltuiți 8,25 dolari.

Când vede că rresar, se strâmbă puțin.

— Bine, da, sunt mult prea scumpi pentru niște cartofi prăjiți, dar mâncarea prea scumpă face parte din întreaga experiență. Pe un stadion e energia aia contagioasă, pe care nu am întâlnit-o nicăieri altundeva, toți oamenii ăia care se adună acolo pentru același lucru.

— M-ai convins. Voi merge la un meci.

El doar dă din cap spre mine, mijind ochii când zâmbește. Nu sunt sigură că am mai observat asta la el până acum.

— Și tu? Cum ai ajuns la meteo?

— În mare parte, este vorba mai ales despre sorii ăia micuți și despre nori, îi zic, iar asta face ca zâmbetul lui să se lărgească.

Am fost unul dintre copiii ăia obsedați de furtuni. De orice vreme rea, de fapt. Obișnuiam să le notez într-un caiet, săptămână de săptămână, și încercam să fac predicții. Pe măsură ce am crescut, am devenit mai curioasă în legătură cu știința din spatele lor. Știrile pot fi atât de triste. Atât de sumbre. Iar apoi, apar eu pe ecran și par nostimă și le dau oamenilor vești bune. Vești care îi pot ajuta să ia decizii imediate. Așa cum ți-am spus la petrecere, am crescut urmărind-o pe Torrance, iar ce făcea ca îmi părea foarte tare. Încă sunt uimită de vreme și de faptul că toți, indiferent cine suntem, trebuie să i ne supunem.

— Poate fi înspăimântător, este de acord Russell. În Midwest eram obișnuiți cu zăpada, dar într-o iarnă a avut un metru și jumătate, iar autoritățile au închis școala doar pentru câteva zile.

— Suntem norocoși, în nord-vest. Ari cea de zece ani ar fi fost foarte invidioasă pe tine. Fulgueliile noastre o dată la doi ani nu erau niciodată de ajuns pentru ea.

Sincer, nu sunt de ajuns nici pentru Ari cea adultă. Mă forțez să trag aer în piept. Tipic pentru Ari Abrams: o arde poetic despre vreme.

— Îmi pare rău. Vorbesc prea mult despre vreme?

Russell ridică o sprânceană.

— Chiar te-am întrebat despre vreme.

— Știu, știu. Doar că... unii oameni cred că e doar subiect de pălăvrăgeală, că nu e o conversație inteligentă sau ceva de genul ăsta. Sau cel puțin așa mi s-a spus.

De fiecare dată când eram la o petrecere cu Garrison și cineva spunea *ce vreme este* mă grăbeam să dau o explicație. Am învățat repede că oamenii nu vor de obicei să afle cunoștințele științifice despre vreme.

— Și apoi, unii oameni cred că faci o declarație politică despre faptul că Pământul se încălzește, despre vremea extremă cu care ne confruntăm mai frecvent decât oricând. Deși, după părerea

mea, nimic legat de schimbările climatice nu ar trebui să aibă legătură cu politica.

Sunt ușurată când el răspunde cu o aprobare fermă din cap. Nu că m-aș fi așteptat la altceva, dar nu m-aș fi simțit bine să complotez cu un negaționist al schimbărilor climatice.

— 100%, zice el. Și, hei, uneori, meciurile sunt amânate sau anulate din cauza vremii. Ceea ce faci tu afectează direct ceea ce fac eu. Afectează pe toată lumea, într-adevăr.

— Exact! zic, fluturând un chips de tortilla pentru a sublinia, și, din greșeală, îmi picur sos pe mânecă. Am auzit oameni spunând că nu e nevoie de niciun efort ca să prezinți vremea, că ar putea pune acolo pe oricine care să prezinte o prognoză, pentru că nu contează. Dar n-ar putea fi mai neadevărat de atât.

În colțul buzelor i se ivește un început de zâmbet, care i se întinde încet pe toată fața. Îmi dau seama că obrajii îmi ard, un efect secundar al faptului că m-am animat atât de tare în legătură cu subiectul.

— Mă privești ciudat. Chiar vorbesc prea mult despre vreme. Știam. Mă opresc. Fratele meu spune că am tendința să mă emoționez în legătură cu ploaia.

Cu vârful degetului, ating fulgerul de pe lănțișor.

— Și are dreptate.

— Ari, zice Russell râzând.

Când zâmbește, fața i se luminează într-un fel care mă face să mă întreb dacă nu cumva s-a abținut și n-a lăsat să se vadă asta, de fiecare dată când a râs cu mine.

— Nu. Te rog. Doar că... expresia ta se schimbă complet când vorbești despre vreme. Îmi dau seama că pentru tine e mai mult decât un job. Nu e doar faptul că ești entuziasmată de asta. Este pasiunea ta.

Acum, simt cum pieptul mi se încinge de la un alt fel de căldură. Indiferent cum arăt acum, vreau să-i spun că el arăta la fel când vorbea despre sport.

— Ari este prescurtarea de la ceva?

— Arielle.

— De ce faci faţa asta?

Oftez şi nu mă mai strâmb.

— Pentru că, deşi e Ahr-i-elle, toată lumea a crezut că e Ariel. Ca în *Mica Sirenă*.

Ţin în sus o şuviţă din părul meu roşcat, care a refuzat să se lase îndreptată pentru cameră.

— Nu ai crede câţi copii din şcoala primară m-au întrebat unde îmi sunt aripioarele sau au început să cânte „Under the Sea" când m-au văzut. Cu Ari mi-a fost mai uşor.

— Îmi plac amândouă, spune el. Şi eşti în siguranţă, îţi garantez că nu vrei să mă auzi cântând.

E *amuzant* să complotăm pentru a ne împăca şefii, chiar dacă nu i-am pomenit pe niciunul dintre ei în ultimele douăzeci de minute. În afară de Hannah, nu prea am prieteni de serviciu la KSEA şi mi-a lipsit acest gen de conversaţie cu prietenii pe care Garrison i-a luat cu el după despărţire. Dar cu şi Russell Barringer am putea fi prieteni. Mai vorbim o vreme despre Torrance şi Seth, făcând nişte planuri de spioni amatori. Cele mai multe dintre ele vor trebui să aştepte până după Anul Nou.

— Va trebui să-i facem să se întâlnească în afara serviciului, zice Russell. Tu tocmai te-ai mutat într-o locuinţă nouă, nu-i aşa? Ce zici de o petrecere de casă nouă?

— În garsoniera mea? Îmi respect prea mult bunurile.

Mă gândesc o clipă.

— Dar ai dreptate. Trebuie să le forţăm naibii apropierea. Păcat că nu putem face o excursie cu cortul sau ceva asemănător, cum fac în film, deşi cred că asta a fost mai mult ca să o sperie pe potenţiala lor mamă vitregă.

— Nu. Dar avem ieşirea KSEA la cabană, luna viitoare. Te duci, nu?

Încuviințez. În fiecare an sunt alți oameni, deoarece postul nu poate funcționa dacă plecăm toți.

— Va fi aproape ca în vacanță, și cine nu vrea să se îndrăgostească în vacanță?

Într-un fel, toate planurile astea mă fac să mă simt un pic puternică. Garrison credea că sunt prea senină? Nu suficient de reală? Ei bine, iată-mă. Acea versiune TV a mea, cea căreia el credea că nu îi dau pauză niciodată, nu ar fi făcut asta pe la spatele șefei ei, chiar dacă ar fi fost pentru binele tuturor.

Nu mai avem decât firimituri de chipsuri, când sună telefonul lui Russell. E pe masă, între noi, dar abia dacă ne-am uitat la telefoane, darămite să umblăm cu ele. Totuși, când vede cine îl sună, îl ia.

— Îmi pare rău, trebuie să răspund, zice el cu buzele încordate.

Un chelner trece pe lângă masă și ne schimbă coșul gol cu unul nou, cu chipsuri proaspăt scoase din friteuză și strălucind de sare. Mimez un *mulțumesc*, încercând să nu trag cu urechea la conversația lui Russell, chiar dacă e la jumătate de metru în fața mea.

— Bineînțeles. Pot fi acolo în douăzeci de minute. Așteaptă-mă.

Închide telefonul și își netezește gulerul sacoului, cu mâna liberă.

— Era fiica mea. Are repetiții de teatru după școală și cred că nu se simte bine și...

Restul propoziției lui se pierde, în timp ce mintea mea încearcă să înțeleagă acestei informații noi.

— Fiica... ta?

— Elodie. Are doisprezece ani.

Îi face semn chelnerului, să aducă nota de plată. Eu mă holbez la el. Abia dacă pare mai în vârstă decât mine. Cum poate Russell Barringer, reporter sportiv la KSEA, să aibă un copil de doisprezece ani? Pe nume Elodie?

Când vede că rămân tăcută un pic prea mult, zice:

— Oh, nu. Sper că nu mă consideri cel mai rău tată din toate timpurile, să mă îmbăt cu tine la petrecerea de sărbători. Era la mama ei în weekendul ăla, iar de obicei nu ies în oraș nici când nu e acolo. Nu beau niciodată atât de mult și niciodată în fața ei și... Hm... felicitări! zic repede.

Pentru că e foarte normal să feliciți pe cineva pentru că are un copil de doisprezece ani. Cu siguranță, Hallmark vinde felicitări pentru asta. *Felicitări pentru că ai ținut în viață un om, timp de un deceniu!*

— Mulțumesc?

Îmi pun o mână pe gură.

— Oh, Doamne. Chestia aia pe care am spus-o. Despre TCVF. Îmi pare foarte rău, sper că nu te-am jignit sau așa ceva...

Trebuie să mă opresc din vorbit. Un fulger mă poate lovi oricând, chiar dacă probabilitatea ca asta să i se întâmple cuiva într-un an este de aproximativ una la un milion, conform Serviciului Național de Meteorologie.

— Nu, deloc. Adică, trebuia să-mi spui ce înseamnă, așa că...

Voce lui se stinge, își freacă ceafa, în timp ce obrajii îi devin purpurii.

— Continuăm asta în curând?

— Da. Da, îi zic, încă amețită. Sper că fiica ta e bine.

Îmi zâmbește încordat, apoi dispare.

CAPITOLUL 8

PROGNOZĂ:
cer senin și tentativă de optimism, pentru a da startul noului an

Anul trecut am petrecut Crăciunul alături de familia lui Garrison, într-o cabană perfectă, ca în cărțile poștale, pe malul mării, în statul Washington. Tocmai ne logodiserăm, ne-am plimbat la lumina lunii prin cartierul nostru, când el s-a oprit să-și lege șiretul, și apoi a scos cutia cu inelul acela moștenit, și eram foarte îndrăgostiți, amețiți de ideea viitorului nostru împreună.

Majoritatea tipilor cu care ieșisem până atunci nu fuseseră evrei și, chiar dacă petrecusem deja două Crăciunuri cu familia Burke, piatra de pe degetul meu m-a făcut să mă simt și mai ciudat în preajma lor. Latte cu lichior de ouă, și clătite în formă de Moș Crăciun cu nepoatele și nepoții lui, și cu părinții lui întrebând: „Ce mai face mama ta?" Și răspunsurile mele evazive. Tot întrebându-ne când vor avea mai mulți nepoți – „Dar, pe bune, oricând sunteți pregătiți! Atâta timp cât este în curând!" –, ceea ce mă făcea să mă simt mai mult ca o pereche de ovare decât ca o femeie în carne și oase. Ne-au dat chiar și un ciorăpel pentru viitorul nostru mini Burke, deși când le-am spus că eu intenționez să-mi păstrez numele de fată, ei s-au făcut că nu m-au auzit.

Cât am stat acolo, am încercat să văd partea bună a lucrurilor, forțându-mi un zâmbet atât de larg, încât mă durea maxilarul. *Vor fi altfel, după ce ne vom căsători.* Probabil că nu. *Poate că la anul le va păsa că sunt evreică.* Puțin probabil. *Cel puțin clătitele au fost bune.* Bine, aș putea să mă agăț de asta. De câte ori Garrison mă întreba dacă s-a întâmplat ceva, îi spuneam că nu și continuam să zâmbesc.

Anul ăsta, cel puțin nu trebuie să mă prefac că-mi place lichiorul de ouă. Hanukkah s-a terminat, iar eu profit de plata suplimentară a orelor lucrate de sărbători și sunt la serviciu atât în Ajunul Crăciunului, cât și de Crăciun. Când ești evreu și lucrezi în industria media, toată lumea presupune că vei lucra pe 25 decembrie, ceea ce poate că nu este o presupunere foarte bună, dar nu îmi displac banii în plus care îmi intră în cont.

Chiar și cu depresia mea la niveluri controlabile, din când în când, am câte o zi întunecată. O zi în care totul pare greu, cele mai mici sarcini devin imposibile, iar creierul meu nu-și poate închipui decât cele mai rele scenarii. Voi fi nefericită în studioul ăsta, pentru totdeauna. Sau Torrance va afla ce plănuim cu și Russell și se va asigura că nu voi mai lucra niciodată în acest domeniu. Mama va respinge tot ajutorul pe care îl primește. Nu voi avea niciodată o legătură semnificativă cu o altă persoană.

Oricât de evident ar suna, mă simt al naibii de *tristă* și, cu toate că pot încerca să-mi distrag atenția sau să îmi sun terapeutul, uneori, trebuie să las ceața să-și urmeze cursul, partea logică a creierului meu știind că nu mă voi simți așa la nesfârșit. În relațiile anterioare, am făcut tot ce am putut să-mi ascund zilele întunecate. Îmi făceam o programare la *spa*, pe care nu mi-o puteam permite, sau spuneam că am treabă și urcam în mașină și conduceam, pur și simplu. Chiar dacă uneori „să conduc, pur și simplu" însemna să iau ceva de la Taco Bell și să stau cu orele într-o parcare, încercând să nu plâng, pentru că nu reușeam să adun energia

necesară să mai pornesc mașina. De cele mai multe ori, nu vreau să fiu în preajma nimănui, deoarece a mă forța să zâmbesc într-o zi întunecată seamănă un pic cu încercarea de a transforma betonul în aur.

Din păcate, ziua asta întunecată coincide cu un mesaj de la Garrison. La două zile după un Crăciun petrecut la un restaurant chinezesc cu familia fratelui meu, fostul meu mă roagă să trec pe la el, să iau niște lucruri. Sunt tentată să-i răspund cu gif-ul „poate mai târziu" al lui Torrance, dar în loc de asta mă târăsc din Ravenna până în nord, în Queen Anne, cu intenția să intru și să ies cât mai repede posibil. Dar faptul că sunt nevoită să caut un loc de parcare pe vechea mea stradă îmi pare inexplicabil de sfâșietor. Uneori, îmi lua o jumătate de oră să găsesc un loc și ne învârteam în cerc, pentru că în niciun caz nu aveam de gând să plătim 200 de dolari pe lună, ca să lăsăm mașina în garajul clădirii. Niciodată nu m-am gândit că o să cad pradă amintirilor legate de chinul de a găsi un loc de parcare, dar uite că o fac.

Îndată ce deschide ușa și mă lasă să intru, îmi vine să mă topesc în covorul din pluș, să folosesc carpeta din macrameu pe post de pătură, să mă las pe comoda din lemn de nuc. Ideea de a avea suficient spațiu pentru o comodă îmi pare dintr-odată revoluționară. Doamne, cât îmi mai plăcea apartamentul ăsta!

Atât de multe dintre ideile mele sunt încă aici și mă izbește faptul că nu suntem despărțiți de foarte mult timp. Bineînțeles că și carpeta pe care am găsit-o la piața de vechituri din Fremont este încă acolo, iar lampa de podea arcuită, din alamă, încă nu a fost înlocuită.

Garrison a păstrat locul ăsta pentru că el își permitea un apartament cu două dormitoare, iar eu nu. Am vorbit despre cumpărarea unei case după ce ne căsătoream, dar eram reticenți la ideea de a renunța la locul ăsta. Poate că mi-e dor de apartamentul nostru mai mult decât de el, iar ăsta e cel puțin un semn că îmi trece.

Garrison este înalt, cu pielea albă, cu păr negru moale și ochi negri, care îl fac să arate ca Bărbatul-Standard-Atrăgător-de-25-34-de-ani. O aluniță sub pometele stâng, o gropiță în bărbie, pe care obișnuiam să o ating cu degetul mare, pentru că îl făcea să râdă.

— Hei, zice el, parcă mai blând decât părusc în SMS. Arăți... foarte bine.

Minte. Tocmai am petrecut cincisprezece minute urcând o pantă, după ce am găsit loc de parcare. Părul meu e răvășit de vânt și îmi simt sânii cât se poate de lipiți de sutien. Nostalgia s-a evaporat în aproximativ zece secunde, înlocuită de iritare. În clipa asta, mi-ar plăcea foarte mult una dintre zilele alea cu un program la *spa* exagerat de scump.

— Am parcat într-o zonă de încărcare. Nu pot să stau mult.

— Parcarea pe aici e tot de rahat, îmi pare rău.

Oarecum, jena din vocea lui îmi merge la inimă. Au fost și vremuri bune, deși e mai greu să mi le amintesc, cu cât trece mai mult timp de la despărțire. Vara, încărcam mașina cu gustări și mergeam la filme în aer liber, ne sărutam pe bancheta din spate, până când cineva ne făcea să plecăm, apoi chicoteam că fuseserăm prinși ca niște adolescenți îndrăgostiți. El lua o pastilă pentru alergii și mergeam la o cafenea cu pisici, unde beam *latte*, ținând în poală pisicuțe. Oriunde mergeam, dacă cineva mă recunoștea de la televizor, el era foarte mândru. *E foarte mișto că oamenii te cunosc*, spunea el.

— Asta e tot? întreb când îmi întinde o cutie cu niște obiecte de bucătărie și alte nimicuri.

Acasă mă așteaptă restul programului meu pentru zile întunecate: pătura groasă, reality TV, macaroane cu brânză Kraft, cu două pachete de brânză, în loc de unul. Gândindu-mă la asta, parcă mă simt cumva mai bine și mai rău, în același timp.

— Dap. Stai... nu trebuie să pleci încă, nu-i așa?

Arată atât de amărât în timp ce spune asta, încât umerii mei se lasă și pun cutia pe podea.

— Speram să putem vorbi puțin.

Nu îmi pare deloc o idee bună. Nimic nu pare a fi o idee bună, cu excepția brânzei cheddar maturate. Dar, întrucât revenirea aici pare că m-a lăsat fără coloană vertebrală, îl urmez până la canapea. Mă întreabă dacă vreau ceva de băut și îi spun că nu, deși regret că nu am cerut o tărie, imediat ce îmi ia mâna și zice:

— Mi-a fost dor de tine, Ari.

Degetul lui mare face ușor un cerc pe palma mea, iar eu nu-l opresc.

— Cum mai ești? Serios.

— Nu prea rău, zic șoptit.

Senzația pielii lui pe a mea îmi distrage atenția prea tare. Mi-a fost dor să fiu atinsă așa. Mi-a fost dor să fiu *atinsă*, punct, iar creierul depresiv îmi spune că nu am meritat să fiu atinsă.

— Nu o să te mint, o parte din mine spera să-mi spui că ai fost complet nefericită în ultimele luni, zice el. Dar presupun că tu așa ai fost întotdeauna. Hotărâtă să privești partea bună a lucrurilor.

— Nu e nimic în neregulă cu asta.

Deși în ultima vreme m-am întrebat cât din partea asta bună blochează cei doi Hale. Rămâne tăcut pentru o clipă, apoi întinde cealaltă mână și mi-o trece prin părul ondulat, azi în mod natural.

— Poate că ai dreptate. Poate că... tuturor ne-ar prinde bine un pic mai multă seninătate.

Se întâmplă atât de repede, încât nu sunt sigură cum să procesez totul. Într-o clipă e oarece distanță între noi, iar în următoarea, mâinile lui îmi cuprind obrajii, eu mă agăț de gulerul lui și el e deasupra mea, apăsându-mă pe canapeaua pe care am făcut asta de prea multe ori să le pot număra. Gura lui este fierbinte pe a mea, prea dornică, la fel ca umflătura din pantalonii lui. Este extrem de satisfăcător, știind cât de repede se excită, și îmi ridică

stima de sine până la 11. *Nimeni altcineva nu te va dori*, spune creierul depresiv. *Cel puțin el știe deja despre toate problemele tale.*

Dar nici el nu m-a vrut.

— Ce bine e, zice el sub urechea mea și, slavă Domnului, sunetul vocii lui mă trezește.

Coloana mea vertebrală crește la loc. Revederea cu Garrison mi-a dat peste cap emoțiile în așa hal, încât nu mă pot ține de singura decizie pe care am luat-o. Gândurile mele sunt împrăștiate în o mie de direcții. Dar asta nu se poate întâmpla, nu după ce m-a făcut să mă simt atât de prost, după ce m-a forțat să pun la îndoială singurul lucru care m-a protejat în toți acești ani.

Asta nu ar face decât să înrăutățească ziua asta întunecată, iar mâine n-aș fi în stare să mă ridic din pat. Plămânii mei sunt încordați, când pun o mână pe pieptul lui și îl împing. Când văd că nu funcționează cu blândețe, împing mai tare.

— Nu pot. Nu pot să fac asta.

Garrison se retrage și se lasă pe călcâie, cu fața contorsionată de frustrare.

— Vorbești serios?

— Da.

Răsuflând greu, mă ridic netezindu-mi puloverul și trecându-mi o mână prin păr.

— Tu ești cel care s-a despărțit de *mine*, ai uitat? Pentru că nu eram suficient de „reală" pentru tine.

— Uau, uau, uau, zice el. Asta nu înseamnă că încercam să ne împăcăm. A fost doar... a fost doar ceva fizic.

Pufnesc când aud asta, pentru că mi-ar plăcea să fie doar fizic. Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să îi trimit un SMS în fiecare vineri seara, să vină la mine și să mi-o tragă timp de un sfert de oră, fără niciun atașament emoțional.

Dar, dacă am vreo speranță să trec peste asta, nu pot.

— Nu contează. Chiar și „doar fizic" ar fi o greșeală. Este suficient de real pentru tine?

Îmi iau cutia cu lucruri, lăsându-l pe canapea cu părul ciufulit și cu o erecție evidentă.

— La mulți ani! îi strig din hol, înainte de a închide ușa.

Când ajung la mașină, găsesc între ștergătoarele de parbriz o amendă pentru parcare ilegală.

Zilele rămase din acest an le transform într-un act de exorcism. Încerc tot ce am în dulap și donez tot ce îmi amintește de el, o rochie care i-a plăcut sau vreun accesoriu pe care mi l-a cumpărat. Singura excepție este o pereche de blugi despre care spunea că îmi fac fundul să arate incredibil, pentru că, ei bine, chiar așa este.

Îl părăsesc în decembrie, pentru că nu pot să mă întorc în timp să-l părăsesc de Halloween și nu-l pot lua cu mine în ianuarie. Anul acesta o să fiu bună cu mine. O să fac lucrurile altfel. O să ies din nou la întâlniri și *O voi face ca o regină!*, așa cum spun toate site-urile despre stilul de viață ale milenialilor. Poate că voi învăța să fac asta ocazional și o să mă împac cu faptul că sunt singură în serile de vineri, așa cum mama n-a reușit să facă decât foarte rar.

Dacă o să am întâlniri ocazionale, nu va trebui să spun nimănui despre familia mea, sau despre rețeta mea, sau despre zilele mele întunecate. Deoarece, chiar dacă Garrison a pus toate astea sub semnul îndoielii, tot n-am nicio idee cum să vorbesc cu cineva despre ele. La a treia întâlnire? La a șaptea? Chiar înainte să te culci cu cineva? Niciodată nu mi s-a părut momentul potrivit, niciodată nu mi s-a părut natural, iar asta mă face să cred că nici nu va fi vreodată.

Așa că reinstalez aplicația prin intermediul căreia l-am cunoscut pe Garrison, cea pe care am șters-o la câteva săptămâni de la începutul relației noastre. Iar când Alex îmi trimite un mesaj și mă întreabă dacă sunt liberă să o văd pe mama, după ieșirea de

weekend cu KSEA de săptămâna viitoare, probabil că cea mai nouă versiune a mea răspunde: *Da.*

Refuz o invitație de Revelion de la el, în favoarea răsfățului de sine. Nu am mâncat niciodată de una singură într-un restaurant care să nu fie unul obișnuit, așa că fac o rezervare la localul meu italian preferat și, pur și simplu, neg când ospătarul mă întreabă:

— Mai așteptăm pe cineva?

— Nu. Doar eu.

Mă forțez să-mi las telefonul în geantă, pentru a savura atmosfera și sentimentul de independență. Și... e grozav, nicio presiune să fac conversație, în timp ce ascult un cvartet de coarde cântând Sinatra. O singură dată, între două feluri, îmi scot telefonul și găsesc un mesaj de An Nou Fericit, de la Russell. Îi răspund la fel și adaug câteva emoticoane, dar ezit înainte de a apăsa butonul de trimitere. Când am aflat despre fiica lui, m-a bulversat. Mi-e rușine să recunosc că am răscolit rețelele de socializare după aceea, dar nu i-am găsit niciun profil, pe nicăieri. Inteligent din partea lui, frustrant pentru mine. Totuși, nu e căsătorit, sunt destul de sigură de asta. Niciun inel, nicio mențiune despre vreo soție. Și totuși, a fost prima dată când am auzit de fiica lui.

Mi-l scot din minte. Acesta ar putea fi anul întâlnirilor ocazionale, anul în care învăț cum să fiu singură, cum să iau cina singură. Iar la desert comand tort cu multă ciocolată și las farfuria lună.

În prima zi a noului an îmi fac card de membru la Costco și cumpăr un pachet de 64 de baterii AAA.

CAPITOLUL 9

PROGNOZĂ:
temperaturi foarte scăzute
și sentimente calde și lipicioase

O luăm încet.

La petrecerea de șaptezeci și cinci de ani a managerului nostru general, cea la care el a refuzat să participe, am aflat că Torrance și Seth se întâmplă să fie singurele persoane de la job care simt o plăcere deosebită și trainică pentru tortul de morcovi. M-am întrebat chiar dacă Torrance, care a planificat petrecerea, l-a comandat doar pentru că știa că nimeni altcineva nu va mânca din el.

În prima zi în care ne întoarcem la birou, Russell comandă unul de la o patiserie din centrul orașului și îl pune în bucătărie, cu un bilet pe care scrie HAPPY *NEWS* YEAR![1], sub un desen cu un televizor cu o pălărie de petrecere.

— În bucătărie e un tort de morcovi, îi spun lui Torrance, cu o bătaie în ușa ei întredeschisă, în timp ce Russell face același lucru cu Seth.

---

[1] Joc de cuvinte intraductibil: în limba engleză *news*, din urarea *Happy New Year!* („An Nou fericit!") înseamnă „știri" (n. red.).

Faptul că vor socializa în timp ce vor mânca din tortul lor preferat probabil că le va da o dispoziție bună. Mai târziu, în aceeași săptămână, îmi petrec o după-amiază la o seră, alegând cea mai atractivă și mai puțin pretențioasă plantă suculentă pe care o pot găsi. Femeia iubește plantele, dar, cu cât trebuie să le ude mai puțin, cu atât mai bine. Nu este ieftină, dar va merita. Programez o livrare, fără niciun fel de felicitare.

— E o suculentă frumoasă, zice Seth a doua zi, când soseste, sprijinindu-se de peretele din fața biroului lui Torrance.

Este exact ceea ce ar face cineva care i-a trimis anonim o plantă, iar eu îi trimit în gând o mie de mulțumiri.

— Este.

Torrance își rearanjează câteva dintre ghivece, să-i facă loc pe biroul ei. Îmi dau seama că e nevoie de fiecare gram de reținere, ca să nu-l întrebe dacă el a trimis-o. Totuși, problema este că nu suntem suficient de apropiați de niciunul dintre ei, ca să știm cum reacționează cu adevărat. Dacă ceva din toate astea are vreun impact.

La sfârșitul săptămânii, după un schimb de idei aproape constant prin SMS și e-mail, avem noroc. Îmi înfășor mai bine un fular în jurul gâtului, tremurând sub paltonul meu pufos, în timp ce scrutez rândurile de scaune de pe stadion. Russell îmi face semn să mă apropii, iar eu mormăi:

— Scuze, scuze, în timp ce trec peste picioare, genți, pungi, și pahare de bere, ca să ajung la el.

— Ai reușit să vii, îmi zice zâmbind.

Părul îi iese de sub căciula tricotată, răsucindu-se deasupra ochelarilor. Nu este la fel de bine înfofolit ca mine, probabil pentru că e mai obișnuit cu frigul.

— Pentru o clipă, mi-am făcut griji că te-ai răzgândit. Sau că te-ai rătăcit.

— Mi-am adus nepoata și nepotul să vadă *Frozen on Ice*, aici.

Mă așez pe scaunul de lângă el și îmi frec mâinile înmănușate.

— Lucru care, dacă mă gândesc acum, e un pic redundant?

Nu credeam că prima mea incursiune în sport se va întâmpla atât de repede, dar meciul s-a ivit ca o ocazie de aur să-i cunoaștem pe unul dintre cei doi Hale, jumătatea pe care eu o cunosc mai puțin. Seth are două abonamente pe care le împarte cu cei din redacția de sport, iar Russell s-a grăbit să accepte cea mai recentă ofertă a lui.

Am presupus că nu va fi foarte aglomerat în săptămâna de Anul Nou, dar stadionul este plin. Întregul loc zumzăie de o energie vibrantă, condimentată cu mâncarea sărată de pe stadion și cu aciditatea berii, și nu pot să neg că este contagioasă.

— Să știi doar că, dacă îi spui „sportul cu mingea", trebuie să te duci să stai pe rândurile de sus, zice Russell.

— N-aș îndrăzni. Dar ce zici de „minge de gheață"?

— Dacă tot ai pomenit, ar trebui să strigi: „HAI, EDMONTON!"

Mai ales când se întoarce Seth.

Îmi ating nasul.

— Am înțeles.

Seth se întoarce în secțiunea noastră cu un tip pe nume Walt, pe care ni-l prezintă ca fiind „cel mai vechi prieten al meu", după care Walt își trece mâna prin părul grizonant care i se rărește și se preface rănit.

— Ce părere ai, Ari? zice Seth, punându-și paharul cu bere în suportul de pe partea cealaltă a lui Russell. Russ a zis că e primul tău meci de hochei?

— E frig, recunosc eu, ceea ce stârnește câteva râsete, în sensul de *hai nu zău, pe bune?* Totuși, îmi place, serios. Mulțumesc foarte mult că ne-ai adus.

— Mă întorc imediat, zice Russell, iar eu mă ridic, să-i fac loc să treacă mai ușor.

Cu un loc liber între noi, Seth înclină berea spre mine și încuviințează din cap într-un fel ciudat. Un zâmbet încordat.

— Totul e în regulă la lucru? mă întreabă.

Subiectul de conversație preferat al colegilor de serviciu care până acum nu au avut niciun motiv să petrecă timp împreună în afara jobului.

— Da. E super.

— Bun. Și tu ești pe panoul ăla publicitar de pe Aurora? Foarte tare.

Aprob din cap atât de energic, încât mă tem că o să-mi zboare căciula. Nu știu de ce oamenii cred că vremea e cel mai prost subiect de conversație. Colegii care nu au nimic în comun, așa că, implicit, vorbesc despre muncă – asta e cel mai rău. Russell se întoarce cu două ciocolate fierbinți aromate și o porție de cartofi prăjiți cu usturoi, aburind și mirosind fantastic. Nu sunt sigură cine e mai ușurat, Seth sau eu. Probabil că Seth, care îl atrage pe Walt într-o dezbatere despre unul dintre jucători.

— Cu siguranță, nu aveau așa ceva la *Frozen on Ice*, îi zic, minunându-mă de coșul cu bunătăți aurii cu usturoi. Ești incredibil. Mulțumesc.

— Am vrut doar... chiar am vrut să te simți bine. E important, pentru primul tău meci. S-ar putea să sune banal, dar mă simt oarecum onorat?

E un fel de sfială în felul în care o spune, iar asta mă face să-l îndrăgesc într-un fel la care nu mă așteptam. Îmi scot una dintre mănuși și iau un cartof prăjit, la suprapreț, atingându-i fără să vreau mâna înmănușată. O mână înmănușată nu ar trebui să-mi trimită un șoc electric pe șira spinării.

Are un copil, îmi reamintesc în gând. Un copil de doisprezece ani, pe nume Elodie. Dacă n-aș fi fost un dezastru în seara aceea la *taquerie*, i-aș fi spus că e un nume frumos.

— Primul meu meci, zic și înmoi cartofii prăjiți în ketchup. Și nici măcar nu trebuie să ne facem griji pentru vreme.

Russell, binecuvântat să fie, încearcă din răsputeri să-mi explice meciul, în timp ce jucătorii intră pe gheață, iar un crainic le strigă numele.

— Cei doi de la linia roșie sunt mijlocași, spune el. Iar chestia pe care o fac acum se numește confruntare. Fac asta la începutul fiecărei reprize și de fiecare dată când cineva înscrie.

Pucul este aruncat direct între cei doi mijlocași, iar după o scurtă ciocnire a croselor Seattle preia controlul și îl aruncă înapoi spre un alt jucător de-ai lor, mulțimea izbucnind în ovații. E un meci asurzitor, rapid, aproape amețitor. De o grămadă de ori pierd din ochi pucul.

— Pe ce poziție ai jucat? îl întreb pe Russell.

— Portar.

Arată spre poarta celor de la Seattle.

— Zona aia albastră, din fața porții, se numește streașină. Portarul are voie să facă ce vrea acolo, fără ca vreun jucător advers să intervină. O mulțime de portari sunt băieți mai mari. Dar trebuie să fii și rapid și flexibil.

Vocea lui se oprește, când unul dintre jucătorii noștri trage la poarta celor de la Edmonton și ratează, iar din tribune se aude un *auuu!* colectiv.

— Habar n-ai ce bucuros am fost când, în sfârșit, am avut o echipă de hochei în Seattle. Mă resemnasem cu ideea că nu se va întâmpla niciodată și că va trebui să merg până la Vancouver să prind meciurile, așa că e... e cu adevărat incredibil.

Este foarte drăguț, cât de entuziast devine în legătură cu hocheiul, felul în care poate turui nu doar statisticile, ci și toate detaliile despre jucători, de exemplu, faptul că mijlocașul lui Seattle, Dmitri Akentyev, doarme întotdeauna într-un tricou al echipei adverse în noaptea dinaintea meciului, iar portarul lui Edmonton, Bo Madigan, mănâncă exact două fursecuri, înainte de a intra pe gheață. Foarte mulți oameni iubesc sporturile, sunt conștientă de asta. Dar nu

sunt sigură cât de mulți privesc un meci așa cum o face Russell, de parcă și-ar ține respirația, încurajându-și echipa în mod tăcut. Nu este zgomotos sau agresiv, ci calm. Concentrat.

Totuși, sunt conștientă că, deși începem să ne cunoaștem, încă există o mare parte din viața lui despre care nu știu nimic. De câteva ori, aproape că îl întreb despre Elodie, dar nu vreau să creadă că sunt indiscretă sau că judec. Sunt doar curioasă, nerăbdătoare să aflu mai multe despre acest tip cu care m-am asociat cumva să îi combin pe șefii noștri. Dacă eu și Russell suntem prieteni, e perfect în regulă dacă se întâmplă ca el să fie drăguț. O inofensivă pasiune de redacție.

— Lui Torrance îi place hocheiul? întreabă Russell la pauză, între prima și a doua repriză.

Edmonton conduce cu 1-0. Peste tot în jurul nostru, oamenii își întind picioarele și se duc să mai cumpere mâncare. Seth tocmai s-a întors cu un hot-dog, dar Walt nu s-a întors încă.

— Îi place, zice Seth. Obișnuiam să parcurgem tot repertoriul, să ne pictăm fețele, să ne îmbrăcăm corespunzător.

Ia o mușcătură din hot-dog, iar eu sunt impresionată că reușește să facă asta fără să își mânjească mustața cu muștar. Încerc să mi-i imaginez pe cei doi împreună la un meci și nu mă pot abține, îmi scapă un chicotit. Seth face o pauză între două mușcături din hot-dog.

— Scuze. Mi-o imaginez pe Torrance îmbrăcat ca tipul ăla, îi zic, arătând spre un fan aflat câteva rânduri mai jos, cu fața vopsită în verde, dându-și la o parte șuvițele din peruca de un albastru intens, în timp ce mănâncă un covrig. Pur și simplu... lucrez cu ea de trei ani și încă am impresia că abia o cunosc. Cu excepția, mă rog...

A tot ce se întâmplă între voi doi. Și până și asta este un mister. Mă străduiesc să par cât mai dezinvoltă posibil. Nimic din ceea ce am spus nu e minciună, iar asta mă face să mă simt ceva mai puțin machiavelică. Totuși, nu am obiceiul să le cer oamenilor

informații, mai ales despre viața personală. De fiecare dată când fac un reportaj despre vreme și abordez pe cineva de pe stradă, întrebările sunt ușoare. *Ce părere aveți despre toată ploaia asta? Cum vă afectează planurile de weekend?*

— Toate certurile? zice Seth.

Aprob încet din cap, pregătindu-mă ca el să încheie conversația. În schimb, ochii lui negri se îmblânzesc.

— Nu trebuie să te ferești. Știu cum suntem.

Își termină hot-dog-ul și se întinde după bere.

— E foarte rău?

Face o grimasă, așteptând verdictul nostru. Totul în mine strigă să îi spun că nu, nu e chiar așa de rău. Să evit conflictul cu orice preț.

— Ei bine..., începe Russell și văd indecizia în trăsăturile lui. Seth este șeful lui. Nu vrea să-l insulte în față. Totuși, tăcerea lui pare să vorbească suficient de tare ca Seth să înțeleagă. Seth își trece o mână peste față, peste unghiurile ascuțite ale maxilarului și peste începutul de barbă. La job, este atât de rafinat, încât nu-mi vine să cred că e aceeași persoană. Versiunea aceea a lui Seth nu și-ar recunoaște niciodată vina. Berile de pe stadion rezolvă o ecuație grea.

— Rahat, murmură el. Cred că e posibil să fi trecut prin prea multe, în ultima vreme. O să... o să ne potolim. Uneori, e ușor să ne prefacem că suntem în mica noastră lume, nu? Cred că sunt un pic... – râde, ca și cum nu-i vine să creadă că spune asta – un pic jenat.

— N-ar trebui să fii..., încep să zic, înainte să mă pot abține.

— Nu trebuie să mă cocoloșești, Ari.

Seth se uită la patinoar și poate chiar își dă seama cât de greu a fost pentru noi, ceilalți.

— Vreau ca angajaților noștri să le placă să vină la muncă. Să se simtă în largul lor la birou. Poți să-mi spui sincer că e așa?

— Îmi place munca pe care o fac.

O spun cu emfază, fără să mă forțez să par sentimă. Russell mă susține imediat.

— Absolut. Dar uneori, studioul în sine... ei bine, nu este întotdeauna cea mai primitoare atmosferă.

— Isuse. Cred că totul pare atât de copilăresc. Câteodată mă întreb... dacă am fi rezolvat lucrurile...

Își întinde gâtul, să se uite dincolo de rândul nostru, de parcă și-ar dori ca Walt să se întoarcă și să-l salveze de această conversație.

— Uite ce e. Probabil că am spus deja prea multe. Cu toții lucrăm împreună și nu vreau să vă fac să vă simțiți neplăcut în preajma ei.

— Nu o faci, îi spun cât de blând pot.

Expresia lui s-a schimbat și cred că aș putea să o recunosc. Așa că îi sar în ajutor.

— Știu cum e când se termină și nu este alegerea ta. Când încă ești implicat, dar cealaltă persoană, pur și simplu, nu mai este.

— Și ție ți s-a întâmplat asta?

— Am fost logodită. Până acum trei luni. Acum îmi dau seama că poate ar fi trebuit să se termine mai devreme, dar, în momentul în care ne-am despărțit, m-a luat complet prin surprindere.

— Îmi pare rău.

Seth chiar arată de parcă îi pare rău.

— Relațiile sunt al naibii de complicate, zice el, într-un mod care reușește să sune profund.

— Închin pentru asta.

Russell ridică paharul cu bere și toți luăm câte o înghițitură din ale noastre. Mărturisirea mea îl încurajează pe Seth, pare să-l facă să se simtă mai destins.

— Tor a fost cea care a vrut divorțul, zice el. Eu am vrut să rezolvăm lucrurile. Să încerc mai mult. Dar habar n-aveam cum.

Apelez la toată voința pe care o am, să nu-i arunc o privire lui Russell. Torrance a cerut divorțul. Asta e foarte important. Sunt

dureros de curioasă ce *lucruri* trebuiau *rezolvate*, dar facem progrese și nu vreau să stric totul apăsând prea tare pe rană.

— Tu ai vrut? întreb. Să încerci?

O privire vinovată din partea lui Seth.

— Oarecum. Am vrut, sigur, dar nu am avut instrumentele potrivite. La vreo șase luni după finalizarea divorțului, mi-am târât fundul la terapie. Este cel mai greu și cel mai rentabil lucru pe care l-am făcut vreodată. Și cred că a trebuit să îl fac pentru mine, înainte de toate.

Pumnul lui se strânge pe un șervețel, apoi se relaxează.

— Sunt al naibii de sigur că la vremea aia nu i-am ușurat situația, dar m-am schimbat. Nu mai sunt același om care eram acum cinci ani.

Discuția asta începe s-o dovedească. El poate vorbi deschis despre terapie, în timp ce eu niciodată nu am fost în stare s-o fac. Poate că alcoolul îl relaxează, dar această versiune a lui Seth este diferită. Conștient. Cu inima frântă. Constatarea asta probabil că îmi dă curaj.

— Și vrei ca ea să știe că te-ai schimbat? Pentru că... notificările alea probabil că nu ajută.

— Da. Așa e, oftează el. Dar ne-am blocat în asta. Unul dintre noi îl provoacă pe celălalt, iar celălalt reacționează. Nu e vorba că nu știu că notificările alea sunt de rahat. Crede-mă, mă simt ca un nemernic de fiecare dată când pun câte una. Dar e ceva, când știi cum să intri pe sub pielea cuiva.

— Deci e un mod de a vorbi cu ea, zice Russell.

— Probabil că nu e cel mai bun mod, dar măcar vorbește. Chiar dacă de cele mai multe ori țipă. Măcar dacă reacționează... ei bine, o parte din mine crede că o face deoarece încă îi pasă. E aproape o ușurare că încă mai avem asta.

— Ce vrei să spui, mai exact? întreabă Russell lent și îmi crește inima.

Este foarte posibil ca puternicul nostru director de știri să ne spună că vrea să se împace cu fosta lui soție. Seth mai ia o înghițitură de bere.

— Nu e ușor, zice el, să continui să iubești pe cineva care a renunțat la tine.

— Poate că nu a făcut-o.

Îmi umplu cuvintele cu speranță. Nu e o minciună, dacă eu cred că e adevărat.

— Dacă ai vrut să schimbi lucrurile, adică, dacă asta ai vrut să faci, ce-ar fi dacă ai difuza reportajul lui Torrance despre crabi? Nu merită să enervezi puțin telespectatorii, dacă asta o va face pe Torrance fericită? Dacă ți-e scris să fii cu ea, nu merită să te înduplecî un pic?

— O să mă gândesc la asta, cedează Seth și îmi pare că e o mică victorie.

Nu știam că în spatele fontului Garamond se ascunde bărbatul ăsta sensibil.

— Cel puțin ar putea fi un început.

Walt se întoarce cu un covrig și încă un pahar cu bere.

— E o coadă infernală acolo, zice el.

Când începe a doua repriză, mă străduiesc să mă concentrez, deoarece chiar îmi place meciul, dar nu mă pot gândi decât la revelația oferită de Seth. O vrea înapoi. O vrea înapoi și a încercat să se schimbe. Curând, scorul este egal, iar când Seattle înscrie un alt gol și se face 2-1, mâna lui Russell se lasă pe genunchiul meu. E un gest plăcut, victorios, unul care transmite un *daaaa, echipa noastră a marcat* și poate că abia o simt prin colanții căptușiți cu lână, pe care îi port pe sub blugi, dar fiecare celulă din corpul meu se concentrează pe acei câțiva centimetri de blugi.

Înghit în sec, întrebându-mă cum este posibil ca o mână pe genunchiul meu să fie suficientă să mă încălzească și mai tare pe sub toate straturile de haine pe care le am pe mine, încă de când a

început meciul. E atâta gălăgie, încât trebuie să se aplece, cu gura chiar lângă urechea mea.

— Te simți bine? mă întreabă.

— Categoric, îi răspund, cu o voce încordată, pe care nu o recunosc ca fiind a mea.

În cele din urmă, pare să observe unde îi e mâna, pentru că se uită în jos și o retrage. Roșeața i se întinde pe obraji. Poate a crezut că e vorba de propriul genunchi. Poate căldura pe care am simțit-o a fost doar din cauză că sunt prea înfofolită.

Seattle învinge cu 3-1, iar eu mă las cuprinsă de entuziasmul mulțimii, în timp ce trecem printre tribune, unde toată lumea strigă și ovaționează, străinii îmbrățișându-se și bătând palma.

— Înțeleg de ce îți place atât de mult, îi spun lui Russell când ieșim, iar ochelarii lui se încețoșează imediat.

În oraș s-a lăsat întunericul, barurile din apropiere se umplu de fani.

— Mă simt oarecum victorioasă? Chiar dacă nu am avut nicio influență asupra jocului.

— Da?

Russell își scoate ochelarii și șterge lentilele cu capătul cu franjuri al fularului și poate că e cel mai drăguț lucru pe care l-am văzut la un bărbat adult.

— Chiar ți-a plăcut?

— Chiar mi-a plăcut.

Un Seth amețit se împleticește spre noi și își aruncă un braț pe umărul fiecăruia.

— Echipa mea de hochei! strigă el, iar eu nu știu dacă să râd sau să mă fac mică de rușine. Voi sunteți cei mai buni. Trebuie să mai facem asta.

— Categoric, zic, luptându-mă să îmi păstrez echilibrul. Acum, hai să te ducem acasă.

CAPITOLUL 10

PROGNOZĂ:
pas de swing și o atracție fulgerătoare

— ... Și ia uitați-vă... cred că zâmbește!

— Ei bine, cred că putem fi cu toții de acord că Bobo, pianistul primată, chiar dă un nou sens expresiei „a face pe maimuțoiul."

David Wong și Gia DiAngelo împărtășesc genul de râs perfecționat de prezentatorii de știri, care au prezentat prea multe reportaje emoționante și povești ușor ridicole cu animale.

— În continuare, unul dintre sporturile cu cea mai rapidă răspândire din Statele Unite ale Americii ar putea avea și cel mai stupid nume, spune Gia. Care este acest sport? *Pickleball.*

A trecut ceva timp de când nu am mai urmărit o emisiune în studio, dar vineri fac o excepție. KSEA nu este suficient de mare pentru a avea public în studio, așa că stau în spatele camerelor și fac tot posibilul să nu încurc pe nimeni.

— Îmi amintesc că jucam asta când eram copil, la ora de sport, zice David, prefăcându-se că respinge o minge imaginară. Și nu cred că am fost foarte bun. Spre deosebire de toți cei despre care vom auzi în continuare. *Pickleball*-ul profesionist a luat amploare, mai ales aici, în nord-vest, unde suntem mereu în căutare de sporturi de interior,

în timpul lunilor de iarnă umede. Russell Barringer ne va spune mai multe.

Reportajul se deschide cu câteva lovituri ale mingii de *pickleball* pe un teren acoperit. Iar apoi, vocea lui Russell, din fundal:

— Poate că n-o să-l vedeți încă la Jocurile Olimpice, dar *pickleball*-ul este un sport tot mai răspândit, cu campionate de jucători devotați.

Sunetul vocii lui mă face să îmi reprim un zâmbet. După ce l-am pus pe Seth într-un Uber, Russell a pomenit că reportajul ăsta va fi difuzat azi și era foarte bucuros că a avut ocazia să facă un reportaj despre altceva decât un meci universitar. Russell explică faptul că *pickleball*-ul este originar din statul Washington, inventat pe insula Bainbridge, în 1965. Intervievează câțiva jucători și pe managerul unei echipe de *pickleball*, intercalat cu imagini ale unor oameni care joacă.

— M-au lăsat chiar să fac o tură pe teren, spune el, iar camera de luat vederi îl prezintă pe Russell în pantaloni scurți de sport și tricou, două lucruri pe care nu l-am văzut să le poarte vreodată la job.

Mă forțez să-mi iau privirea de la mușchii gambei lui, de parcă toată lumea din studio își poate da seama exact unde mă uit.

— Bun, deci o să vrei să o ții așa, îi spune managerul ligii.

O minge se îndreaptă spre Russell, iar el o ratează, râzând cu poftă.

— Cred că e nevoie de un pic de experiență.

E adorabil faptul că, deși nu e imediat foarte bun la asta, a acceptat să fie filmat. Ar fi fost foarte simplu să scrie reportajul ca pe o poveste de doi bani și poate că asta și fac oamenii acum în sufrageriile lor, se relaxează, schimbă canalul, trec la unul dintre concurenții noștri. Dar ar fi greșit să emitem o astfel de judecată. Privindu-l, înțeleg ce spunea despre personalitățile din spatele jucătorilor. Managera echipei și-a cunoscut soțul jucând *pickleball*, iar după ce el a decedat, ea a înființat acest campionat în onoarea

lui și îl conduce cu ajutorul copiilor lor. În fiecare an, de ziua lui de naștere, organizează un turneu de *pickleball* important, care atrage jucători din toată lumea. Este o mărturie a puterii pe care ceva relaxant o are în crearea unei comunități, așa cum spune Russell la sfârșitul reportajului.

După o pauză publicitară, vine momentul *Halestorm*, motivul pentru care sunt aici: după emisiune, Torrance este în cea mai bună dispoziție și, înarmată cu ceea ce am aflat despre Seth, o să am nevoie de ea într-o dispoziție bună.

Probabil că o să fie de ajutor și faptul că Seth nu a lăsat nicio notificare săptămâna asta.

Iată și muzica ei de introducere, care este excesiv de molipsitoare și pe care mă trezesc fredonând-o de multe ori, având în fundal o animație cu Torrance prinsă de o furtună, cu umbrela întoarsă pe dos și aproape luată de vânt, înainte să apară soarele. *Halestorm*, emisiunea lui Torrance, unde analizează tendințele climatice și are ca invitați diverși experți în meteorologie, este un segment de treizeci de minute, care îmi părea scurt când eram copil și îmi doream mereu mai mult.

Astăzi, vorbește despre efectele pe termen lung ale incendiilor de pădure din regiunea noastră. Acestea s-au înrăutățit de la an la an, până în punctul în care, în timpul verii, fumul este atât de dens, încât suntem sfătuiți să nu ieșim din case timp de o săptămână sau chiar mai mult. Cu farmecul ei obișnuit, reușește să comunice cât de terifiant este acest lucru, intervievând o femeie care a pierdut două case în urma incendiilor, la un an distanță, și încheind cu felul în care telespectatorii pot fi de ajutor ca voluntari.

— A fost foarte bine, îi spun, în timp ce iese de pe scenă.

— Sper să îi facă pe oameni să se preocupe de incendii pe tot parcursul anului și nu doar în timpul verii, spune ea. Tu nu ești aici de la trei dimineață? Nu ești epuizată? Poți să mergi acasă, Abrams.

— *Știu.*

Așa cum am repetat, îmi ascund cu dosul palmei un căscat, deși am tras un pui de somn înainte de emisiunea de după-amiază.

— Încerc să-mi ajustez programul de somn, ca să pot merge mâine-seară la swing.

Torrance face o pauză, când ajungem în redacție.

— Swing? Nu știam că dansezi swing.

— Ador swingul. Îl fac doar de câteva luni, așa că nu sunt foarte bună, dar sunt obsedată. La Century Ballroom, Capitol Hill.

— Aha!

Ridică din sprâncene, uimită.

— Swingul de pe Coasta de Est, nu? Nu de pe Coasta de Vest?

— Coasta de Est și Lindy Hop, spun eu, de parcă nu aseară aș fi căutat diferențele dintre ele, după ce am studiat fotografia aia veche, cu Torrance și Seth pe ringul de dans, în care arătau atât de fericiți.

— Obișnuiam să merg tot timpul, dar a trecut ceva vreme, spune ea. Sunt surprinsă că nu am discutat niciodată despre asta.

Poate pentru că nu discutăm niciodată despre nimic.

O urmez în birou, încercând să ascund bucuria pe care o simt când văd planta suculentă de pe biroul ei.

— E chiar minunată.

Cu vârful unui deget, îi atinge una dintre frunzele de un verde-violet.

— Este cel mai ciudat lucru. A apărut fără o carte de vizită. Habar n-am de la cine e.

Ia mâna de pe ea și se așază.

— Seth obișnuia să-mi trimită mereu suculente. Niciodată flori – nu țin mult și niciodată nu le udam la timp.

Apoi râde, ca și cum gândul este absurd.

— Dar mă îndoiesc că e de la el. Probabil că e unul dintre stagiari, încercând să mă lingușească pentru vreo recomandare. Ce spuneam despre swing?

— Da. Ar trebui să vii în seara asta, îi zic. Am putea face chiar un întreg eveniment. Să implicăm toată redacția.

— Mulți dintre noi o să plecăm împreună în excursia aia de săptămâna viitoare.

— Niciodată relaționările în cadrul unei echipe nu sunt prea multe.

E un miracol cum reușesc să îmi reprim o grimasă, în timp ce spun asta. Toți anii de zâmbit la televizor m-au pregătit pentru acest moment.

— Bine, atunci, spune, buzele ei de culoarea cireșelor curbându-se într-un zâmbet. Dă-i drumul. Trimite un e-mail pentru tot personalul.

— Nu cred că vor veni, zice Russell, frecându-și mâinile, să se încălzească.

Stăm în fața Century Ballroom, de pe Capitol Hill, lângă un magazin de înghețată, cu cozi până în capătul cvartalului, chiar și în serile reci de iarnă. Toată săptămâna au fost în jur de 4 grade Celsius, scăzând până la aproape -2 seara.

— Torrance părea... de un entuziasm moderat, îi zic, încercând să par mai încrezătoare decât mă simt. Trebuie să apară în orice moment. Iar dacă Seth este la fel de îndrăgostit de ea cum a spus că este, să sperăm că va veni și el.

— Ari! strigă cineva, iar în timp ce eu mă înveselesc la vederea lui Hannah și Nate, sunt dezamăgită că nu e niciunul dintre cei doi Hale.

Alți câțiva oameni din redacție sunt deja înăuntru.

— Mulțumesc foarte mult pentru că ai organizat așa ceva. Întotdeauna am vrut să încercăm locul ăsta și a fost exact imboldul de care aveam nevoie.

— Totuși, Hannah ne va face pe toți să arătăm rău, zice Nate. Ea a dansat timp de doisprezece ani, când era copil.

Se întoarce spre Russell și îi întinde mâna.

— Nu cred că ne-am mai întâlnit. Eu sunt Nate, jumătatea mai puțin talentată a lui Hannah.

— Russell.

Hannah ridică sprâncenele spre mine, cu referire la Russell, iar eu clatin din cap scurt. Nu e nevoie să alimentăm zvonurile de la birou, mai ales când nu se întâmplă nimic.

— Ne vedem înăuntru, spun și flutur din mână.

Câteva minute mai târziu, în ușă își face apariția o femeie micuță, într-o rochie cu buline.

— Ne pregătim să începem, spune ea. Dacă așteptați pe cineva, mă tem că va trebui să ni se alăture în timpul dansului de după curs.

Posomorâtă, îl urmez pe Russell înăuntru, dau 10 dolari și îmi las paltonul. Prima oră de dans este o lecție. Cum Torrance și Seth știu deja să danseze, probabil că sar peste ea. Ăsta trebuie să fie motivul. Îmi bag lănțișorul sub tricoul pe care l-am asortat cu o fustă evazată și teniși Keds albaștri, plus cercei micuți în formă de soare, să nu mă incomodeze în timpul dansului. Cu ceva mai mult elan, îmi ocup locul în grupul de câteva zeci de persoane care s-a adunat în jurul instructorilor noștri, femeia în rochie cu buline, care nu poate avea mai mult de 1,50 m, și un slăbănog înalt, cu pantofi Oxford lucioși și beretă de vânzător de ziare. Cei doi încep cursul dansând pe un cântec al lui Ray Charles, cu atât de multă energie, încât tipul parcă o aruncă pe fată pe după el. Ea nu-și pierde controlul deloc, rotindu-și picioarele, ridicând în aer brațele, iar la un moment dat fură șapca tipului și și-o pune pe cap. Când se termină cântecul, toată lumea aplaudă.

— Bună seara tuturor! spune fata, cu o voce veselă și răsunătoare. Bine ați venit Cursul de Lindy Hop. Eu sunt Zara, iar el este Theo. Noi vom fi instructorii voștri.

— Suntem foarte pasionați de swing, așa că suntem încântați că ați venit să învățați.

Zâmbind astă, Theo ne zâmbește poznaș.

— Un lucru extraordinar la swing este că totul este improvizat. Nimic nu este coregrafiat. Așa că, dacă ne-ați urmărit mai de vreme, tot ce ați văzut am inventat pe parcurs.

— Iar eu îl urmam după indicațiile pe care mi le dădea el, spune Zara. Primul lucru pe care îl vom face este să vă împărțim în două grupuri: oameni care vor să conducă și oameni care vor să urmeze. În mod tradițional, cei care au condus au fost mai mult bărbați, dar asta e ceva foarte demodat, iar mie nu prea îmi place. De fapt, prefer să conduc decât să mă las condusă. Așa că, deocamdată, dacă sunteți dansatori mai experimentați, orice ar însemna această experiență, aș recomanda să conduceți. Dar puteți să vă simțiți liberi să alegeți oricare variantă vă atrage, iar noi le vom echilibra, dacă va fi nevoie!

— Eu nu simt niciun ritm, îi șoptesc lui Russell, în timp ce aleg grupul celor care se lasă conduși, împreună cu Nate, iar el și Hannah, dansatoarea experimentată, se îndreaptă spre zona celor care conduc.

Zara și Theo ne explică pasul de bază, cel de la care va porni tot ce vom face: balansarea, pasul în care greutatea este transferată de la un picior la celălalt. Apoi adăugăm doi pași tripli:

— Repede, repede, încet, zice Zara și o facem odată cu ea și legăm mișcările.

— Perfect, spune Theo, după ce repetăm de câteva ori, cu muzică.

— Acum, e timpul să formăm perechi! Găsiți pe cineva pe partea opusă și odată ce sunteți în perechi, să formăm un cerc.

Cumva, abia în acel moment îmi dau seama: nu sunt doar la un curs de dans. Sunt la un curs de dans cu Russell, iar asta înseamnă că o să dansez cu el.

Această conștientizare mă blochează temporar, așa că atunci când Russell ajunge la mine abia mă mișc. El e îmbrăcat cu o cămașă gri cu dungi, blugi negri și Adidas. Un Russell dezinvolt.

— Vrei să fii partenera mea? mă întreabă el, cu un zâmbet timid.

— Da. Scapă-mă de amintirile traumatizante din gimnaziu.

— Refuz să cred că Ari Abrams a fost aleasă vreodată ultima pentru ceva.

Creierul meu o ia razna la această propoziție pentru că nu-mi dau seama dacă e un compliment sau nu.

— Sunt destul de sigură că e un ritual de trecere, spun eu, pentru că sună destul de inofensiv.

Ne găsim un loc în cerc, lângă Hannah și Nate, David Wong și producătoarea de dimineață Deandra Fuller, pe partea opusă. Zara și Theo ne arată cum să ne ținem de mâini, cu coatele relaxate și pe lângă talie, mâinile lui Russell cu palmele în sus, iar degetele mele puse ușor peste vârfurile degetelor lui.

— E bine așa? Nu e prea strâns?

— Perfect, zic încet, prea concentrată pe cât de perfect este.

Fiecare mișcare ușoară îmi pare ca o știre de ultimă oră. RUSSELL BARRINGER TOCMAI MI-A TRECUT DEGETUL MARE DE-A LUNGUL ARTICULAȚIILOR DEGETELOR: UNDE VA FI URMĂTOAREA ATINGERE? MAI MULTE, LA ORA 11:00. Mâinile mele par mici pe lângă ale lui și sunt mai conștientă ca niciodată de mirosul lui de cedru și citrice. Se duce drept în partea creierului meu responsabilă de visarea cu ochii deschiși, oricare o fi aia.

Cumva, noaptea aceea din barul hotelului a fost doar cu câteva săptămâni în urmă, iar acum el este în viața mea și îmi luminează gândurile. Perioada de timp în care exersăm pasul de balansare și triplul pas ar putea fi trei minute sau treizeci, ritmul hipnotic, repetitiv mă face parcă să intru în transă. Sunt disperată să învăț un

pas nou, ceva care să mă apropie sau să mă îndepărteze de Russell. Nu sunt sigură pe care l-aș prefera.

Apoi, Zara și Theo ne cer să schimbăm partenerii, lucru pe care îl facem la fiecare cinci minute. Capul mi se limpezește, dându-mi șansa să fiu cu ochii pe ușă, iar asta înseamnă și că îmi tot cer scuze, deoarece îmi calc partenerii pe picioare. Nu oricine mă ține la fel de firesc și nu oricine este o prezență la fel de confortabilă. Un tip mai în vârstă îmi strânge degetele atât de tare, încât mi se albesc, iar o femeie se concentrează atât de intens asupra dansului, încât nu scoate niciun cuvânt. Trecem prin alte câteva mișcări, printre care una numită „îmbrățișarea", la care Russell tocmai revine la mine. Acum, obrajii lui sunt înroșiți de la efort, lucru care oferă și mai multă materie primă părții din creierul meu responsabilă de visarea cu ochii deschiși.

— Eu cred că e așa, iar apoi...

Mă conduce pe ritmul melodiei, brațul lui alunecând în jurul meu.

— Am reușit!

Entuziasmul din vocea lui e adorabil, parfumul lui de citrice e copleșitor. În entuziasmul lui, îmi dă drumul la mâini, zâmbindu-mi, iar de data asta sunt mai puțin încântată să schimb partenerul.

Torrance apare prima, când au mai rămas vreo cinci minute din curs, iar când o văd poate că îl strâng de braț pe Russell un pic prea tare. E elegantă, cu buzele de un roșu-aprins, iar părul ondulat prins într-o coadă de cal. Este îmbrăcată cu un model de fustă care probabil că se rotește când dansează. Își lasă haina și geanta la garderobă, de parcă ar fi făcut asta de sute de ori, înainte să-mi prindă privirea și să fluture din mână discret.

Când Zara și Theo ne dau drumul pentru perioada de dansat de voie, care începe cu un cântec săltăreț al Ellei Fitzgerald, apare și Seth în ușa sălii. E îmbrăcat cu o cămașă albă apretată și bretele, care îl fac să pară cumva și mai solid ca de obicei, cu părul

dat pe spate, așa cum era în noaptea petrecerii de sărbători. Poate că are și o pălărie.

— Au venit, zic eu, expirând. Oh, Doamne. Chiar au venit. Și amândoi sunt îmbrăcați frumos. Este prea frumos să descriu în cuvinte.

— Hai să nu ne entuziasmăm prea tare încă, zice Russell. S-ar putea să nu fie bucuroși să se vadă unul pe celălalt.

Seth chiar *își înclină pălăria* spre noi, iar eu simt că am călătorit în timp, cu șaptezeci de ani în urmă. Sunt atât de cuprinsă de emoția de a-i vedea pe amândoi aici, încât îmi ia o fracțiune de secundă să observ că Russell îmi întinde mâna.

— Ce zici? Ești pregătită pentru liga cea mare?

— Bineînțeles că faci o referire la sport.

Îi dau mâna, iar el mă conduce spre un colț al ringului de dans. Un bărbat i-a întins imediat o mână lui Torrance, dar Seth rămâne așezat. Peste tot în jurul nostru zburdă pe ring cupluri mult mai experimentate, fustele foșnind și pantofii alunecând pe podea. Vederea lui Torrance și a lui Seth m-a făcut să fiu agitată și nu trece mult până pierd ritmul lui Russell și mă împiedic de el, atingându-mă de abdomenul lui, în zona unde e mai rotund.

— Scuze, zice repede, revenindu-și și rotindu-mă cu mâna pe deasupra capului.

— Nu, eu îmi cer scuze, eu sunt cea care s-a lovit de tine.

— Oh. E în regulă.

Dă din mână, dar nu-mi scapă faptul că pune puțin mai mult spațiu între noi, ca și cum ar fi îngrijorat de mărimea lui sau de cum crede el că m-aș putea simți eu în legătură cu mărimea lui. Nu mă pot abține și mă întreb dacă un tip mai slab și-ar fi cerut scuze, iar asta mă face să îmi doresc să îl liniștesc, într-un fel sau altul. Să-i spun că nu m-a deranjat. Doar că nu am nicio idee cum, așa că urmez mișcările brațelor lui.

Cântecul se termină și, în timp ce majoritatea dansatorilor își schimbă partenerii, niciunul dintre noi nu îi dă drumul celuilalt.

— Reportajul tău de azi a fost fantastic, îi zic.

Torrance dansează acum cu Zara, vorbind ca niște vechi prietene care nu s-au mai văzut de ceva timp, și poate chiar sunt prietene.

— Cel despre *pickleball*.

— Știi că faci ceva bun în viață atunci când ești plătit să fii de rahat la *pickleball*.

— Îmi place asta la reportajele tale. Că nu sunt doar despre sport... sunt despre oameni.

La asta, îmi întâlnește privirea și zâmbește, mijindu-și ochii. De aproape, genele lui lungi sunt o nebunie. Dacă mi se înmoaie picioarele, cel puțin el va fi aici să mă țină.

— Exact despre asta e vorba în sport.

După următorul cântec, în timp ce eu și Russell ne ocupăm locurile pe margine, minunându-ne de arhitectura grandioasă a sălii de bal, o Torrance care își ține răsuflarea se îndreaptă spre rezervorul cu apă, iar Seth își scoate pălăria, atingându-i umărul cu borul. Ea se răsucește și mă aștept să-l admonesteze, dar, în loc de asta, îi ia pălăria și îl lovește jucăuș cu ea în piept.

Iar când Seth îi întinde o mână, Torrance ridică o sprânceană spre el, înainte de a-și întoarce palma și de a-l conduce pe ringul de dans. În hainele lor de epocă, se potrivesc.

Nu suntem singurii hipnotizați la vederea lor. Torrance conduce cu abilitate, oferindu-i în același timp lui Seth șansa de a străluci. Cu fiecare ritm, se îndepărtează și se apropie unul de celălalt, rareori privind în altă parte decât în ochii celuilalt. Parcă locul ăsta i-a transformat pe amândoi, iar eu rămân un pic fără suflare, doar privindu-i. Știu că s-ar putea să nu dureze, că s-ar putea ca luni să mergem la muncă și totul să fie la fel. Dar deocamdată pare aproape magic.

— Nu-mi vine să cred, zice Russell, cotul lui lovindu-se de al meu și împrăștiind scântei pe pielea mea. Bravo, fată de la meteo.

După o altă jumătate de oră de dans, Zara se îndreaptă spre mijlocul ringului și ia microfonul.

— Bună seara tuturor. Dacă ați mai fost aici, știți ce moment este acum... este momentul pentru dansul aniversar!

Toată lumea știe ce înseamnă acest lucru și izbucnește în urale, inclusiv Torrance și Seth. Mă uit la Russell, dar el doar ridică din umeri. Dansatorii au început să formeze un cerc în jurul Zarei.

— Pot să-i rog pe toți cei care au avut ziua de naștere săptămâna asta să ridice mâna?

Nicio mână nu se ridică și toată lumea se uită în jur, să vadă dacă într-adevăr nu există zile de naștere.

— Serios? Nimeni?

Încet, Russell ridică mâna.

— A fost ziua ta de naștere? îi șoptesc. Când?

— Azi...

Arată atât de adorabil de jenat, în timp ce încearcă să își ascundă zâmbetul. Aș fi rămas înlemnită, dar el se îndreaptă spre mijlocul cercului, când Zara îi face semn să se apropie.

— Din moment ce ești aici prima dată, îți voi explica, spune ea. Ziua de naștere este o tradiție a swingului. Tu și cu mine vom da startul și oricine poate să-mi ia locul în orice moment, să danseze cu tine. Ești pregătit?

— Mai pregătit de atât nu am cum să fiu vreodată, zice el.

Încep să danseze, în timp ce oamenii din cerc bat din palme pe ritmul muzicii și, cu toate că el e începător, Zara are un fel de a-l face să pară mult mai experimentat. Intervin și alți dansatori, de obicei, doar pentru câteva clipe, iar Russell se străduiește să-i conducă pe toți, zâmbind tot timpul, ca un sportiv bun ce este. Unii dintre ei au mișcări mai spectaculoase decât alții, dar niciunul

dintre ei nu este începător. Chiar și Torrance se duce. Când cineva o schimbă, ea se apropie de mine și mă împinge în umăr.

— Du-te, mă îndeamnă, iar de altă încurajare nu am nevoie.

Ne bâlbâim puțin, până când el îmi prinde mâna, dar în cele din urmă o apucă și începem: balansare-pas-triplu-balansare-pas-triplu.

— Nu-mi vine să cred că nu ai spus nimănui că e ziua ta de naștere, îi zic, în timp ce el mă învârte.

— Niciodată nu am fost prea interesat de zilele de naștere. Nu am vrut să fac mare caz din asta.

— De exemplu, să dansezi cu o duzină de străini?

— Exact.

Cântecul este la ultimul refren și, cu toate că mă aștept ca cineva să mă întrerupă, nu o face nimeni. Clatin din cap, râzând.

— La mulți ani! îi spun la ureche, în timp ce el mă trage în brațe.

Este cea mai bună seară pe care am avut-o de foarte, foarte mult timp.

CAPITOLUL 11

PROGNOZĂ:
aerul rece se deplasează simultan cu o avalanșă de stânjeneală

Excursia anuală KSEA este mai mult un eveniment team-building corporatist decât o vacanță, dar, în acest an, am un motiv în plus să o aștept cu nerăbdare. Torrance, șefa comitetului de organizare, a rezervat o cabană cu *spa* în afara orașului Vancouver, iar eu și Russell ne-am gândit să mergem împreună cu mașina, să avem mai mult timp pentru planurile noastre.

— Nu sunt sigur că mașina mea poate ajunge până în Canada, mi-a spus el, așa că vinerea următoare opresc în fața casei lui de pe o stradă cochetă din Phinney Ridge, umbrită de copaci înalți și veșnic verzi.

Nu e nimic rău dacă fac un drum de trei ore cu mașina, plus timpul de așteptare la graniță, împreună cu un coleg de job atrăgător, cu care știu să dansez swing.

Îndată ce opresc mașina, văd o fată stând pe treptele din față, cu o carte în poală. O fată care pare să aibă în jur de doisprezece ani. Când îmi zărește mașina, sare în picioare, părul negru prins într-o coadă de cal legănându-i-se.

— Tată! strigă ea în casă. Ți-a venit mașina!

Rămân pe loc, cu portiera deschisă, neștiind ce să fac. Din fericire, Russell apare în ușă, întrebându-și fiica ceva ce eu nu aud, iar ea ridică din umeri. Flutur din mână stânjenită, iar el îmi face semn să mă apropii.

— Hei, îmi zice el, trăgându-se de guler cum face ori de câte ori e agitat.

Azi e îmbrăcat casual, cu o jachetă KSEA 6 cu fermoar.

— Ea este Elodie. Elodie, ea este Ari.

Elodie mă cercetează cu niște ochi albaștri, din spatele unor ochelari ovali cu ramă subțire și, niciodată până acum, nu m-am întrebat dacă stilul meu vestimentar este aprobat de preadolescenți. Ea poartă blugi cu talie înaltă și un pulover larg cu dungi și arată mult mai bine decât mine, în colanții mei potriviți-pentru-un-drum-lung și hanoracul departamentului de științe atmosferice al UW.

— Mă bucur să te cunosc, spune ea.

— Și eu.

Îmi țin mâinile ocupate, jucându-mă cu cureaua genții.

— Tatăl tău a spus că joci în piesa de teatru a școlii?

— *Musical*, mă corectează ea, cu toată încrederea unui copil pasionat de teatru, dar îmi dau seama că e încântată că el a pomenit-o.

Îmi arată cartea pe care o citea, care văd acum că este un scenariu.

— Este *Alice în Țara Minunilor*. Eu sunt Regina de Inimă Roșie.

— Ooh, răufăcătorii au parte întotdeauna de cele mai bune cântece.

Face ochii mari.

— Te pricepi la musicaluri?

— Nu mă pricep deloc la sport, dar la musicaluri... sunt foarte bună. Eu și fratele meu strângeam bani să prindem turneele de pe Broadway, când treceau prin Seattle. Anul trecut am văzut *Dear Evan Hansen* și a fost nemaipomenit.

Elodie lasă să îi scape un țipăt.

[illegible] mi am dorit ca spectacolul ăla să revină ani [illegible]
a fost [illegible], nu i așa? Ai plâns?

Foarte mult, îi spun și, cât ai clipi, ezitarea ei se transformă într-o combinație de invidie și admirație.

Russell își drege vocea. Sper că nu i-am spus prea multe, deși pentru Russell nu sunt decât o colegă de serviciu. O parteneră de complot.

— Mama ei trebuia să vină să o ia, dar tocmai mi-a trimis un mesaj că întârzie, spune el. Te superi dacă mai stăm câteva minute?

— Oh, nu. E perfect în regulă.

Deși că el pare profund jenat, concentrându-se să își smulgă un fir rătăcit de la jachetă și nu prea mă privește în ochi. E clar că nu așa a fost planificat, că mama lui Elodie trebuia să ajungă înainte de sosirea mea. Nu știu câți colegi de lucru i-au cunoscut femeia, dar cred că nu mulți. Din nou, mă întreb câți ani are el. După dansul pentru ziua de naștere, a trebuit să mă abțin să îl întreb, deoarece mă temeam că o să-și dea seama că fac unele calcule. Ar putea fi și adoptată, deși există asemănări fizice evidente: albastrul ochilor, forma feței.

— Vrei să aștept în mașină? îl întreb.

Ridică din sprâncene, uimit.

— Nu, bineînțeles că nu. Poți să vii înăuntru.

Trec pragul cu un pic de reținere, ca și cum Russell ar ascunde și mai multe secrete înăuntru. Casa e plăcută, cu tonuri calde și covoare groase, tablouri *vintage* în culori vii, alături de poze înrămate cu Elodie când era bebeluș, apoi un pic mai mare și ca preadolescentă care e acum. Și, bineînțeles, câteva suveniruri sportive: o fotografie de echipă alb-negru, un tricou înrămat, cu numele unui jucător pe care nu-l recunosc.

— E o casă frumoasă, îi spun, când zăresc un șemineu cu lemne, în livingul din sufragerie.

— A fost modernizată un pic.

Se sprijină de perete, lângă o fotografie a micuței Elodie, care ține în brațe o vidră din pluș și zâmbește spre camera foto.

— Dar am terminat cu lucrările, cel puțin deocamdată. Mai sunt câteva lucruri pe care aș vrea să le fac, dar e greu să găsesc timpul necesar. Nu mi-a spus nimeni că atunci când îți iei o casă îți petreci weekendurile mai ales reparând casa.

— Nu-l face să înceapă să vorbească despre casă, mă avertizează Elodie. Nu se mai oprește.

— Dacă îmi amintesc bine, ai fost un mare fan al mansardei pe care am făcut-o în camera ta.

Elodie mimează că-și trage un fermoar peste buze.

— Ce? Îmi place casa? Zi ce vrei despre casă?

Mintea mea galopează, să proceseze toate astea. Acesta este Russell Barringer, tatăl. Proprietarul casei. Cel ce poartă jachete super. Poate că, la urma urmei, nu îl cunosc atât de bine. Când telefonul lui Russell i se luminează în mână, nici măcar nu-l lasă să sune o dată până la capăt.

— A venit, îi spune lui Elodie. Ai tot ce îți trebuie?

— Să vedem, vopsea de păr, trusă pentru realizarea tatuajelor acasă, legitimație falsă... da, da și da.

Dacă nu aș fi știut deja că e o puștoaică pasionată de teatru, fața ei extrem de serioasă ar fi confirmat-o acum.

— Să nu te distrezi prea mult.

— Asta e replica mea.

O trage spre el și o îmbrățișează și oh... oh, nu. Ceva teribil se întâmplă cu inima mea. Se aude clopoțelul și apare o tipă caucaziană, cu păr brunet tuns scurt și un palton lung din lână, împingând ușa.

— Elodie? zice ea, intrând. Ești gata?

Apoi, privirea ei se oprește asupra mea, iar fața i se destinde într-un zâmbet.

— Bună! Tu trebuie să fii Ari Abrams.

Îmi întinde mâna.

— Sunt că te cunosc deja! Te urmăresc în fiecare dimineață.

— Oh... mulțumesc?

Am formulat-o ca pe o întrebare, pentru că scena pare desprinsă dintr-un serial de comedie. Ea este mama lui Elodie. Și poate... încearcă să mă cunoască? Prea multe lucruri misterioase deodată, din partea lui Russell.

— Scuze, eu sunt Liv. Ahhh, sunt un pic perplexă! râde ea și își trece o mână prin părul scurt. Știu, știu, și Russ e la televizor, dar eu și el ne cunoaștem dintotdeauna. Așa că asta e ca și cum... aș întâlni o celebritate locală.

— Cu siguranță, eu nu mă simt ca o celebritate atunci când încălzesc la microunde ravioli congelate, în garsoniera mea de 41 de metri pătrați, îi zic, încercând să detensionez momentul, dar nu fac decât să sune patetic.

Fie că nu-și dă seama de stânjeneala noastră, a tuturor, fie că e prea conștientă de ea, Elodie zice:

— Mi-am uitat aparatul dentar!

Și se întoarce în fugă la etaj. Lângă mine, Russell a devenit o statuie.

— Liv, Ari. Ari, Liv. Deși, cred că, hm, ați cam rezolvat asta.

Liv îi atinge brațul într-un mod familiar, care îmi amintește că ea nu este doar mama lui Elodie: este fosta soție a lui Russell, cine știe de când. Cineva bate la ușă. Din nou. Și din nou, cineva intră fără să aștepte ca vreunul dintre ei să deschidă.

— De ce durează atât de mult? întreabă un tip înalt și zvelt, cu părul grizonant și o vestă matlasată, genul pe care îl poartă toți bărbații din Seattle în vârstă de peste treizeci de ani.

Cred că și eu i-am luat una lui Alex, de ziua lui.

— Să mergem odată.

Privirea lui Russell trece de la mine la noul străin. Arată de parcă îi vine să intre în pământ.

— El este Perry, zice el, profitând de ocazia de a preîntâmpina prezentările, de data asta. Soțul lui Liv și tatăl vitreg al lui Elodie.

Se uită în spatele lui Perry.

— Aia de afară e Clementine?

Perry zâmbește.

— Tocmai a adormit. Nu m-a lăsat sufletul să o trezesc.

Îmi întinde mâna, înainte să se întoarcă spre Russell. Eu presupun că Clementine este un copil.

— Kraken merg bine anul ăsta. Crezi că au o șansă la playoff?

— Sper că da.

Russell își trece o mână peste bărbie, evitând privirile tuturor.

— Bun. Cum nu intenționez să organizez o petrecere azi...

Liv se uită în jur, la echipa noastră pestriță.

— Oh, Doamne. Mă tem că am copleșit-o pe biata Ari. Îmi pare foarte rău. Suntem un pic cam prea prietenoși în această familie.

— Atâta timp cât nu dă buzna aici un Saint Bernard sau ceva de genul ăsta, zic glumind.

— Nu-ți face griji, l-am lăsat în mașină! spune ea, iar eu nu sunt sigură dacă glumește sau nu.

— L-am găsit! strigă Elodie, coborând scările în fugă.

Când aterizează cu o bufnitură ușoară, ne privește ca și cum am fi protagoniștii unui serial oarecum interesant, despre care Netflix o întreabă dacă vrea să continue să-l urmărească.

— De ce stați toți aici?

— Bună întrebare.

Russell îi ciufulește părul și îi ridică una dintre bretelele rucsacului.

— Și noi trebuie să plecăm. Weekend plăcut, te iubesc, nu uita să și porți aparatul ăla dentar.

Elodie își pipăie partea din față a rucsacului.

— Sunt sigură că abia o să ai timp să-ți fie dor de mine.

Primele cinsprezece minute ale drumului nostru se desfă-
soară în tăcere, cu excepția câtorva secunde când începe să se
audă audiobook-ul pe care îl ascultam și trebuie să apăs butonul
de pauză, deoarece sunt sigură că romanul meu de dragoste se
ocupă de o scenă de sex.

— Așadar, hm... a fost un pic...

Mă uit cu ambalajul unuia dintre cele trei batoane cu căpșuni
pe care le-am luat la mine.

— Stânjenitor? completează el, apoi se forțează să râdă. Doar
ar fi.

— Liv e fosta ta soție?

— De fapt, nu am fost căsătoriți niciodată.

Se uită pe geam.

— Nu încercam să le țin ascunse sau ceva de genul ăsta. Este...
complicat.

Dar nu detaliază exact cum anume este complicat, iar eu nu am
de gând să-l interoghez. Nu sunt sigură de unde aș începe. Așa că...
bine, atunci. Asta e.

Abia când ajungem în traficul din Everett se întoarce spre
mine, de parcă și-ar fi lăsat toată stânjeneala în Seattle.

— Pentru seara asta, i-am făcut lui Seth o rezervare la masaj,
doar că el nu va ști că este de fapt un masaj de cuplu, zice Russell.
Mereu se plânge de spate și, mai ales după un drum lung cu ma-
șina, mi s-a părut că e cel mai potrivit.

— Perfect. Iar eu am făcut înscriere pentru toți la tiroliană,
mâine.

Dacă reality-show-urile m-au învățat ceva, este faptul că nimic
nu se compară cu adrenalina, dacă vrei să aduci doi oameni
împreună.

— În afară de asta, o să încerc să mă apropii de Torrance. Să o
cunosc mai bine. Cunoaștem versiunea lui Seth, dar nu vom avea
o imagine completă până nu o aflăm și pe a ei.

— Ăăăă... mai crezi că facem ceea ce trebuie?

Mașina avansează un pic.

— Ce vrei să spui?

— Dacă s-au despărțit din cauza a ceva cu adevărat îngrozitor. Dacă unul dintre ei l-a înșelat pe celălalt?

— Să sperăm că vom ști mai multe după acest weekend.

Din nou, mă gândesc la ce a spus Torrance la petrecerea de sărbători.

— Și vom vedea apoi. Nu putem face pe nimeni să se îndrăgostească. Tot ce facem este să creăm o oportunitate. Cu siguranță, nu aș vrea să o împing pe Torrance într-o situație în care nu se simte confortabil... de aceea este atât de important să fac progrese cu ea. Poate că e naiv să cred că Seth s-a schimbat, dar vreau să fiu naivă, la naiba. La job s-a purtat diferit cu tine?

— Diferit?

— Mai multă atenție? Vreun sport profesionist?

— Oh, da. O să transmit de la câteva meciuri de baschet, săptămâna viitoare.

Mă înveselesc.

— Russell! E grozav.

Zâmbește din colțul buzelor, iar eu mă simt pe jumătate mai bine.

— Tot ce îmi doresc este ca ei să înceapă o viață nouă și să rămână împreună pentru totdeauna. Vreau să le organizez aniversarea de cincizeci de ani. Asta e de aur, nu? Va trebui să vând un organ intern, să fac rost de o sculptură masivă din aur cu ei, dar va merita.

— O să contribui și eu. Nu am nevoie de ambii rinichi.

Apoi ne cufundăm din nou în tăcere.

Lucrurile cu Russell nu revin la normal nici când ne oprim pentru *burrito*, în Bellingham, nici când așteptăm în traficul de la frontieră, nici când ajungem în Canada. Aerul din jurul nostru e

tensionat, nu ușor și relaxat, așa cum este de obicei. Mi-e dor să fie așa. În ultima lună, am devenit destul de apropiați, aproape prieteni și nu sunt pregătită să mă întorc la ce am fost înainte, în ciuda acestei pasiuni inoportune pe care am făcut-o pentru el.

E doar atât, o pasiune. Și va trece. La fel ca pasiunea pentru tipul de la cantina angajaților, care și-a ras barba recent. Există vreo corelație directă între sfârșitul pasiunii mele și dispariția bărbii? Cine știe?

Bineînțeles, știu care e adevăratul motiv pentru această atmosferă încordată. I-am cunoscut pe Elodie, și pe fosta lui, și pe soțul fostei lui. Chiar dacă toată lumea părea să se înțeleagă, nu pot scăpa de sentimentul că am trecut o limită pe care el nu voia să o treacă.

Dacă e așa, nu știu cum să repar lucrurile.

CAPITOLUL 12

PROGNOZĂ:
o după-amiază neașteptat de plăcută, îmbrăcăminte opțională

După cum se dovedește, Russell nu a rezervat un masaj de cuplu doar pentru Torrance și Seth. Cumva, a rezervat un masaj de cuplu pentru toți patru.

— Mi s-a părut că e cam scump când am vorbit cu ei la telefon, mormăie Russell, în timp ce suntem conduși înapoi în vestiarele centrului *spa* din cabană, după ce ne-au spus că nu fac rambursări.

Deja ne-am cazat în camerele noastre, care sunt rustice, au podele din lemn și vedere la pădurea din jur.

— Chiar și cu reducerea pentru grup.

— Haide, Abrams.

Torrance își descheie deja haina.

— Nu-mi spune că un masaj nu sună incredibil, după patru ore în mașină.

Așa ajung cu fața în jos pe o masă de masaj, doar în chiloți, sub un cearșaf alb prea subțire, între Russell și șefa mea. Care sunt și ei dezbrăcați, dar nu știu în ce măsură. Îmi place. Nu am fost mai relaxată în toată viața mea.

— Poți să-ți dai jos lenjeria intimă, dacă vrei, spune maseuza mea, în timp ce potrivește cearșaful.

— Oh, sunt bine așa, îi zic, cu vocea stridentă, care pare chiar mai ascuțită decât a nepoatei mele.

Cel puțin masa este încălzită, iar uleiurile esențiale de lavandă fac tot ce pot pentru a-mi liniști creierul agitat. Încerc să mă concentrez pe melodia de pian din fundal. Totuși, mesele noastre sunt atât de apropiate, încât pot auzi fiecare suspin, geamăt și mormăit de satisfacție, în timp ce maseuza lucrează pe Torrance. Și pe Russell.

— Spuneți-mi dacă apăs suficient, spune maseuza lui. Dacă doriți să apăs mai tare sau mai puțin, doar spuneți-mi.

— E bine.

Russell geme ușor, încet, de parcă nu vrea să îl audă cineva, dar nu se poate abține.

— *Perfect.*

Încerc să mă las purtată de muzică. Dar nu funcționează. Pentru că, desigur, nu pot să mă gândesc la sunetele scoase de Russell decât în alte contexte. Pur și simplu, moartea mea e inevitabilă. Va fi tragică, o să mor aproape goală, în toiul unui masaj, dar fratele meu nu va face prea multe glume despre asta, la înmormântarea mea. Probabil.

— Sunteți foarte încordată.

— Cum? zic, poate un pic prea brusc.

Maseuza mea, o femeie pe nume Sage, chicotește.

— Mușchii umerilor dumneavoastră. Nu am mai simțit umeri ca ai dumneavoastră de ceva vreme.

Oh. Evident că despre asta vorbea. Imediat vreau să-mi cer scuze, ca și cum corpul meu ar fi făcut ceva greșit, agățându-se de toată anxietatea aceea. Face semn spre o altă maseuză.

— Anita, vino să vezi. Se simte cât e de încordată.

O altă pereche de mâini se alătură celor ale lui Sage.

— Uau! Mult stres?

Încuviințez jenată, cu fața în gaura mesei pentru masaj. Auzi râsul înfundat al lui Torrance.

— Îmi pare rău, zice ea. S-ar putea să fie vina mea.

— Nu, mă grăbesc să spun, în timp ce maseuza mea atacă o zonă de sub omoplatul meu stâng. La muncă a fost bine. Doar că... au fost câteva luni grele, în afara jobului.

— Prea multă vorbărie, murmură Seth, de pe cealaltă parte a lui Torrance.

— Dacă adormi, nu o să simți plăcerea, îi spune Torrance pe un ton lălăit, dar greșește.

Aș da orice să adorm în clipa asta, mai ales când maseuza lui Russell atinge un punct care pare să îi placă foarte, foarte mult. Când, în sfârșit, sunt pe cale să mă relaxez, maseuza mea mă bate pe spate.

— Gata.

Oh. În regulă.

Se simte o oarecare stânjeneală, în timp ce încercăm să plecăm așa dezbrăcați cum suntem, iar eu decid să țin capul plecat cât mai mult posibil. Maseuzele ne încurajează să folosim sauna, astfel încât căldura să topească toxinele din trupurile noastre. Există una în vestiarul femeilor și una în cel al bărbaților, așa că ne despărțim. Iată șansa mea de a vorbi singură cu Torrance.

Mă înfășor într-un prosop, nefiind suficient de relaxată să-i arăt șefei mele sânii. Și totuși, Torrance lasă totul la vedere. De fapt, Torrance Hale are un corp fenomenal. Dacă aș arăta așa la cincizeci și cinci de ani, și eu m-aș fâțâi în pielea goală. Probabil că a observat că eu nu mă simt la fel de confortabil ca ea, așa că ia un prosop și îl strânge în jurul corpului, înainte să pornim spre saună. Mă las pe banca din lemn, întrebându-mă dacă pasiunea mea pentru Russell este o toxină pe care sauna o poate elimina.

— Despărțire, nu? zice Torrance.

Are părul blond adunat în vârful capului și e posibil ca asta să fie prima dată când o văd fără machiaj.

— Scuze, cum?

— Sursa stresului tău. Bănuiesc că o parte din ea a fost din cauza despărțirii?

Torrance cunoaște doar câteva lucruri, nu și detaliile urâte. Dacă vorbesc cu ea deschis, cum am făcut cu Seth, poate că și ea va fi mai dispusă să se deschidă în fața mea. Deci, chiar dacă Garrison nu este o sursă de stres pentru mine, nu acum, pot să fac un festin de detalii urâte pentru ea. Încuviințez.

— Logodnicul meu a pus capăt relației, în octombrie. Nu a fost cea mai cordială despărțire.

Nu este în întregime o minciună.

— Îmi amintesc când te-ai logodit, spune ea. A fost un inel frumos.

Asta e surprinzător, nu că și-a amintit, ci că nu se grăbește să condamne căsătoria, să îmi spună că am scăpat la fix.

— A fost o surpriză, dar, privind în urmă, a fost mai bine așa.

Nici pe departe nu sunt pregătită să-i spun șefei mele adevăratele motive ale despărțirii, așa că zic vag:

— Nu ne potriveam.

— E mai bine să îți dai seama cât mai repede. Îmi amintește de primul meu soț.

Trebuie să mă lupt să nu-mi cadă falca.

— Ai mai fost căsătorită? Înainte de Seth?

— Doar pentru puțin timp. Am obținut anularea căsătoriei după trei luni. A fost o nuntă în Vegas, ne-am dus acolo pentru o petrecere comună a burlacilor și burlăciților unor prieteni și am băut un pic prea mult. Asta era pe vremea când eram încă stagiară. În fine, când ne-am întors, ne-am gândit, „de ce să nu încercăm să facem să meargă?“ Dar nu i-a plăcut că eram atât de îngropată în studio.

Un zâmbet răutăcios.

— Câtcodată, mă gândesc ca la o răzbunare la faptul că îmi vede chipul prin tot orașul și la televizor. Nu poate scăpa de mine.

La asta trebuie să râd.

— Habar n-aveam.

— Nu vorbesc despre asta pentru că, ei bine, nu sunt prea multe de spus.

Răsucește și desface marginea prosopului, privindu-și degetele de la picioare, cu pedichiură franțuzească.

— Eu și Seth eram prieteni când eram cu fostul. Nu s-a întâmplat nimic între noi, dar eram apropiați, iar la scurt timp după ce am anulat căsătoria, eu și Seth am început să ieșim împreună.

E ceva în tonul ei care mă uimește, deoarece îmi dau seama că ar putea fi nostalgie. Această dragoste pentru Seth, chestia asta despre care mi s-a spus că a existat cândva, dar pe care nu reușisem să o înțeleg. Invocându-mi toate instinctele jurnalistice, rămân tăcută, lăsând-o să vorbească. Adesea, cea mai interesantă informație e cea pe care o spune cineva după o pauză lungă. Cu atât mai mult când persoana respectivă tocmai a avut parte de un masaj cu aroma-terapie, are membrele relaxate și buzele nerujate. Mă concentrez pe căldura din saună, încercând să mă relaxez cât de mult îmi permite creierul.

Desigur, Torrance continuă să vorbească.

— Seth m-a atras cel mai mult la job, iar după o vreme mi-am dat seama că așteptam cu mai multă nerăbdare să vin la muncă și să-l văd, decât să mă duc acasă la fostul. Dar, știi cum e. Apoi s-a terminat și asta și mi-am dat seama că singura persoană pe care mă pot baza cu adevărat sunt eu însămi. Ceilalți oameni mă dezamăgesc.

— El cum te-a dezamăgit?

Pufnește, într-un fel care nu-i stă în fire deloc.

— Oh, Doamne, dar cum nu a făcut-o? Nu vrei cu adevărat să afli totul despre rufele mele murdare, nu-i așa?

Nici măcar nu așteaptă un răspuns, în mod clar, dornică să vorbească.

— Eram stagiari la un post TV de mărime medie, din Olympia. Amândoi eram interesați de meteo și aveam studii similare. Și, ei bine, eu am fost prima chemată să îl înlocuiască pe meteorologul lor obișnuit, când s-a îmbolnăvit. Niciodată în viața mea nu am fost atât de emoționată.

Nu mi-o pot imagina pe Torrance Hale emoționată. Chiar dacă s-a întâmplat cu ani în urmă, asta o umanizează puțin.

— Aveam talentul ăsta natural la care oamenii reacționau imediat, continuă ea.

Nu se laudă, ci pur și simplu afirmă o realitate.

— Noi nu voiam să concurăm unul împotriva celuilalt. Seth voia să fie în direct, dar era atras și de partea managerială. Așa că asta am făcut. El a luat-o în direcția respectivă, iar eu am rămas în fața camerei. El m-a urmat când am fost promovată la posturi din ce în ce mai mari. În cele din urmă, eu am obținut o slujbă în Seattle, ne-am mutat împreună și am întemeiat o familie. A devenit gelos pe faima mea. Câștigam mai mult decât el, chiar și atunci când a devenit manager, iar el se simțea frustrat că nu putea să mă întrețină. Să întrețină familia noastră. Indiferent de câte ori i-am spus că nu trebuie să fie el cel care ne întreține, că poate așa fusese pe vremea părinților noștri, dar nu trebuie să fie la fel și pentru noi. La început, a fost pasiv-agresiv în această privință, mici înțepături ici și colo. Odată, chiar a spus: „Nu zic că ești faimoasă pentru că ești o blondă sexy, dar nici nu spun că *nu* e așa." Iar eu i-am amintit că sunt un *om de știință*, în primul și în primul rând, până când mi-am dat seama că, la naiba, nu aveam nevoie de masculinitatea lui toxică. Gelozia are felul ăsta de a fierbe la foc mic. Dacă nu vorbești despre ea, se acumulează și se acumulează, până când ajungi să crezi că face parte din ADN-ul tău. Ne certam pentru că nu goleam mașina de spălat vase, dar, de fapt, niciodată

nu a fost vorba despre asta. Era vorba despre faptul că Seth se simțea inferior și nu suporta ideea.

Nu am nicio toleranță pentru acest tip de rahat toxic, dar nu există speranță pentru omenire, dacă nu ne putem dezvolta și nu putem evolua, să devenim mai buni. Alegerile proaste și comportamentul urât nu condamnă pe cineva să fie o persoană rea toată viața. Vreau să cred că oamenii se pot schimba și, cu toate că nu vreau să salvez criminali sau ceva de genul ăsta, felul în care a reacționat Seth... asta se poate repara. Trebuie să poată fi reparat.

Nu e naivitate, e *speranță*.

— Nu vreau să trec de o anumită limită sau ceva de genul ăsta, dar...

Mă omoară să spun asta, știind cât de fals este. Dar suntem pe drumul cel bun.

— Ari. Am stat întinse dezbrăcate, la mai puțin de un metru una de alta. Nu cred că mai e vorba de limite.

— Să zicem, spun eu, râzând. Ați încercat vreodată să faceți terapie?

Torrance nu pare deloc deranjată de întrebare.

— Am vrut. Timp de câțiva ani, am insistat să vorbim cu cineva, dar Seth era prea mândru. Nu credea că e nevoie ca altcineva să ne cunoască treburile private. Credea că ne putem descurca singuri. Și, evident, nu am reușit.

— Întotdeauna am crezut că oamenii se pot schimba.

Vreau să-i spun că Seth s-a dus la terapie, dar nu eu trebuie să îi spun asta.

— Notificările au încetat, nu? Și v-am văzut dansând.

— Înainte de a aprofunda, ar trebui să mă asigur că îmi accepți asigurarea medicală. Taxezi la oră?

Fac o grimasă.

— Îmi pare rău, îmi pare rău. Putem vorbi despre altceva.

— Te tachinez. Îmi ușurezi prea mult situația.

Torrance cade pe gânduri, întinzându-și picioarele, care îi sunt bronzate chiar și în timpul iernii.

— Când munceam, amândoi chiar munceam, spune ea, și pare melancolică. Aș da orice să recuperez momentele alea. Poate că eram amândoi prea ocupați sau poate că a fost ceva ce s-a întâmplat natural, după ce am fost căsătoriți aproape douăzeci de ani. Nu știu.

Un suspin lung și mă întreb dacă într-adevăr vorbește serios: că ar da orice pentru a recupera acele momente.

— Oamenii care ne iubesc cel mai mult au și puterea de a ne răni cel mai mult.

Cronometrul de la saună se oprește și probabil că e un lucru bun, din moment ce încep să mă simt amețită.

— Ar trebui să plecăm, înainte de a ne topi de tot.

Torrance se ridică în picioare, trăgându-și prosopul mai strâns pe piept.

— Cu ce zici să continuăm? Tratamente faciale?

După ce a fost epilată, pensată, masată și exfoliată minuțios, mă schimb pentru cina de bun venit a întregului personal. Încep să cred că ieșirea asta este mai mult R&R[1] decât muncă, dar cred că n-o pot învinovăți pe Torrance că vrea o pauză de la toate. O evadare.

E posibil să petrec mai mult timp decât de obicei hotărând ce să îmbrac. Din fericire, camera lui Russell e chiar lângă a mea și, odată ce am îmbrăcat blugii mei negri preferați și un jerseu vișiniu, peste o cămașă cu norișori, bat la ușa lui, presupunând că vom cobori împreună. Când văd că nu răspunde, bat din nou. Nimic. Mă îndrept spre liftul de la capătul holului de la etajul al treilea, când îi zăresc pe Torrance și Seth stând împreună pe o canapea,

[1] Abreviere pentru Rest&Recreation, „Odihnă&Recreere" (n. tr.).

într-o nișă de lângă un șemineu. Fețele lor sunt aplecate aproape una de alta, iar genunchii li se ating.

Cu siguranță, nu e o poziție întâmplătoare.

Pentru câteva clipe, rămân încremenită. Aș putea să mă întorc în camera mea, să aștept până pleacă. Aș putea să trec pe lângă ei, riscând să-i întrerup. Sau... Aș putea să stau aici, lângă coloana asta, în caz că aud ceva din ce își spun.

Arată atât de relaxați, încât nu mă pot abține și mă întreb dacă ceea ce se întâmplă este rezultatul conversației pe care am avut-o cu Torrance în saună. Iar asta mă aduce și mai aproape, până când sunt lipită de o altă coloană, încercând să respir cât de încet pot.

Dacă există o limită pe care nu am depășit-o deja, sunt conștientă că asta, faptul că mă ascund în spatele unei coloane și îmi spionez oarecum șefii, ar putea fi. Dar nu e vorba că sunt curioasă în vreun fel voyeurist. Doar vreau cu adevărat să știu dacă se înțeleg. Felul în care stau, felul în care dansau săptămâna trecută... toate astea mă fac să mă gândesc că ar putea să recupereze părțile bune din ceea ce aveau înainte. Poate că după toată vorbăria mea despre dorința de a îmbunătăți lucrurile la job, ce vreau cu adevărat este să îi văd pe ei doi fericiți.

— ...ești sigur că e o idee bună? spune Torrance.

— Merită să încercăm, zice Seth.

Și apoi se întâmplă ceva groaznic.

Îmi schimb poziția, să scap de un junghi pe care îl simt la spate, iar gheata mea scoate un scârțâit ascuțit pe podeaua lustruită. Capetele lor se întorc imediat în direcția mea, în timp ce mă răsucesc pe călcâie și o iau la fugă pe holul întunecat, blestemând ghetele astea noi, de ploaie, furioasă că un articol vestimentar preferat mă trădează în felul ăsta. Rahat, rahat, *rahat.*

Vor crede că îi spionam. Și... mă rog, asta făceam, dar pentru un motiv bun. Își vor da seama de ce eu și Russell am pus atât de

multe întrebări, ne vor raporta la Resurse Umane și își vor da seama că, în fond, se urăsc unul pe celălalt. Cu o singură mișcare nesăbuită, poate că am stricat întregul nostru plan. Sunt atât de cufundată în gânduri, încât nu observ afișul de pe hol, pe care scrie PODEA UDĂ. Iar apoi calc pe lângă scară.

CAPITOLUL 13

PROGNOZĂ:
un torent de secrete și cel puțin o decizie discutabilă

— Poți să-ți mai îndoi puțin încheietura mâinii? întreabă tehnicianul de la radiografie.

— Mai mult de atât nu pot, îi spun, făcând o grimasă, când o durere ascuțită îmi urcă de la încheietură până la cot. O îndoiesc măcar vreun pic?

— Nu. Uite, lasă-mă să te ajut.

Încearcă să o îndoaie pentru radiografie și, *la naiba*, doare mai tare decât introducerea steriletului. Scot un șir de înjurături colorate, urmate de scuze.

— Nu-ți face griji, zice el. Am auzit altele și mai rele. Mi se spune să mă duc naibii de câteva ori pe săptămână, cel puțin.

Îmi zice să o țin așa cinci secunde, timp în care aflu că, atunci când te doare atât de rău, cinci secunde îți pot părea un eon, până când aparatul face clic. Felul în care este contorsionat corpul meu, probabil că anulează tot efectul masajului.

Căderea propriu-zisă nu mi-o amintesc prea bine. Tot ce-mi amintesc este că piciorul meu s-a dus în gol în capătul scării, apoi că am aterizat rău, și frica pe care am simțit-o când nu mi-am putut mișca brațul stâng. Felul în care Torrance, Seth și, în cele din urmă,

Russell au apărut în fața mea, și cum m-au ajutat să mă ridic, și cum au cerut personalului niște gheață. Îmi amintesc că am ținut punga de gheață ce se topea pe brațul meu stâng, în timp ce Russell mă ajuta să urc într-un Uber, recunoscătoare când s-a strecurat lângă mine, speriată în tăcere, pentru că nu puteam să mișc niciunul dintre degete.

Nu mi-am rupt niciodată vreun os, nu mi-am sucit glezna, nu mi-am luxat vreun deget și nici nu mi-am ciobit vreun dinte. Dar, desigur, la vârsta de douăzeci și șapte de ani reușesc să cad pe trepte și cel mai probabil să îmi fracturez cotul.

Partea bună a lucrurilor: știu că am fost norocoasă. Știu că putea fi mult mai rău. De asemenea, însă, e al naibii de dureros.

Tehnicianul mă duce înapoi în cabinet, unde Russell stă pe un scaun tare din plastic, bâțâind din picior. Are părul ciufulit, de parcă și-ar fi trecut o mână prin el. Mai devreme, când o asistentă m-a adus prima dată înapoi și m-a întrebat dacă în prezent iau vreun medicament, m-am bâlbâit și am spus:

— Oh. Hm.

Iar el a zis:

— O să aștept afară, până când ai nevoie de mine, bine?

Dacă vreodată aș fi avut îndoieli cu privire la faptul că el este, cu siguranță, un om bun, asta mi le-ar fi risipit. Când m-am dus la radiografii, i-am făcut semn să se întoarcă înăuntru, iar acum sare în picioare, de îndată ce intru din nou, tehnicianul anunțându-ne că doctorița va veni în scurt timp.

— Hei, zice Russell încet. Totul a mers bine?

Încuviințez, înghițind în sec, ca să țin emoțiile la distanță. Probabil că machiajul mi s-a întins pe toată fața. În cabinet e prea frig, iar puloverul meu e prea subțire. Trebuie să fac pipi, dar mi-e teamă că n-o să mă descurc singură. Nu pot nici măcar să-mi țin brațul stâng în sus fără să mă folosesc de cel drept.

— Îmi pare foarte rău pentru toate astea.

E cel puțin a zecea oară când o spune.

— Îți e frig?

— Un pic, poate.

Își dă jos sacoul din catifea, mi-l pune pe umeri, și e mult prea mare pentru mine, dar simt mirosul lui de săpun cu citrice și cedru, un contrast binevenit cu mirosul clinic de spital.

— Mulțumesc.

Îl apuc cu mâna dreaptă și îl trag mai bine în jurul meu. Chiar și cea mai mică mișcare îmi afectează brațul stâng și mă face să tresar. Doctorița intră din nou, cu numele cusut deasupra buzunarului halatului alb. Dr. Jacobs.

— Este exact cum am crezut, spune ea, așezându-se pe un scaun lângă computer și scoțându-mi radiografiile. Corul este fracturat.

— În cât timp se va vindeca?

— Ar putea fi șase săptămâni, ar putea fi douăsprezece. Nu avem de unde să știm sigur.

Trece la o altă imagine. Pentru mine, toate arată precum oasele neclare ale unei fantome.

— Se pare că v-ați lovit și la o coastă, pentru care, din păcate, nu putem face mare lucru, doar calmante, odihnă și gheață.

— Asta ar explica de ce mă doare când respir, zic, râzând forțat.

Și când râd, deși cred că nu prea am făcut asta în ultima oră. Îmi spune să merg la un medic ortoped, când mă întorc în Seattle, că nu pare să fie nevoie de operație, dar probabil că mă vor trimite la fizioterapie săptămânală. Scoate un bandaj elastic bleumarin și mă ajută să-mi fixez brațul, spunându-mi că mâna și antebrațul ar trebui să se sprijine deasupra cotului. Apoi îmi dă o rețetă pentru analgezice, radiografia pe un CD și o grămadă de hârtii.

Când ajungem înapoi în camera mea de hotel, primul gând este că aș vrea să fi lăsat mai multă ordine. Mă uimește câtă dezordine

am făcut într-o jumătate de zi, cu lucrurile împachetate doar pentru un weekend prelungit, dar nu mă sinchisesc de sutienul atârnat de spătarul unui scaun.

— Nu-mi vine să cred că am făcut ceva atât de nesăbuit. Atât de prostesc.

Îmi scot ghetele și mă prăbușesc pe pat, trecându-mi mâna nevătămată peste față. Russell arată spre patul de lângă mine, ca și cum m-ar întreba dacă e în regulă să se așeze.

Încuviințez.

— Nu ești proastă. A fost un accident. Putea să i se întâmple oricui.

Cu blândețe, îmi atinge cu vârfurile degetelor brațul pe care îl țin peste față și simt cum mi se face pielea de găină.

— Știu, doar că... nu așa mi-am imaginat acest weekend.

— Cel puțin acum știi că există bombonele M&M's cu gust de tort de morcovi.

Se întinde după o pungă de la picioarele lui și o golește pe pat, lângă noi. Inutil să mai spun, am ratat cina echipei, deși numai la Torrance și Seth nu mă gândesc acum. Bucătăria cabanei e închisă, iar eu i-am spus că nu mi-e destul de foame ca să comand mâncare, dar el s-a oprit la automat, în timp ce așteptam liftul. Iar acum stomacul meu chiorâitor este recunoscător că a făcut-o.

— Personal, nu sunt sigur cât de mult aș fi putut continua fără să știu asta.

— Uh, nu mă face să râd. E prea dureros. Am nevoie de Russell cel Serios.

Face o expresie serioasă, cu ochii nemișcați în spatele ochelarilor.

— În lume există patru campionate majore de golf, care au loc între aprilie și iulie. Cel mai prestigios este turneul Masters, care este găzduit de Augusta National Golf Club, din Georgia.

— Da. Spune-mi mai multe despre asta. E perfect.

Mă trag mai în sus pe pat, încercând să găsesc o poziție confor
tabilă, cu brațul în bandaj. Spoiler: nu există niciuna.

Îmi dai, te rog, telefonul? E tocmai acolo.

Gesticulez spre locul de pe birou unde mi-am pus geanta și ar
acum pare foarte departe. Îl ia și mi-l întinde, fără să arunce măcar o
privire spre ecran. Doamne, e atât de *politicos*, și poate că eu îmi am
coborât întotdeauna standardele prea mult, dar totuși. Mă face să mă
întreb ce ar trebui să fac pentru a-l scoate din starea asta. Să-i ciufu
lesc părul și să-i mototolesc sacoul. Îi mulțumesc și îmi deblochez
telefonul. Un mesaj de la Torrance, care mă întreabă cum mă simt.
Mă chinui un pic să tastez, înainte să renunț și să-i trimit un mesaj
vocal, punând-o la curent cu ce s-a întâmplat în ultimele câteva ore.

— Pot să mai fac ceva pentru tine sau să-ți aduc ceva? Serios,
orice.

— Deocamdată, sunt bine. Mulțumesc.

Pun telefonul pe pat lângă mine și las să îmi scape un hohot de
râs pe care îl regret imediat, având în vedere că face să mă doară
pieptul.

— Mă tem că nu o să mai știu cum să-ți mulțumesc. Chiar nu
trebuie să faci nimic din toate astea. Voi fi bine pentru restul nop-
ții, dacă vrei să te întâlnești cu ceilalți.

Probabil că simte dorința din vocea mea, faptul că nu vreau să
se întâlnească cu ceilalți.

— Îmi face plăcere să rămân, zice el. Mi-am rupt brațul jucând
hochei, când eram în gimnaziu. Eram atât de răsfățat, încât mama
a trebuit să-mi taie mâncarea și să mă ajute să-mi înfășor brațul în
plastic, de fiecare dată când făceam duș.

— Asta sună adorabil, mama ta răsfățându-te.

Buzele lui se întind într-un zâmbet.

— Eram un pic cam de rahat în privința asta. Categoric, nu era
deloc adorabil.

Se foiește pe pat, cămașa întinzându-i-se pe curbura burții.

— Serios, totuși. Orice ai nevoie.

— Poate doar să vorbești cu mine?

Nu vreau să vorbesc despre Torrance, sau despre Seth, sau despre muncă. Vreau doar să mă relaxez, presupun că pentru asta am și venit până aici.

— Pot să fac asta.

Urmează vreo cinci secunde de tăcere, iar eu izbucnesc în râs, în ciuda durerii.

— M-ai pus în încurcătură! A fost intens! zice el, dar tot râzând.

— Poți... să-mi povestești despre Elodie? întreb, îngrijorată pentru o clipă că se va închide în sine, așa cum a făcut pe drum. Mă întind după un pachet de Skittles și încerc să-l desfac cu dinții.

— Păăăăi, zice tărăgănat și își face de lucru cu pachetul de M&M's cu gust de tort de morcovi, menționat mai devreme.

Sunt convinsă că are de gând să schimbe subiectul, să-l ocolească. Dar nu o face.

— Face teatru, după cum știi. Încă de mică i-a plăcut lumina reflectoarelor. Iubește melodiile din spectacole și știe să cânte foarte bine. Când a împlinit nouă ani, cu câțiva ani în urmă, ne-am dus la New York și am petrecut o săptămână întreagă mergând la spectacole.

— Pare minunată. În ultima vreme nu am petrecut prea mult timp în preajma unui copil de doisprezece ani, dar, la naiba, e isteață. Toți sunt așa?

— Categoric, ea și prietenii ei mă țin în priză. E un copil bun, totuși. Un copil grozav. Se apropie și bat mitzvah-ul ei și credeam că o să se plângă că trebuie să se trezească devreme în fiecare sâmbătă, dar nu s-a plâns nici măcar o dată.

— Și cum merge?

— Am avut doar câteva amintiri dureroase de la al meu, zice el. Sunt entuziasmat pentru ea. Liv nu este evreică, așa că noi am vrut

ca Elodie să poată decide singură ce vrea să facă și de ceva vreme se concentrează pe asta. Sunt foarte mândru de implicarea ei.

Știam că Russell are viața asta de tară, dar abia în clipa asta îmi dau seama cât de diferite sunt prioritățile lui. Nu e doar responsabil pentru o altă ființă omenească, are o întreagă gamă de emoții rezervate doar pentru ea, mândrie, admirație și mângâiere. Sincer, îmi pare incredibil, dacă îmi imaginez cum trebuie să fi fost pentru el acești ultimi doisprezece ani.

Între noi se lasă tăcerea, timp în care scormonesc prin pungă după o bomboană mov și o mestec încet.

— Mi s-a părut că ești cumva supărat pe mine. În mașină.

— Ah. Poate ți s-a părut așa pentru că... ei bine, nu sunt sigur dacă eram chiar supărat. Doar că...

Devine exagerat de fascinat de modelul floral al cuverturii de pe pat, înnodându-și degetele prin ciucurii ei.

— E complicat.

— Avem la dispoziție toată noaptea. Sau până când o să mă adoarmă medicamentele. Dacă vrei să vorbești despre asta.

Nu vreau să îl forțez, dar nu pot să-mi explic de ce îmi doresc atât de mult să cunosc această latură a lui. Iar dacă nu se va întâmpla, o să redevină doar o cunoștință de serviciu, când eu vreau să fie mult mai mult de atât. Acesta trebuie să fie primul pas... sunt sigură de asta.

Ochii lui albaștri se îndreaptă spre ai mei, apoi se întorc spre pat.

— Elodie s-a născut când eu aveam șaptesprezece ani.

Oh.

— Tocmai ai împlinit douăzeci și nouă de ani?

Nu e prima întrebare care îmi stă pe buze, dar este singura care iese. Încuviințează, fără să mă privească.

— Eu și Liv am fost împreună încă din primul an de liceu, dar ne cunoșteam de când eram copii. Părinții noștri erau prieteni

apropiați și chiar ne-am ascuns relația, în primele câteva luni, pentru că nu voiam ca ei să se implice prea mult. Evident, sarcina nu a fost ceva planificat, zice râzând. Am vorbit despre asta și am cântărit toate opțiunile, iar, în cele din urmă, a fost alegerea ei. A vrut să păstreze copilul, iar eu am vrut să îi fiu alături în orice fel posibil.

Încă încerc să procesez ce am aflat, străduindu-mă să găsesc ceva potrivit de spus.

— Nu-mi pot imagina cât de greu a fost, mă hotărăsc.

— Puțin spus. Anul în care s-a născut a fost cel mai greu din viața mea. Eram părinți adolescenți. N-aveam nici cea mai mică idee ce făceam. Am fost norocoși că părinții noștri au sprijinit alegerea ei, iar acum știu că amândoi am avut foarte mult noroc. Nu mă înțelege greșit, au fost *furioși* și dezamăgiți. Dar ne-au ajutat, atât financiar, cât și cu îngrijirea fetiței. Copiii de la școală au fost mult mai puțin înțelegători. Unii dintre ei au încercat, la fel și unii profesori, dar ne-au judecat la greu. Liv a avut parte de ce a fost mai rău, iar eu m-am simțit groaznic. Și am făcut-o și eu, pentru o vreme, continuă el, iar acum, în sfârșit, se uită la mine.

Nu e durere în ochii lui, nu cred, s-ar putea să fie oboseală.

— M-am judecat foarte aspru. Cum am putut să fac o greșeală care avea să-mi modifice irevocabil cursul vieții? Mi-am dorit să merg la facultate, poate să obțin o bursă de hochei, dar am renunțat, a trebuit să o fac. Ar fi fost costisitor, un lucru la care fusesem norocos să nu mă gândesc prea mult, când părinții mei plăteau facturile, dar, dintr-odată, *totul* a devenit scump și, bineînțeles, nu am mai avut suficient timp.

— Iar tu și Liv ați rămas împreună, cel puțin pentru o vreme?

— Până în al doilea an de facultate, da. Ne-a luat câteva semestre în plus să recuperăm, dar am reușit. Liv a studiat ingineria și a primit o ofertă de muncă în Seattle, aproape imediat după ce a absolvit. Nu a vrut s-o ia pe Elodie de lângă mine, iar eu nu am vrut

să fiu departe de niciuna dintre ele, așa că mutarea a fost o decizie ușoară.

— Și apoi ai ajuns la KSEA.

— Nu chiar imediat. Am fost într-o mulțime de rețele, am lucrat mult ca freelancer. M-am împrietenit cu tipul care a avut jobul ăsta înaintea mea și care a pus o vorbă bună, când s-a mutat la ESPN. Nu cred că cei de la Edible Arrangements fac coșuri suficient de mari să-i pot mulțumi pentru ceea ce a făcut pentru mine.

Urmează o pauză, în timp ce se întinde să mă ajute cu ambalajul încăpățânat al unui Twix.

— Cred că încă mai am multă anxietate reziduală din toate astea. Nu vorbesc prea mult despre Elodie la serviciu, pentru că nu vreau să fiu nevoit să explic câți ani aveam când s-a născut. Nu vreau ca cineva să se grăbească să tragă concluzia că sunt un ratat, din cauză că am fost tată adolescent.

— Nu ești deloc un ratat.

Îmi pun mâna dreaptă pe brațul lui.

— Russell. Nu ești.

— Nu am încercat să o ascund. Și îmi place să fiu tată. O iubesc pe Elodie, ea este cea mai importantă persoană din viața mea. Așa că, atunci când ai întâlnit-o pe Elodie, iar apoi a apărut Liv, eu doar... m-am blocat.

— Înțeleg. Adică, eu nu am trecut prin asta, dar înțeleg de ce și nu te judec. Eu nu te-aș judeca.

Ca și cum ar fi fost de la sine înțeles, îl mângâi pe braț. Probabil că medicamentele mă fac să mă port ciudat și îmi dau această libertate de a-l atinge în moduri pentru care altfel nu aș fi avut suficient curaj.

— Mulțumesc. Pentru că mi-ai spus.

— Am vrut să o cunoști, spune el. Și asta dinainte să știu că ești la fel de pasionată de muzică de spectacol cum e ea.

Încerc să nu zăbovesc asupra a ceea ce ar putea însemna faptul că a vrut să o cunosc.

— Are gusturi grozave.

Încet, îmi retrag mâna și o las să cadă înapoi pe pat.

— Tu și Liv sunteți încă apropiați? E impresionant.

— A durat ceva timp să ajungem acolo, dar da, cred că da. Niciodată n-am vrut să fim genul de părinți care să facă viața copilului un iad, pentru că nu sunt împreună, așa că a fost o mare ușurare. Au fost câțiva ani în care lucrurile au fost ciudate între noi, dar am fost prieteni atât de mult timp înainte de Elodie, încât în cele din urmă am reușit să revenim la acea camaraderie. Alternăm custodia, o dată la două săptămâni, iar până acum nu am avut nicio problemă. Liv s-a căsătorit în urmă cu câțiva ani și de anul trecut au un copil, Clementine, pe care Elodie o *adoră*. Poate că suntem o familie complicată, dar funcționează.

— Totul pare minunat. Serios.

Îmi zâmbește ușor și îmi doresc foarte mult să fac același lucru, să îl las să se apropie la fel de blând cum am bătut eu la ușa lui și l-am întrebat despre secretele lui. Mă simt altfel decât m-am simțit cu alți tipi și desigur că poate fi și de la medicamente sau poate pentru că în preajma lui simt o *liniște* anume. Dar așa cum stau întinsă, cămașa îmi e răsucită la spate și nu mă pot mișca fără să mă împing din braț. Probabil că scot vreun sunet, pentru că fața lui Russell redevine serioasă, cu adâncitura aia drăguță între sprâncene. E bine că poartă ochelari, fără bariera lor, albastrul frumos al ochilor lui ar fi mult prea puternic.

— Ești bine, fată de la meteo?

Doamne, porecla asta. De ce sună și mai sexy noaptea, într-o cameră de hotel?

— Da, doar că... s-ar putea să mă simt mai confortabil în pijama?

— Te-aș putea ajuta să te schimbi.

Și apoi, adaugă repede:

— Doar dacă vrei.

Jerseul meu vișiniu este în cealaltă parte a camerei, dar încă am pe mine cămașa. Blugii. O curea. O grămadă de articole vestimentare pentru care am nevoie de ajutor.

— Nu fi *prea* nerăbdător să mă dezbraci, îl tachinez.

Roșeața i se ivește în obraji.

— Jur pe Dumnezeu, nu la asta mă gândeam.

Chicotesc, în timp ce mă ridic de pe pat, mă împleticesc spre geamantan și scotocesc prin el cu o mână, apoi scot pijamaua, o bluză Henley cu mânecă scurtă și o pereche de pantaloni scurți, despre care știu sigur că sunt transparenți. Când îmi surprind imaginea în oglinda de deasupra biroului, toată bravada mea dispare. Ar trebui să-mi trag pe cap găleata cu gheață din camera de hotel. Aș arăta mai drăguț.

— Arăt ca naiba, scuze.

— Nu e adevărat, spune el, și chiar dacă e doar drăguț nu îmi displace să aud asta. Nu cred că ai putea arăta ca naiba nici dacă ai încerca.

Vine mai aproape, până când între noi sunt doar vreo cincizeci de centimetri, și întinde mâna spre curea. Cel mai inocent obiect vestimentar. O desface delicat, de parcă ar fi din sticlă, și în loc s-o lase să cadă pe podea o pune pe fotoliul de lângă geamantan. Apoi, desface cu grijă bandajul care îmi susține brațul și îl pune lângă curea, cu atâta grijă, încât trebuie să mă întreb dacă nu cumva așa își spală și rufele.

— Ce urmează?

— Cămașa, îi zic, pentru că brațul meu imploră să fie liber.

— Drăguț model, zice el despre norișori. Foarte adecvată.

Se apucă de treabă și o descheie, începând de sus, cu fața aproape de a mea. Gene lungi, și citrice, și căldura corpului. Se oprește după fiecare nasture, cea mai scurtă ezitare, iar eu îmi dau

seama că o face pentru că nu vrea să mă doară. E cu vreo 15 centimetri mai înalt decât mine, așa că trebuie să aplece capul, dar la fiecare doi nasturi își îndreaptă privirea spre mine, ca și cum m-ar verifica. De fiecare dată îi ofer ceea ce sper că e un zâmbet liniștitor. *E în regulă*, zice zâmbetul meu. *Nu sunt deloc excitată de asta.* Când ajunge la ultimul nasture, expir lung și lent. E nevoie de câteva icniri și manevre ciudate pentru a îmi scoate brațele din mâneci, apoi împăturește cămașa și o pune lângă curea și bandaj. O fracțiune de secundă prea târziu, ridic mâna dreaptă și îmi acoper sutienul.

Sunt într-o cameră de hotel cu Russell Barringer, îmbrăcată cu blugi și un sutien push-up din dantelă roz.

— Vrei, ăăăă...

Înghit în sec, uitându-se la grămăjoara de haine.

— Vrei să-ți dai jos și sutienul?

Cu cei trei neuroni care mi-au mai rămas, mă gândesc la asta. Dacă vreau ca Russell să-mi dea jos sutienul? Este o întrebare retorică, evident că vreau. Și, fără îndoială, m-aș simți mai confortabil să dorm fără el. Fac o pauză prea lungă, imaginându-mi vârful degetelor lui trecând de-a lungul bretelelor, urcându-mi până la ceafă și apoi coborând pe spate.

— Dacă vrei să-l desfaci la spate, apoi mă descurc singură să-l dau jos.

O scăpare freudiană.

— Să îl dau jos singură.

— Pot să fac asta.

Căldura mâinilor lui pe pielea mea e prea plăcută. Ca orice face el. Din nou, nu se grăbește. În mod logic, îmi dau seama că nu poate observa cum sfârcurile mi se întăresc până devin aproape dureroase, iar dacă aude respirația mea sacadată va presupune probabil că e din cauza durerii. Mă topesc la atingerea lui, când îl descheie cu îndemânare, întrebându-mă ce ar face dacă m-aș întoarce.

Dacă m-ar lua în brațe pentru câteva clipe, admirând fiecare curbură, adâncitură și pistrui, sau dacă ar fi atât de copleșit de dorință, încât ar simți nevoia să mă sărute imediat. În alte circumstanțe, aș fi vrut ca el să forțeze. Să mă tragă. Să mă apuce tare și să-mi ardă pielea.

Din nefericire, medicamentele care îmi înoată în sânge sunt mai puternice decât libidoul meu.

— Și lănțișorul?

Degetele lui trec ușor peste el și mă întreb dacă simte când mă înfior. Când aprob din cap, îi ia câteva secunde să-l desfacă. Îl pune pe birou, în timp ce iau bluza de pijama cu mâna dreaptă, încercând să-mi acopăr sânii cu brațul rănit. Fără să vreau, îmi vine în minte o imagine de azi după-amiază. Îmi vine să râd și nu mă pot împiedica s-o fac.

— Ce este? mă întreabă, uitându-se cu băgare de seamă la perdelele de la fereastră.

— Aproape că am intrat în saună cu Torrance complet dezbrăcată, mai devreme, îi zic, iar asta îl face și pe el să râdă. Îți jur că nu sunt o mironosiță, doar că... azi nu mă așteptam să o văd pe șefa mea dezbrăcată?

— Chiar ai avut o zi grea.

— Așadar, crede-mă. Asta e mult mai puțin ciudat decât să te dezbraci în fața meteorologului favorit din Seattle.

Doar că apoi trebuie să îmi iau mâna de pe sâni, să o bag în mâneca bluzei.

— Nu mă uit.

Vocea lui e răgușită și parcă răsună peste cameră și direct în urechea mea, în același timp. Nu mai râd.

— Jur.

Dacă i-aș spune că poate să se uite cât vrea, nu sunt sigură că aș vrea ca mai întâi să mă admire. Degetele lui s-ar putea ocupa de asta. Strâng coapsele și respir sacadat. Poate că libidoul meu nu are

absolut nimic. În cele din urmă, rămân doar blugii. În timp ce îi descheie, degetul lui mare îmi atinge pielea de sub buric, o atingere fină, care aproape că mă face să tresar.

— Scuze! zice și îl retrage. Nu am... nu am vrut...

— Nu, nu, e în regulă, îi zic, încercând să-l liniștesc. Poți continua. Doar că... mă gândil, cred.

— Pot fi mai atent.

Își trece degetele mari prin găicile curelei și îmi împinge blugii în jos, palmele lui atingându-mi coapsele. Se pare că să fie mai atent înseamnă să mă tortureze pe mine. Apoi terminăm și mă trezesc dorindu-mi să fi fost îmbrăcată pentru o expediție. În Antarctica.

— Mulțumesc.

Primul instinct este să-l îmbrățișez, dar nu știu cum să fac asta cu un singur braț. Așa că înaintez și îmi sprijin fruntea ușor, deasupra inimii lui. Parcă dându-și seama ce încerc să fac, își pune brațele în jurul meu, nesigur, la început. Apoi mă trage mai aproape, strângându-mă lângă el, și sunt aproape sigură că aș putea adormi în poziția asta, dacă nu aș fi atât de excitată. Câteva degete îmi trec ușor peste spate, în sus și-n jos, într-o mișcare hipnotică. Ochii mi se închid. Cu fiecare atingere, îmi imaginez că mă atinge în altă parte. Buza de jos. Interiorul încheieturii. Un semn din naștere de pe șoldul stâng.

Inspir parfumul lui de citrice și de cedru și mirosul pur de Russell.

— Mulțumesc, îi zic din nou și mă împleticesc în spate, cu picioarele nesigure.

— Nu ai pentru ce.

S-a înroșit din nou și nu mă privește în ochi.

— Vrei... ăăă, vrei pantalonii scurți?

Mă uit în jos, la picioarele mele goale.

Oh, Doamne. L-am îmbrățișat în bluză și chiloți. De ce excitarea umilitoare nu e trecută pe lista efectelor secundare ale acestui medicament?

— Excelentă idee, zic răgușit.

Găleata aia cu gheață pare din ce în ce mai atrăgătoare. Mă strecor în pantalonii scurți și mă întorc în pat, încercând să-mi controlez respirația, în timp ce el se așază din nou pe margine. Atât de al naibii de blând.

— Russell. Tocmai mi-ai dat jos hainele. Poți să te întinzi pe pat, dacă vrei.

Îmi zâmbește pe jumătate, înainte să se lase pe pat lângă mine și să-și întindă picioarele. Expiră lung, de parcă am făcut ceva ce implică mai mult efort fizic, nu doar îmbrăcarea pijamalei. Să mă omoare cineva, pentru că e cel mai sexy sunet pe care l-am auzit în ultimele luni. Și eu sunt epuizată, dar el mi-a oferit atât de multe în seara asta. Pot cel puțin să îi ofer același lucru.

— Și viața mea amoroasă a fost ca naiba, îi zic. Credeam că o să mă mărit anul ăsta. Că în clipa asta voi fi ocupată până peste cap cu planificarea nunții, alegând un furnizor de mâncare, o formație și un font pentru invitații.

— Mi se pare sau te bucuri că nu faci asta?

— Chiar mă bucur. Abia începuserăm să planificăm, iar părinții lui deja puneau presiune pe noi, să ne apucăm de făcut copii. Bineînțeles, nu a fost motivul pentru care s-a terminat, dar nici n-a ajutat.

— Crezi că îi vrei? mă întreabă. Copiii?

În mod normal, ar fi fost o întrebare cât se poate de personală, una la care cândva dădeam ochii peste cap și de care mă plângeam. Majoritatea oamenilor nici măcar nu întreabă, ei presupun doar că, desigur, vei procrea, așa că nu le pasă de *dacă*. Doar *când*. Dar nu mă deranjează deloc, când mă întreabă el.

— Da. Într-o bună zi. Petrec mult timp cu copiii fratelui meu și îi iubesc. Dar nu a fost vorba atât de mult despre asta, cât despre faptul că nu-mi puteam imagina nunta în sine. Nu puteam să iau nicio decizie în legătură cu ea și sunt destul de sigură că era din cauză că lucrurile nu mergeau prea bine. Nu că atunci când ceva e bine e mai ușor, dar...

— Face ca acele părți dificile să fie mult mai ușor de gestionat.

Mă întorc spre el, sprijinindu-mi capul cu brațul drept.

— Da. Exact. Fostul meu nu este un om rău. Doar a crezut că nu eram „suficient de reală."

Spun cuvintele de parcă le-aș pune în ghilimele, iar ușurința cu care pot să-i împărtășesc asta lui Russell mă prinde cu garda jos.

— Mi-a spus că sunt prea solară. Folosind în mod nepoliticos jobul meu împotriva mea.

— Ce înseamnă asta, prea solară?

— Că sunt... că mă prefac, cu toată lumea. Că îmi ascund adevăratele probleme, pentru că...

Mă opresc, clătinând din cap. Nu pot să intru în tsunami-ul care e mama. Nu, având în vedere că o să mă întâlnesc cu ea poimâine. *Suntem prea mult*, o aud spunând. De obicei, când îmi amintesc de mama, mă forțez să zâmbesc și spun ceva pozitiv. Dar nu și acum. Nu când încerc să-i explic lui Russell că ăsta a fost motivul pentru care a plecat Garrison. Am încuiat tot acest întuneric într-o cameră de la capătul holului și nu am lăsat pe nimeni înăuntru. Dar pentru el, am deschis ușa. Doar un pic. Doar pentru seara asta.

— Pentru că mi-e mai greu să le înfrunt, închei.

Un adevăr parțial. E tot ce-i pot oferi pentru moment.

— Eu nu cred că ești deloc așa, zice Russell. Ești genul de persoană care îi face pe ceilalți să se simtă bine în preajma ei. Ăsta e un lucru minunat.

— Tu te simți bine în preajma mea? întreb, cu o voce foarte slabă.

Privirea lui e intensă și mai intimă decât atunci când avea mâinile pe sutienul meu.

— Întotdeauna.

S-ar putea să fie cel mai drăguț lucru pe care l-a spus cineva despre mine.

— Eu... mulțumesc.

Înghit în sec, lăsând cele spuse de el să își facă efectul. *Întotdeauna*. Vreau să-l întreb dacă vorbește serios, dacă se referă la momentele în care am lăsat masca să alunece, în preajma lui. La momentele când m-am plâns de șefii noștri și m-am purtat de parcă totul ar fi fost fără speranță. Dar el nu m-a văzut în cele mai rele momente, în cele mai întunecate zile ale mele.

Și nici nu trebuie. Oricât de mult mi-aș dori să mă răsfăț cu complimentele lui, trebuie să schimb subiectul.

— *Poate că voi încerca chestia cu întâlnirile ocazionale*, pe care serialele despre oamenii de douăzeci și ceva de ani, sexy, care locuiesc în marele oraș le fac să pară atât de simple.

Odată vraja ruptă, Russell se așază din nou pe pat, încrucișându-și picioarele.

— *Aș vrea să îți pot da un sfat super. Dar...*

Se oprește și face o grimasă, trecându-și o mână peste față.

— *Nu mă judeca.*

— *Nu o s-o fac!*

— *Bine.*

Expiră lung și apoi:

— *Nu am mai fost la o întâlnire de cinci ani.*

Mă holbez la el.

— *Cinci... ani?*

Când râde, este un râs reținut, jenat. De parcă până și el ar fi șocat de asta.

— Știu. La început, a fost din cauză că eu și Liv ne despărțiserăm, iar Elodie era încă mică. Apoi, mutarea într-un oraș nou...

totul a fost prea mult. În cele din urmă, am alunecat în rutina mea, care n-a inclus întâlniri. Cu cât trecea mai mult timp, cu atât îmi părea mai înfricoșător să încerc din nou.

Practic, creierul meu e scurtcircuitat de informația asta. Cinci ani. Cinci ani de când n-a mai stat vizavi de cineva într-un restaurant de fițe, în timp ce bea cocteiluri la supraprețuri, de când nu a mai văzut un film cu recenzii proaste pe Rotten Tomatoes, sperând că va fi cel puțin decent și fiind frustrat de cât de mediocru era. Cinci ani de când nu a mai sărutat pe cineva de noapte bună, la sfârșitul unei seri, cu sângele plin de adrenalină, cu pulsul bubuindu-i în vena de la gât.

— Ei bine, asta e, îi zic, încercând să-mi șterg din minte imaginea aceea. O să-i împăcăm pe Torrance și pe Seth, apoi o să-ți găsim și ție prima parteneră, după cinci ani.

Ridică o sprânceană, de parcă ar fi o propunere ridicolă.

— Mi-am ieșit din mână complet. Nici n-aș ști ce să fac.

— Asta e ușor. Spui doar: „Bună, Ari Abrams, arăți absolut uluitor, cu bandajul ăla. Îți scoate în evidență ochii. Vrei să iei cina cu mine?"

S-ar putea să am febră, iar de data asta sunt sigură că nu e un efect secundar al medicamentelor. Sper că știe că glumesc. Că nu îl încurajez cu adevărat să mă invite în oraș. Cel puțin, cred că așa sper. În ciuda hotărârii mele de Anul Nou, de a începe să ies din nou la întâlniri, nu sunt sigură cum să mă descurc într-o relație post-Garrison, mai ales o relație cu un tată singur.

— E bine de știut, zice el, pe tonul lui relaxat și glumeț, care a ajuns să-mi placă destul de mult. Femeile din Seattle, cu vreun braț fracturat, nu sunt pregătite să le dau gata.

Vorbim despre Elodie, copilăria lui din Michigan, fratele meu, bijuteriile pe care le fac. Aproape deloc despre muncă, iar asta e o ușurare. Până când toate lucrurile care s-au întâmplat încep să-și pună amprenta asupra mea și simt cum mi se închid ochii.

Totuși, nu-i cer să plece.

— Ești foarte bun, îi spun înainte să adorm. Știi asta? Știu că niciun om decent nu m-ar fi pus să mă duc la spital de una singură, și poate că s-ar fi asigurat că am ceva de mâncare, dar tu ești... un om foarte bun.

Nu știu sigur cum e să auzi pe cineva că zâmbește în întuneric, dar probabil că asta face el, când îi simt mâna pe umăr, degetul lui mare mișcându-se în sus și-n jos peste bluza mea subțire, în timp ce-mi spune mulțumesc, cu o voce blândă și somnoroasă.

Da, e bun, e adevărat, și totuși, când suntem atât de apropiați, când există doar un spațiu atât de mic între șoldurile mele și ale lui, vreau să-l fac să fie foarte, foarte rău.

CAPITOLUL 14

PROGNOZĂ:
o navetă matinală perfidă duce la depresii de iarnă, pe măsură ce săptămâna înaintează

Primul lucru pe care vrea să îl știe Torrance este când voi scăpa de bandaj. Al doilea, dacă sunt bine.

— Bine, îi zic printre dinți, în timp ce întind mâna spre coșul cu brioșe englezești de pe barul pentru micul-dejun, din sala de mese a cabanei.

La drept vorbind, durerea este mai ascuțită, mai persistentă decât ieri. Șocul inițial a trecut. Mă silesc să zâmbesc ca de obicei, dar cred că zâmbetul trebuie să se fi fracturat și el în timp ce coboram scările alea nefaste.

— Doctorița a spus că în câteva săptămâni, dar o să știu mai sigur după ce voi merge la un doctor din Seattle.

Torrance are măcar decența să-și dea seama că a spus ceva greșit, iar trăsăturile ei se reconfigurează în ceea ce ar putea fi compasiune.

— Îmi pare foarte rău. Ar fi trebuit să te întreb mai întâi cum te simți. Am fost atât de șocată să te văd așa!

A trebuit să dorm mai ridicată, cu brațul în bandaj ridicat pe o pernă de lângă mine, iar când durerea m-a trezit brusc, pe la cinci dimineață – odihnește-te-n pace, program de somn –, am fost

și mai șocată să îl văd pe Russell dormind lângă mine. Peste cuver tură, cu hainele pe el, arătând adorabil de mototolit. Ochelarii lui erau pe noptiera de lângă și ceva la felul în care erau puși acolo a făcut să-mi tresară inima.

Trebuie să fi fost incomod să doarmă îmbrăcat, dar n-a zis nimic, doar și-a trecut palma peste fața nerasă, cu cealaltă bâjbâind pe noptieră, până și-a găsit ochelarii. Apoi m-a întrebat dacă am nevoie de ajutor, iar eu i-am spus că ar trebui să mă descurc, mai ales pentru că nu știam dacă aș putea rezista să mă mai dezbrac o dată. Abia suportam căldura lui în pat, lângă mine.

Probabil că mi-ar fi prins bine ajutorul, având în vedere că la duș aproape am căzut și era cât pe ce să-mi rup și celălalt braț. Mi-a luat zece minute să îmbrac o bluză și pantaloni, după care am simțit imediat nevoia să fac pipi și mi-a luat încă un minut întreg să-mi las blugii în jos.

Torrance îmi apucă farfuria și murmur un mulțumesc, în timp ce mă ajută să mă așez la o masă. Apoi ea și Seth se întorc la o masă unde stau singuri, aparent din proprie inițiativă, și unde Seth deschide un ziar canadian, iar Torrance se uită pe tabletă, lăsându-mă să mă întreb ce naiba s-a întâmplat între ei aseară.

Se hotărăște că e mai bine dacă plec acasă mai devreme. Pentru că nu pot să conduc, Russell se oferă să-mi conducă mașina, cu părul încă umed de la duș, purtând același sacou din catifea pe care mi l-a pus pe umeri ieri, la spital.

— Urăsc că trebuie să pleci de aici, îi zic.

El doar îmi aruncă o privire și îmi vine să râd. Ceva s-a schimbat între noi aseară și, fie că suntem pur și simplu prieteni mai apropiați, fie că suntem pe punctul de a deveni ceva mai mult, asta mă umple de o energie pe care nu am mai simțit-o de mult. În timp ce își aduce geamantanul din hol la mașină, Torrance ridică discret din sprâncene spre mine. Îmi întorc repede privirea.

În timpul drumului spre casă, singurul indiciu al tensiunii de aseară este atunci când audiobook-ul pe care aproape că l-am evitat pe drum începe să ruleze imediat ce îmi pun telefonul la încărcat: „S-a aplecat să se închine la altarul coapselor ei. Dumnezeu să-l ajute, avea de gând să o satisfacă în seara asta, până când amândoi vor vedea stele..."

— Te rog, omoară-mă, îi spun, bâjbâind după telefon cu o singură mână.

— Oh, uh... vrei să asculți o carte audio?

Îl închid.

— Nu. Nu vreau.

Deși râde, nu-mi scapă nuanța rozalie a obrajilor lui. Drumul spre casă e plăcut și iată-l pe Russell cel cu care m-am obișnuit în ultimele câteva săptămâni. Sigur, vorbim puțin despre Elodie și despre alte subiecte la care nu am fi fost atât de deschiși în timpul primelor noastre întâlniri. Dar îl vreau pe Russell cel de seara trecută, cel pentru care nu mă mai pot preface că nu am sentimente, chiar dacă asta încă mă îngrozește. Nu am fost niciodată cu cineva care are un copil și, cu toate că, desigur, el e o persoană independentă, capabilă să ia propriile decizii, Elodie schimbă lucrurile. La urma urmei, mi-a spus că ea este motivul pentru care nu a mai ieșit cu cineva de o vreme.

De cinci ani. Bineînțeles, asta nu înseamnă neapărat că au trecut cinci ani de când a făcut sex cu cineva. Dar e posibil... și nu pot spune că nu mi-ar plăcea să fiu persoana care pune capăt acestei perioade de abstinență. Din când în când, mă uit la mâinile lui de pe volan și mi le amintesc pe pielea mea, seara trecută. Dacă m-aș culca cu el, aș vrea să văd cum cedează complet. Cum se predă. Opusul felului precaut în care mi-a descheiat bluza și sutienul. Un Russell scăpat de sub control, unul cu ochelarii strâmbi, și cu gura umflată, și cu degetele lăsând urme deasupra șoldurilor mele. Jacheta aruncată pe podea. Un Russell

care cere permisiunea șoptindu-mi la ureche. Implorându-mă să îl satisfac. Să-l dau gata.

Odată ce pleacă, după ce mă ajută să-mi duc bagajele înăuntru, fac un duș rece-rece. Când văd că asta nu funcționează, devin foarte recunoscătoare că pot să îmi mișc toate degetele mâinii dominante.

A doua zi îmi iau liber de la serviciu, să mă duc la un doctor, care îmi confirmă fractura cotului, cu încă o radiografie. Mă înscriu la fizioterapie și livrări de produse alimentare, plus un card de credit cu puncte recompensă pentru călătorii cu taxiul pe care le împărți cu alți oameni, deoarece va trece aproximativ o lună până când voi putea conduce din nou în siguranță. Apoi, petrec mult prea mult timp alegând cu ce să mă îmbrac la întâlnirea cu mama.

— Nu trebuia să te arunci pe scări ca să scapi de asta, îmi zice Alex, când mă ia în brațe.

— Ține-ți gura.

Îmi reajustez bandajul, iar el se întinde să mă ajute cu centura de siguranță.

— Vreau să o văd.

E cel puțin pe jumătate adevărat și sper ca cealaltă jumătate să se adevereacă în drum spre spital. Ar fi nevoie de o întreagă flotă de maseuze pentru a elimina anxietatea care se încolăcește în corpul meu. Nu știu sigur cum mă aștept să arate, după ce n-am văzut-o aproape șase luni, dacă va fi exact așa cum mi-o amintesc sau dacă o să-mi dau seama, doar uitându-mă la ea, că s-a schimbat ceva. Știu că nu va fi ușor. Mama m-ar putea trage în jos mai mult decât Garrison, mai mult decât oricare dintre băieții pentru care am încercat să afișez o față de om pozitiv. Iar ea a fost motivul pentru care am făcut-o. Motivul pentru care m-am prefăcut solară, motivul pentru care am spus că totul este în regulă, când nimic nu era.

Pentru că tatăl nostru nu a putut face față întunericului ei, iar eu nu puteam lăsa să mi se întâmple asta.

N-o s-o las să comenteze despre înfățișarea mea, despre cariera mea sau despre statutul relației mele. I-am spus lui Alex că poate să-i spună că eu și Garrison ne-am despărțit, dar ea nu știe de ce și nu o s-o las să mă bată la cap cu asta.

Până să ajungem, am lipit și am dezlipit ariciul bandajului de atâtea ori, încât în unele locuri nici nu mai stă prins. Spitalul este o clădire mai nouă, în centrul orașului. După ce ne înregistrăm la recepție și trecem printr-un detector de metale, o asistentă ne conduce spre o cameră luminoasă și veselă, plină de tablouri donate de un artist local, cu toate mesele goale, cu excepția celei la care stă Amelia Abrams.

S-a tuns. Ăsta e primul lucru pe care îl observ. Eu, tata și Alex eram un trio de roșcați, iar mama noastră blondă era cea care ieșea în evidență. Era atât de mândră de părul ei... era imposibil de deteriorat, iar ea mereu vopsea partea căruntă, dar era lung și în mare parte blond, iar pentru ea asta conta. Ne-a spus că niciodată nu vrea să arate bătrână, de parcă să-ți arăți vârsta era un fel de pedeapsă. Când mă duceam să mă tund, mereu îmi spunea: „Nu prea scurt!" De parcă îmi pierdeam din valoare, dacă îmi pierdeam părul sau aveam prea puțin.

Acum, părul blond al mamei este tuns până puțin deasupra umerilor, mai scurt decât al meu, într-un stil care nu e chiar modern, dar nici demodat. E drăguț, asta e. Și i se vede un pic din părul cărunt, dar nu arată bătrână. Cel puțin nu în felul de care s-a temut mereu. Dar arată obosită.

— Hei, Alex. Arielle, zice ea, în timp ce ne așezăm la masa la care stă.

Numele meu întreg, folosit atât de rar în ultima vreme, mă aruncă înapoi în timp. Amintirile acelea nu sunt toate rele. Au fost mesele de Shabbat, pe care ea încerca să le facă speciale, rugăciunile

pe care ne învăța să le spunem. În anul în care ne-am costumat în „piatră, hârtie, foarfecă", de Halloween, am câștigat un concurs de costume la școala primară și am strâns mai multe bomboane decât aș fi putut spera să mănânc vreodată. Până a doua zi, când ne-a pus să i le vindem dentistului, pentru că bomboanele provoacă erupții și ferească Domnul ca fiica ei preadolescentă să aibă vreun coș.

Iubiții ei sunt doar ocazional în amintirile acelea, cei care au făcut un efort să ne cunoască pe Alex și pe mine, cei decenți care au încurajat-o cu blândețe să stea de vorbă cu cineva. „Vrei să mă doftoricesc? Să mă transform în altcineva?" țipase la unul dintre ei, un contabil bine intenționat, pe nume Charlie. Aveam unsprezece ani și habar n-aveam ce înseamnă să te doftoricești.

Mă așez și îmi îndrept spatele, apoi mă străduiesc să zâmbesc, de parcă forța unui zâmbet ar putea alunga cele mai gri momente din trecut. Abia după ce facem schimb de amabilități și îmi dau jos jacheta, îmi observă brațul.

— Ari! zice, tresărind. Ce s-a întâmplat?

— Câțiva telespectatori nu au fost de acord cu prognozele mele, spun, apoi cedez și îi spun oarecum adevărul.

Gura ei formează un mic o.

— Ce ușurată sunt că ești bine.

Alex o pune la curent cu noutățile despre copii și despre slujba lui, scoțându-și telefonul, să-i arate o înregistrare video cu gemenii dansând pe melodia „We Built This City", a lui Starship, despre care spune că este, în mod inexplicabil și din nefericire, favorita lor.

Eu îi spun despre ce mai e pe la KSEA, iar ea dă din cap și râde, când trebuie s-o facă, deși râsetele sună puțin ciudat. Nu este vorba că pare fericită, poate mulțumită, e mai aproape de cuvântul potrivit. Totuși, nu pot să nu mă gândesc la toți anii în care a refuzat tratamentul. La toate momentele când eu și Alex ne făceam griji pentru ea, doar pentru ca ea să se trezească a doua zi pretinzând că nu e nimic în neregulă cu ea. Spitalul ăsta e o extremă... e aici doar

pentru că creierul ei a dus-o în cele mai întunecate locuri. Pentru că îi era frică și nu știa ce altceva să facă. Viața mea de adult ar fi fost diferită, sunt sigură de asta, dacă ar fi acceptat ajutor mai devreme. Sunt prea multe ce-ar-fi-fost-dacă pe acest drum, și totuși, se pare că nu pot să mă reorientez.

Ne povestește despre activitățile recreative ale spitalului, despre medici, despre terapia de grup, lăsând la o parte detaliile mai personale.

— Mâncarea chiar este bună aici, spune ea.

Ce vreau eu să știu este *de ce* de data asta este diferit. De ce s-a răzgândit în privința medicamentelor, sau dacă le ia doar ca să o externeze. Dacă se va întoarce la vechile obiceiuri, odată ce se va întoarce acasă.

Și nu se poate opri să se holbeze la bandajul care îmi susține brațul.

— O să te lase să apari la televizor cu ăla? mă întreabă.

— Sper că da, având în vedere că e jobul meu.

— Nu dă prost pe ecran?

— De ce? Nu-mi afectează capacitatea de a prognoza vremea.

Încetează, pare să spună expresia lui Alex. *Se străduiește. Dă-i o șansă.*

— Suntem cu toții foarte bucuroși că ești aici.

Alex îi atinge brațul, mereu pacificator.

— Vrem să te ajutăm cu orice putem.

Ea îi zâmbește încordată, iar eu mă străduiesc să nu citesc nimic în zâmbetul ei zâmbetul ei. Niciodată n-am știut ce e în capul mamei mele, nu-mi pot imagina că asta o să se schimbe acum. În cele din urmă, conversația trece la despărțirea mea, exact așa cum mă temeam că se va întâmpla.

— Nu ne potriveam, îi spun, ridicând din umeri, pentru că nu pot suporta să-i spun adevăratul motiv. Doar că ne-a luat ceva timp să ne dăm seama de asta.

Sunt sigură că va spune ceva de rahat, chiar dacă nu știe detali-
ile. *Ai fost prea mult. Nu a putut să facă față.* În schimb, se întinde
peste masă și pune o mână pe a mea, cu pielea ei îmbătrânită și
presărată cu pistrui.

— Îmi pare rău, îmi zice, iar dacă închid ochii pot să mă prefac
că-și cere scuze pentru mult mai multe.

CAPITOLUL 15

PROGNOZĂ:
se așteaptă ape tulburi, la propriu și la figurat

— Ai auzit despre tipa de la meteo, cea care și-a rupt brațele și picioarele? îmi strigă unul dintre băieți, în timp ce mă poziționez în fața ecranului verde. A trebuit să poarte patru ghipsuri.

— Ce amuzant, Glenn. Excelent umor.

Mă strâmb, în timp ce Deandra Fuller, producătorul de dimineață, mă ajută să-mi ajustez microfonul peste una dintre celecinci-rochii-de-același-fel, azi, varianta bleumarin. E un chin să îi trag fermoarul.

— Sigur o să fie în regulă?

— Absolut, zice Deandra. Ții minte când Gia și-a rupt încheietura mâinii jucând volei, anul trecut? Ea a făcut public filmulețul ăla cu oamenii care o ajutau să se machieze în vestiar și care le-a *plăcut* tuturor. Și, hei, poți face o glumă pe tema asta, când ești în direct. Știi tu, fă-i pe telespectatori să se simtă mai puțin stânjeniți, arătând că tu nu te simți stânjenită.

Și îmi iese asta:

— Multă zăpadă la munte, săptămâna asta, ceea ce este o veste bună pentru schiori și snowboarderi, spun, ridicându-mi brațul stâng. Deși eu nu voi practica niciuna dintre ele, pentru o vreme!

Pe durata emisiunii, abia îmi pot ține ochii deschiși. A devenit mai ușor să dorm șezând, dar va trebui să iau o pauză, înainte ca eu și Russell să lansăm diseară următoarea fază a planului nostru. Mă pricep foarte bine la ațipeli, dar m-am foit și m-am sucit între orele 11:00 și 2:00, iar la 2:15, când m-am forțat să mă dau jos din pat, mă durea capul, iar stomacul îmi era și el nemulțumit. Regret din nou că n-am comandat perna aia pentru câini de pe Instagram.

Totuși, nu e vorba doar despre lipsa de somn. Recunosc semnele depresiei mele, care încep să se facă simțite, probabil, o combinație între fractură și mama, plus, ca întotdeauna, chimia creierului meu. Cele mai neînsemnate lucruri mă fac excesiv de emoțională, cum ar fi povestea de bine care a încheiat emisiunea noastră de azi dimineață, despre un golden retriever care a traversat trei state, pentru a-și prinde din urmă familia, când au plecat în vacanță. Gândul la simpatica Beatrice căreia i-a fost atât de dor de familia ei, încât n-a rezistat să stea departe de ei câteva zile... la naiba, îmi vine să plâng din nou. O să fiu bine... va trebui doar să mă străduiesc mai mult să zâmbesc și când nu sunt în fața camerei.

Dacă forțez zâmbetele astea suficient de mult, vor începe să îmi pară reale.

Mă îndrept spre birou, când o discuție mă oprește din drum.

— E diferit în ultima vreme, îi spune reporterul de investigații Kyla Sutherland lui Meg Nishimura, pe holul dintre studio și redacție. L-am văzut intrând în biroul ei, azi-dimineață. Am crezut că îi va duce încă o notificare din aia, dar a lăsat pe biroul ei o cafea cu lapte.

— Lapte de ovăz?

— Probabil.

— Poate că în sfârșit au făcut un armistițiu.

— Sau au scăpat de toată tensiunea.

Râd amândouă și, în ciuda valului de ceață din mintea mea, las informația asta să îmi ridice moralul, în timp ce mă îndrept spre

redacție. Din păcate, nu durează mult. Încerc să actualizez rețelele de socializare cu prognoza, dar e ceva în neregulă cu internetul meu. Mă deconectez și mă reconectez. Repornesc calculatorul. Nimic. Iar Torrance e acum în centrul meteo, unde lucrează la propriile prognoze. Știu din experiență că asta e pentru ea o activitate solitară. Mă uit prin redacție și nu văd absolut niciun calculator pornit.

— Funcționează internetul? o întreb pe Meg, în timp ce se duce la biroul de pe cealaltă parte a peretelui despărțitor.

— Se pare că da, îmi zice, înainte de a-și pune căștile.

Fac tot posibilul să îmi reprim un mormăit și mă ridic în picioare. Russell transmite de la un meci în după-amiaza asta, așa că poate calculatorul lui e liber. Înainte să bat la ușa întredeschisă, îmi schimb expresia, să nu se vadă că sunt în dispoziție de RBF[1]. El m-a văzut deja în stări pe care nu le-aș arăta niciodată altcuiva, beată și plângându-mă de șefii noștri, amețită de medicamente și spunându-i despre Garrison. Dar nu pot face așa ceva la serviciu.

— Hei, strig, când îl zăresc pe Russell în spatele calculatorului, încercând să par dezinvoltă. Pot să vorbesc cu tine un moment?

Nu e singur în birou. Prezentatorii de sport Shawn Bennett și Lauren Nguyen sunt la birourile de vizavi de el, urmărind foarte atenți discuția noastră.

— Vă lăsăm singuri, zice Shawn.

— Oh, nu, nu e nevoie, le zic, dar el și Lauren chicotesc deja, în timp ce părăsesc biroul.

E imposibil ca eu și Russell să fim deja subiect pentru bârfele de la birou, doar dacă nu cumva sunt cu adevărat înfometați de ele. Și nu-mi pot imagina că Russell le-a spus ceva despre mine. Pe de altă parte, ce putea să le spună? Că m-a dezbrăcat platonic, în timp ce eu eram drogată cu analgezice? Că l-am îmbrățișat

[1] Abreviere pentru *Resting Bitch Face*, „afurisită aflată în pauză" (în lb. engleză) (n. tr.).

îmbrăcată în chiloți și bluză de pijama? Amintirea asta ridică temperatura din Buncărul lor cu 15 grade.

Cei doi închid ușa în urma lor și, Doamne, sper să nu își închipuie că eu și Russell o să începem brusc să ne sărutăm lipiți de ușă. Totuși, sunt recunoscătoare pentru intimitate, deși e foarte posibil ca fața să mi se asorteze cu părul.

— Scuze pentru ei, zice Russell, mai mult către computerul lui decât către mine.

Poate că e la fel de jenat și poate pentru că el nu are aceleași sentimente pentru mine. Este foarte posibil ca fața mea să se potrivească cu părul meu.

— E în regulă. Te pregătești să pleci, nu? Am vrut să văd dacă pot folosi calculatorul tău? Al meu e defect.

— Oh, sigur.

Tastează câteva propoziții, îmi spune că mai durează doar zece minute. Mă sprijin de perete, sub un tricou *vintage* cu Ken Griffey Jr., de la Mariners.

— Am văzut e-mailul ăla trimis de Seth azi-dimineață către tot personalul. Au angajat pe cineva pentru fotbalul universitar?

Mâinile lui Russell se opresc pe tastatură.

— Da, un tip nou, proaspăt ieșit de pe băncile școlii. Shawn va intra în curând în concediu de paternitate, așa că eu o să mă ocup de unele meciuri profesioniste.

— Russell, asta e extraordinar!

Nici măcar nu trebuie să încerc să-mi înveselesc vocea. Chiar sunt încântată pentru el. Deși nu este un rezultat direct al complotului nostru, este un *progres*. Cu toate că... avem plănuit ceva important pentru mâine-seară, ceva ce am aranjat în timpul drumului înapoi în SUA.

— *Ești* sigur că mai vrei să faci asta? Povestea cu cei doi Hale?

— De ce n-aș fi?

— Păi lucrurile par să se îmbunătățească pentru tine la lucru. Asta îți doreai, nu? Să te ocupi de sporturile profesioniste?

Își încruntă sprâncenele.

— Nu e vorba doar de mine. Tu nu ai obținut încă atenție din partea lui Torrance, nu-i așa?

Tăcerea mea vorbește de la sine.

— Iar la birou poate că e *un pic* mai bine, dar nu cred că trebuie să renunțăm încă. *Tu* ești sigură, cu brațul tău? Toată treaba asta a fost deja... un pic mai distructivă decât a anticipat oricare dintre noi. Putem să ne oprim oricând, să știi.

— Cred că suntem aproape. Păreau atât de *liniștiți* la cabană.

Sau poate că sunt eu atât de obișnuită să-i văd sărind unul la gâtul celuilalt, încât orice altceva îmi pare ceva nou.

— Iar mai devreme am auzit că Seth i-ar fi lăsat cafea pe birou. Și alți oameni din redacție au început să observe.

— Bine, aprobă el, împingându-și scaunul. Eu doar. Uh. Mă duc să deschid ușa aia, înainte ca cineva să își facă o idee greșită.

Și cu asta s-a rezolvat. Orice am crezut că ar fi simțit el în camera mea de hotel... a dispărut fără urmă.

— Corect.

Acum, nici eu nu pot să mă uit la el.

— Nu mi-ar plăcea să se întâmple asta.

Scopul este să reconstituim prima întâlnire a lui Torrance cu Seth. Aparent, Russell și Seth au avut la saună o discuție la fel de deschisă cum am avut eu cu Torrance. Acum vreo douăzeci de ani, când încă lucrau în Olympia, Seth a dus-o cu mașina la Seattle, într-o seară de iulie, pentru o croazieră cu cină inclusă, în jurul lacului Washington. Au avut un meniu conceput special, unul în care se combina moștenirea lui japoneză cu cea scoțiană a ei, iar după ce căpitanul le-a spus că era puțin probabil să vadă o balenă

în timpul unei astfel de croaziere, au văzut totuși o balenă maies-
tuoasă, care ridica o înotătoare din apă, de parcă i-ar fi salutat.

Am avut noroc și am găsit un cupon de la Groupon și am re-
zervat o croazieră cu cină pentru toți patru, spunându-le că este o
mulțumire pentru ieșirea din weekend și că eu mă simt foarte prost
pentru că nu am reușit să rămânem până la capăt. Din păcate, nu
putem face nimic în privința balenei. Înainte ca vasul să pornească,
unul dintre noi va inventa o scuză, lăsându-i astfel singuri, într-o
atmosferă foarte romantică, dacă e să credem pozele de pe website.
În mare parte, tristețea de ieri a dispărut și sunt ușurată să constat
că revederea cu mama nu m-a tras în jos și mai mult. Este imposi-
bil de știut cât timp vor dura aceste stări sau dacă este nevoie să
devansez o programare la terapie.

— Am un déjà vu, zice Russell, în timp ce așteptăm pe un doc
din centrul orașului.

Vara, zona asta este atât de plină de turiști, încât o evit complet,
dar în februarie este pustie. Apa e agitată, iar vântul se joacă cu
vârfurile părului lui Russell, care poartă un fular împletit: o ima-
gine cu care m-aș putea obișnui.

— Vor apărea, de data asta. E o croazieră cu cină gratuită. Cine
ar putea refuza așa ceva?

Îmi aranjez paltonul, pentru că un lucru pe care l-am învățat în
ultima vreme este că e o treabă complicată să porți palton și bandaj
de braț. Fie poți purta bandajul peste bluză și să agăți paltonul de
un umăr, fie poți să te îmbraci normal și să îți pui bandajul peste
palton. Eu am optat pentru prima variantă, iar asta înseamnă că
trebuie să îmi ridic încontinuu paltonul, să nu cadă. E foarte avan-
gardist. Foarte șic.

Un bărbat care pare să aibă în jur de treizeci de ani se apropie
de noi, purtând o vestă care arată că lucrează pentru compania
de croazieră.

— Bună seara, eu sunt căpitanul, spune el. Ați venit pentru croaziera noastră *Moonlit Magic*, din această seară? Domnul și doamna Hale?

Îmi reprim un râs.

— Ei sunt șefii noștri. Ar trebui să apară în orice moment.

Zâmbetul lui lasă să se vadă o gropiță simpatică.

— Minunat. Suntem încântați să vă avem aici. Va fi o seară cu adevărat specială pentru voi toți.

Face semn spre bandajul meu, iar zâmbetul îi dispare.

— Ce s-a întâmplat acolo?

— M-am luptat cu un porumbel, când a încercat să-mi fure prânzul.

— Au.

— Ar trebui să vedeți porumbelul.

Se oprește o clipă, scrutându-mă.

— Jur că nu este o replică, spune el, dar sunt destul de sigur că v-am mai văzut undeva.

— Sunt meteorolog la KSEA 6. De obicei, prezint vremea în diminețile din timpul săptămânii.

— Da! Asta e, zice el, pocnind din degete. Nu urmăresc cu mare religiozitate, dar de obicei îl am în fundal. Iar acum regret că am spus ceva, deoarece pare că nu prețuiesc deloc ceea ce faceți. Ari Abrams, nu-i așa?

— Sunt flatată. Serios.

— Craig, zice el, întinzându-mi mâna.

— Mă bucur să cunosc un fan pasiv.

Încă mai zâmbește, iar eu nu sunt deloc obișnuită cu asta. Russell verifică ceva pe telefon, apoi își întinde gâtul, să vadă dacă vin cei doi Hale.

— Ari Abrams, de la KSEA 6, continuă Craig, crezi că aș putea primi numărul tău de telefon? Presupunând, bineînțeles, că vă aduc pe toți înapoi pe uscat întregi?

— Oh... da?

Sunt atât de zăpăcită de toată această interacțiune, încât îmi iese ca o întrebare. Nu sunt obișnuită ca bărbații să fie atât de în drăzneți. Mă chinui să găsesc un răspuns pozitiv.

— Sigur. Desigur.

Russell este hotărât să nu se uite la niciunul dintre noi în acest moment și poate că mi se pare mie că umerii i se încordează. Nu trebuie să fie stânjenitor. Mă forțez să văd partea aceea luminoasă pe care toată lumea presupune că o trăiesc. Îmi tot spun că poate anul ăsta o să găsesc o soluție să mai ies și eu la întâlniri. Ăsta ar putea fi începutul. Craig tastează un mesaj, în timp ce eu îmi spun numărul, iar apoi telefonul meu vibrează de la un mesaj în care e un emoji fluturând din mână și un iaht. Sunt atât de impresionată de această creștere neașteptată a stimei mele de sine, încât sunt surprinsă când Russell strigă:

— Seth!

— Îmi pare rău că am întârziat puțin. Mulțumesc încă o dată pentru asta.

Ține în mână o suculentă, una într-un ghiveci drăguț cu model, care pare să fi fost scump, din ce știu din excursia mea la sere, de luna trecută. Torrance apare câteva minute mai târziu, arătând elegantă, ca întotdeauna, într-un palton negru lung până la glezne, cu un guler din imitație de blană, iar când Seth îi întinde suculenta se face roșie la față, o nuanță aproape identică cu cea a rujului ei. Nu mă pot abține să nu mă întreb dacă întârzierea amândurora este un semn că sunt meniți să fie împreună sau, pur și simplu, niciunul dintre ei n-a vrut să ajungă primul.

Craig ne îndrumă pe toți spre rampa care ne va duce la vas, un iaht alb, mic, dar elegant, cu numele *Seas the Day*. Eu și Russell rămânem în spatele celor doi Hale, dar la jumătatea rampei el se oprește brusc.

— Ești bine? îl întreb.

— Da, îmi... îmi pare rău. Doar că uneori am... un pic de rău de mare.

Torrance se întoarce, iar vântul îi flutură buclele lucioase.

— Rău de mare?

Russell ridică o mână.

— Chiar nu e mare lucru. Sunt sigur că voi fi bine.

Spunând asta, se apleacă, ținându-se de stomac. Joacă atât de bine, încât trebuie să-mi muşc interiorul obrazului, ca să nu râd.

— Uite ce e, Russ, dacă nu poți veni, nu-i nimic, zice Seth. Nu vrem să te simți blocat aici, dacă nu te simți bine.

— Iar viteza vântului este mai mare decât a fost toată săptămâna. Se preconizează că va atinge 48 de km pe oră, în seara asta, adaugă Torrance. S-ar putea să fie valuri.

Russell continuă să profite, inspirând lung și sacadat, iar când se uită la mine aproape că mă aștept să-l văd că-mi face cu ochiul.

— Da, poate că ai dreptate. Probabil că e mai bine așa.

— Urăsc să trebuiască să pleci, spun eu, intrându-mi în rol.

Încerc să-i conving că nu vrem să plecăm, înainte să stabilim că lui Russell îi e prea rău ca să meargă singur acasă.

— Pare puțin palid.

Torrance pare îngrijorată.

— Vrei să te asiguri că ajunge bine acasă, Abrams?

E un miracol că nu-mi muşc buza de jos cu totul, pentru că aveam de gând să sugerez exact același lucru. Fie lui Torrance îi pasă foarte mult de Russell, fie și-a dat seama că asta înseamnă o oportunitate de a se bucura de *Moonlit Magic* cu Seth. Singuri.

— Pot să fac asta.

Mă prefac că privesc visătoare spre *Seas the Day*.

— Îmi pare foarte rău. Chiar așteptam cu nerăbdare să facem asta.

— Ei bine...

Vocea lui Torrance se stinge, uitându-se de la Seth la noi doi.

— Noi ar trebui să mergem, totuși, nu-i așa, Seth? Ar fi păcat să ieșim...

Vrea să petreacă timp cu el. Sau vrea o plimbare gratuită cu barca și o cină, dar totuși, vor sta împreună pe iahtul ăla, timp de trei ore întregi. Fie vor pleca regăsindu-și afecțiunea unul pentru celălalt, fie unul dintre ei îl va arunca peste bord pe celălalt.

— Eu sunt de acord, dacă și tu ești, zice Seth.

Îmi dau seama că încearcă să pară foarte relaxat în legătură cu acest timp pe care îl va petrece doar el cu Torrance, deși nu e deloc așa.

— Vă mulțumesc încă o dată. Păcat că nu puteți să vă bucurați și voi de asta.

Dau din mână.

— Nicio problemă. Să aveți o seară minunată.

Îl prind pe Russell de braț, iar el mai geme un pic, să fie convingător. După ce mă întorc cu spatele, nu mă pot abține și încep să rád, iar umerii lui Russell încep să se scuture și ne grăbim să ieșim de pe rampă cât mai repede posibil.

— Oh, Doamne, o aud pe Torrance spunând. Îți amintești? E aceeași sticla de vin de la prima noastră întâlnire.

Când ajungem în siguranță pe uscat, Russell îmi întâlnește privirea, cu lumina lunii lucind pe ochelarii lui, și știu că ne gândim la același lucru: funcționează.

CAPITOLUL 16

PROGNOZĂ:
o coliziune inevitabilă a două sisteme de înaltă presiune; atenție, cad obiecte

O redacție nu doarme niciodată cu adevărat. Deși sunt obișnuită să ajung la job când încă e întuneric afară, ora nouă seara e un alt fel de întuneric. Aproape sinistru. Russell avea de terminat un reportaj pentru website și, cum el este cel care conduce mașina, n-am vrut să mă plâng. Sigur, aș fi putut lua un Uber până acasă, dar probabil că într-o altă viață am fost peștoare sau, mai exact, un *shadchan*, pentru că, după ce mi i-am imaginat pe Torrance și Seth împreună pe iahtul ăla, m-am simțit invadată de prea multă adrenalină.

— Chiar i-ai făcut să creadă povestea cu răul de mare, îi zic, în timp ce intrăm în Buncărul pustiu. Părea că suferi cu adevărat.

Russell aprinde un set de lumini de deasupra, învăluind încăperea într-o lumină plăcută și caldă.

— Chiar am rău de mare. V-am menajat pe toți.

Mă trântesc pe canapeaua dintre birourile lui Russell și al lui Shawn Bennett.

— Nu-mi vine să cred că voi aveți canapea. Asta e discriminare. La adresa oamenilor care nu lucrează la sport.

Russell scoate un sunet din gât, în timp ce se așază la calculator, dar nu face nicio mișcare pentru a deschide vreun fișier.

— Scuze, scuze. Te las să lucrezi. Sunt foarte entuziasmată acum. Lovesc cu palma în colțul canapelei, să întăresc ce am spus.

— Mă simt de parcă aș putea ridica un nenorocit de camion.

— A fost super să-i vedem așa, zice el, pe un ton plat.

Tot entuziasmul lui din momentul în care am plecat în fugă de pe rampă a dispărut.

— A fost o *victorie*. În clipa asta, ei sunt într-o croazieră romantică în jurul lacului Washington, cu căpitanul Craig, iar asta datorită *nouă*.

Nu mă pot opri din zâmbit.

— Ne reușește. Chiar ne reușește.

Bat câmpii. Dar Russell se comportă ciudat și nu știu cum să ne întoarcem la felul nostru obișnuit de a fi, dacă mai avem acel „mod obișnuit de a fi", după weekend. Camera mea de hotel. Respirația lui sacadată, când mi-a descheiat sutienul. Și dacă mă mai culc cu încă o sută de oameni, sunt destul de sigură că va rămâne cel mai sexy moment din viața mea.

— Avem noroc că ne-a ajutat și Craig, adaug.

Îmi dau seama că e neplăcut ce am spus. Am o bănuială și verific dacă ăsta e motivul pentru care e supărat. Și funcționează.

— Așa este. Craig a fost foarte încântat să te ajute.

Accentul pe care îl pune pe acel *te* e abia sesizabil, dar eu îl percep. Mă îndrept și îmi direcționez frustrarea nou descoperită, drept între omoplații lui.

— Bine. Poți să-mi explici ce se întâmplă?

Se răsucește pe scaun, cu ochii albaștri lucind.

— Serios, Ari? Ai un pic de încredere în mine.

Nu l-am văzut niciodată atât de vizibil iritat. Inspiră adânc, ca și cum ar încerca să se calmeze. Când vorbește din nou, vocea lui este mai echilibrată.

— Te-a invitat în oraș chiar în fața mea, iar tu nu puteai fi mai dornică de atât să accepți.

— Ce contează că era chiar în fața ta? Și ce dacă eram neră bdătoare? Sunt singură.

Dacă e gelos, va trebui să mi-o spună clar. Dacă simte pentru mine chiar și o mică parte din ceea ce simt eu pentru el, nu vreau să mă tot întreb.

— Pentru că el era... Nu știu. Cizelat. În formă. Ca o păpușă Ken. Și m-am gândit că dacă ăsta e genul tău...

Se oprește, trecându-și mâna peste barba nerasă, într-un mod care mi-aș dori să nu fie atât de incredibil de sexy. Felul în care stă acolo, cu ochelarii, cu începutul de barbă, cu sacoul cu petice la coate... ideea că el nu e genul meu este la fel de ridicolă ca afirmația că mie nu-mi pasă de nori.

— Dacă ăsta ar fi fost genul meu...? întreb, cât de blând pot.

— Nu este important. Nu vreau să fiu nemernicul gelos.

— De ce ai fi gelos pe căpitanul Craig?

La asta, se ridică de pe scaun și îl împinge înapoi, iar scaunul se lovește de birou cu un zgomot surd.

— Pentru că eu te găsesc incredibil de arrăgătoare! Gândesc asta de ceva vreme, iar faptul că i-ai spus da acestui tip pe care tocmai l-ai cunoscut, în timp ce stăteai în fața mea, m-a făcut să fiu gelos. Nu sunt mândru de mine, dar asta e. Sunt extrem de neexperimentat și nimic nu ar putea face asta mai clar decât ceea ce s-a întâmplat în seara asta. Am vrut ca Torrance și Seth să aibă o seară grozavă, chiar am vrut, dar de asta nu sunt entuziasmat de ceea ce s-a întâmplat acolo.

Privirea din ochii lui a devenit atât de intensă, fără măcar să clipească, în timp ce așteaptă următoarea mea mișcare, încât nu pot să mă concentrez decât pe felul în care pieptul lui se ridică și coboară repede. Inspiră, expiră, inspiră, expiră. Parcă n-ar fi suficient aer în încăpere. Întotdeauna am fost atât de cordiali unul cu celălalt,

iar acum, că suntem atât de aproape de a ne mărturisi ce simțim, scoatem ghearele. Cu picioarele tremurându-mi, mă ridic.

— Russell, îi zic. Russ.

Încerc să îi spun pe numele prescurtat și îmi place enorm cum fața i se îndulcește, când îl aud.

— Tipul nu e genul meu.

— Nu?

Un licăr de speranță se întrezărește în vocea lui. Clatin din cap, în timp ce mă apropii, întinzând mâna dreaptă, să-i ating brațul. Își dorește asta la fel de mult ca mine, iar asta mă face curajoasă. Acum, respirația mea este la fel de dificilă ca a lui, anticiparea umplându-mi plămânii, și am impresia că aș putea să mă prăbușesc înainte să ajung la el. Din fericire, el este aici să mă țină, gura lui întâlnindu-se cu a mea chiar în momentul în care mâinile lui mă prind de șolduri.

Este un sărut intens și rapid, iar eu mă deschid imediat pentru el. Ăsta e Russell cel care m-a dus la primul meu meci de hochei, și m-a așteptat la spital, și m-a dezbrăcat fără să se uite. Dulcele și mereu politicosul Russell își pierde orice aparență de amabilitate, când îmi prinde buza inferioară cu dinții, în timp ce mâinile lui se scufundă în părul meu. Am crezut că va fi timid, rezervat, dar se simte disperare chiar și în felul în care degetul lui mare îmi trece peste ureche. În felul în care începutul lui de barbă îmi zgârie bărbia și obrajii.

Și nu mă pot sătura.

Un sunet gutural mă face să-l sărut mai intens, apucându-l mai strâns de reverul sacoului cu mâna sănătoasă. Acum sunt sigură că nu este suficient aer aici, dar nu-mi pasă. Tot ce vreau este ca el să scoată sunetul ăla din nou și din nou. Pentru o clipă, uit că nu-mi pot folosi ambele brațe, atunci când încerc să-l trag mai aproape, dar mă desprind de el inhalând adânc.

— Rahat, zice, cu o expresie alarmată, chiar dacă respiră greu. Am...?

— Nu, nu, a fost vina mea.

Îmi revin, strângându-mi bandajul. Cu o jumătate de zâmbet șovăielnic, spun:

— Încercam doar să obțin mai mult de la tine.

Când se îndreaptă din nou spre mine, ne rotim și mă lipește de biroul lui. Îmi dă impulsul de care am nevoie să mă salt pe birou și îmi înfășor picioarele în jurul șoldurilor lui și... *da*. Îl simt cald și moale, cu excepția zonei unde nu e deloc moale, iar asta trimite un val de plăcere prin cele mai sensibile părți ale corpului meu. De data asta, nu spune nimic când mă ating de stomacul lui rotund, doar mă trage mai aproape.

— Nu vreau să zăpăcesc nimic de pe biroul tău, îi spun, în timp ce gura lui coboară pe bărbia mea.

— Îți pot spune cu toată sinceritatea că nu-mi pasă deloc, chiar deloc, dacă o faci.

Totuși, sunt reticentă la început, în timp ce împing lucrurile într-o parte, un capsator, cred, și apoi o agendă. Abia după ce începe să sugă zona unde gâtul meu se întâlnește cu umărul, las naibii precauția și dau totul la o parte. Hârtii, pixuri, o pereche de căști. Simt că tocurile pantofilor mei intră în spatele lui, dar dacă îl deranjează nu spune absolut nimic.

Am avut fantezii ocazionale la birou, dar realitatea e și mai bună. El e foarte excitat, buzele îi coboară mai mult, sărutându-mă de-a lungul claviculei și pe gât. Mâinile lui sunt pe talia mea, vârfurile degetelor trecându-i peste coastele mele și simt că nu știe dacă să meargă mai sus. Dacă nu pot să fac tot ce vreau cu un braț în bandaj, cel puțin pot să îl ajut. Așa că îmi cobor mâna de-a lungul mâinii lui, împingând-o în sus, până când degetul lui mare îmi mângâie sânul prin țesătura jerseului.

— E în regulă? întreabă el și e absurd de bine.

Nici măcar nu îmi atinge pielea, iar sfârcurile mă dor deja.

— Doamne, da.

Gura mea se deschide peste a lui, iar el îmi înghite gemetele și limba i se învârte, în timp ce eu îmi iau mâna de pe a lui, să-l prind de ceafă. Îmi ridică fusta și mă trage spre marginea biroului, până când ne atingem în cel mai chinuitor mod, senzația aspră a blugilor lui înnebunindu-mă. Nu a meritat deloc să mă chinui dimineață să trag pe mine colanții ăștia. Aș fi riscat să îmi fie frig toată ziua, dacă ar fi însemnat ca acum să-i pot simți exact unde vreau să-l simt în clipa asta, tare și lipit de mine, în timp ce îmi geme în ureche. Îmi împing șoldurile în el, iar gemetele alea devin sălbatice și mă fac și pe mine să gem. Vreau să-i desfac cureaua, să-i trag în jos fermoarul și să îl dezbrac în biroul lui, ca să-și amintească asta în fiecare dimineață când ajunge la serviciu. Când ceva cade de pe birou cu cel mai mare zgomot de până acum, Russell întrerupe sărutul, gâfâind. Îmi înăbuș un hohot de râs, în timp ce el se duce să vadă ce era și se întoarce cu un jucător de baseball Funko Pop, încă în cutia din plastic.

— Drăguț, îi zic.

— Regele Félix Hernández nu e drăguț. E o ediție de colecție.

Îl pune înapoi pe birou, apoi se gândește mai bine și îl bagă într-un sertar. Totuși, asta pare să ne readucă la realitate și poate că e mai bine. Nu sunt sigură cât de departe am fi mers. Trebuie să-mi strâng picioarele și să-mi îmi mușc interiorul obrazului. Mereu mi-a fost greu să mă las dusă de val cu oamenii pe care abia îi cunosc și niciodată n-am avut orgasm la prima întâlnire. Dar acum sunt atât de excitată, încât, dacă am mai fi continuat câteva minute, cred că mi-aș fi dat drumul și m-aș fi asigurat că și el face la fel.

— A fost..., zice el, în timp ce se joacă cu o șuviță ondulată din părul meu, nu așa mi-am imaginat că va decurge seara asta.

— Eu mi-am imaginat asta de două sau trei ori.

Cu inima bătându-mi repede, sar de pe biroul lui și fac tot posibilul să îl aranjez la loc.

— Doar că de obicei e viscol și rămânem blocați aici zile întregi, fără nimic altceva decât trupurile noastre, ca să ne încălzim.

— Îmi pare rău că am fost gelos.

Mă ia în brațe, întrerupându-mi curățenia, pentru a-mi săruta urechea.

— Pur și simplu, încă nu reușisem să îmi fac curaj cu tine.

— Întotdeauna mi s-a părut că ești curajos. Chiar și înainte de asta.

Expresia lui se schimbă și mijește ochii în felul ăla care îmi place atât de mult. E incredibil să văd cum îl schimbă încrederea asta.

— Ți-am spus că arăți absolut uluitor cu bandajul ăla, Ari Abrams?

Îmi mușc buza, să nu zâmbesc.

— Da?

— Oh, da.

Mâna lui se apropie de fața mea și îmi trece degetul mare peste obraz.

— Chiar îți scoate în evidență ochii.

CAPITOLUL 17

PROGNOZĂ:
câteva zile începătoșate de adevăruri incomode

Ferestrele de la cabinetul terapeutului meu au vedere spre lacul Union și o canapea în care mă cufund atât de bine, de parcă ar fi fost făcută pentru mine, încât mi-e frică să întreb de unde a luat-o, pentru că știu că nu mi-o permit. Am trecut prin cabinetele câtorva terapeuți, dar niciunul nu m-a făcut să mă simt la fel de liniștită ca al Joannei. Azi avem ședință dublă. Încă am unele dureri, de la fizioterapie, după ce o femeie pe nume Ingrid mi-a întins și mi-a îndoit cotul, încheietura mâinii și degetele, timp de treizeci de minute, iar acum asta. Vin la Joanna de aproape trei ani, de când m-am mutat înapoi în Seattle, iar fostul meu terapeut s-a pensionat și mi-a recomandat-o. Un terapeut nou este descurajant, să o iei de la capăt, să-ți revezi tot trecutul în fața unui străin, știind că nu te va desconsidera pentru greșelile făcute, simțindu-te îngrozit, totuși, dar a meritat să o descopăr. Vin la ea o dată la câteva săptămâni, uneori mai rar, dacă simt că mă descurc și sunt bine.

— Cum merge treaba la job? întreabă Joanna, luând o înghițitură de ceai din cana pe care este desenat orașul Seattle.

De fiecare dată când sunt aici, ea bea ceai, iar mirosul liniștitor de lămâie probabil că mă ajută să-mi limpezesc gândurile încâlcite,

la fel de bine ca întrebările ei. Cu părul brunet lung și cu un breton care mereu mă face să vreau să-mi fac și eu unul, nu reușesc niciodată să-mi dau seama câți ani are. Arată de parcă ar avea douăzeci și cinci de ani, dar se poartă cu înțelepciunea cuiva care a ajutat o mulțime de oameni să lupte împotriva propriilor demoni.

— Nu e prea rău.

Fac terapie de aproape zece ani și, de fiecare dată când vin aici, la început dau doar răspunsuri scurte. *Ce mai faci? Bine. Ce ai mai făcut de data trecută? Nu prea multe.* Trebuie să o iau încet, ca o răpușcă ce învață să înoate din nou și din nou. Joanna probabil că s-a obișnuit cu asta, pentru că își lasă întrebările să respire. Terapia și jurnalismul au asta în comun.

— Un pic dificil cu brațul, dar mă obișnuiesc.

— Îmi pare foarte rău că ți s-a întâmplat asta, îmi spune, pe tonul ei mereu foarte cald. Torrance a fost înțelegătoare?

— De fapt, a fost mult mai bine decât de obicei.

Și acesta e momentul în care mă gândesc cât de mult vreau să-i împărtășesc din plan. În mod logic, știu că e treaba unui terapeut să nu te judece. Deși știu că Joanna nu și-ar exprima dezamăgirea, tot sunt reticentă să-i spun că mi-am cam manipulat șefii, ca să se îndrăgostească din nou unul de celălalt. Optez pentru un adevăr pe jumătate.

— Se pare că ea și fostul ei soț au început să se înțeleagă, ceea ce e bine pentru noi toți.

— Fostul ei soț, directorul de știri? Seth?

Memoria Joannei mă uimește. Nu știu dacă ia notițe meticuloase sau ce face, dar e capabilă să-și amintească până și numele oamenilor pe care i-am menționat din întâmplare.

— Fără notificări pasiv-agresive, fără explozii în redacție, în ultimele câteva săptămâni. Uitasem cum e o astfel de armonie.

— Ari, asta e *grozav*.

Un zâmbet amabil, încă o înghițitură de ceai.

— E ceva timp de când îți dorești mai multă atenție din partea ei. E ceva ce pare mai ușor de atins acum?

— Posibil. Cu ea într-o dispoziție bună, totuși...

Am așteptat să-mi vină vremea, sperând ca Torrance să se intereseze de cariera mea.

— Poate că voi reuși chiar să aduc vorba direct. Nu prea curând, dar la un moment dat.

— Desigur, putem vorbi despre strategii pentru asta, când vei fi pregătită, spune Joanna. Mai e ceva despre care ai vrut să discutăm astăzi?

— Am petrecut mult timp cu, ăăă, unul dintre reporterii sportivi, zic, gândindu-mă că nu am nimic de pierdut dacă îi spun Joannei despre Russell. Într-un mod romantic?

— Oh?

— Încă e ceva foarte nou.

Foarte nou. Sărutul acela din redacție a fost miercuri, iar azi e vineri.

— Încă nu am vorbit cu el despre... toate astea.

Gesticulez spre încăpere. După ce i-am rearanjat biroul, să nu mai arate de parcă mi-ar fi tras-o pe el, am început să casc, iar el m-a dus cu mașina acasă, spunând că treaba lui poate aștepta. „În niciun caz nu o să mă pot concentra acum", a zis el, cu un râs răgușit, un râs pe care l-am simțit până în vârful degetelor de la picioare. Săptămâna asta o are la el pe Elodie, ceea ce înseamnă că programul nostru nu se va sincroniza până la sfârșitul săptămânii viitoare. Ne-am trimis mesaje, totuși, iar în următoarea seară liberă pe care o vom avea amândoi, o să-l scot la prima lui întâlnire din ultimii cinci ani.

— Nu asta voiam să întreb, spune Joanna.

— Bine, bine, dar mi-am dat seama că va veni. În cele din urmă.

Am discutat despre asta când eram cu Garrison: de ce am simțit că lui nu pot să-i spun despre vizitele mele din trei în trei săptămâni

la acest cabinet sau despre pastilele din poșeta mea. „Crezi", îmi spusese Joanna, „că nu te-ar accepta complet așa cum ești? Te iubește. Ari. S-ar putea să înțeleagă mai bine decât crezi prin ce treci. Ș-ar putea chiar să te susțină."

— Doar că nu vreau să-l pierd, dacă îi spun.

Oricât de deschisă am fost cu Russell, el cunoaște doar o parte din trecutul meu. Vreau să cred că ar fi diferit cu el, dar încă nu sunt sigură că merită să-mi asum acest risc. Nu am de unde să știu ce se va întâmpla dacă îi voi arăta fiecare bucățică frântă din mine, iar nesiguranța asta este cea care mă face să țin ascunse acele bucăți.

— Hai să vorbim despre altceva, spun repede. Hai să vorbim despre mama.

Sprâncenele Joannei urcă atât de sus, încât dispar sub breton.

— Să aduci vorba voluntar despre mama ta? E bine.

Are dreptate, nu o fac prea des. În terapie, chiar dacă nu trebuie să afișez versiunea aceea solară a mea, sunt mereu iritată, când discutăm despre mama.

— Am văzut-o săptămâna trecută. Se duce acasă, peste câteva zile.

— Cum a fost?

— Nu groaznic. Părea... bine. Din câte mi-am dat seama, cel puțin.

— Te-ai gândit cum vrei să arate această relație? Știu că este mama ta, dar ai tot dreptul să iei decizia cea mai bună pentru tine.

Las întrebarea să atârne în aer. Cântărind-o.

— Am decis. Și vreau o relație apropiată cu ea sau oricât de apropiată ar putea fi. Știu că nu va fi așa cum mi-am imaginat când eram mai tânără, și e în regulă. Vreau să cunosc această versiune diferită a ei.

Odată ce cuvintele îmi ies din gură, sunt surprinsă să îmi dau seama că sunt adevărate.

— Știi că nu se va vindeca instantaneu, spune Joanna. Că acesta este un proces și că va trebui să se țină de terapie și de medicamente.

Poate că e o referire la gluma pe care am făcut-o după a treia noastră ședință. „M-am vindecat!" m-am lăudat, iar ea a dat din cap, zâmbind. Unul dintre foștii mei terapeuți nu avea deloc simțul umorului. A fost important pentru mine să găsesc pe cineva care să poată râde de unele lucruri.

— Și s-ar putea să nu fie în totalitate versiunea la care te aștepți să fie.

— Știu asta. Dar tot vreau să o văd. Să încerc.

Joanna bea din ceai, încuviințând încet.

— Vrei să discutăm unele dintre strategiile care să te ajute să faci față lucrurilor pe care ți le-ar putea spune?

— Bine, zic încet și asta facem tot restul ședinței.

Duminică mă întâlnesc cu Alex și Javier pentru un brunch cu alcool, la un restaurant de lux, de la care Javier încearcă să fure un bucătar-șef.

— Au un *kimchi hash* mortal, zice, el între două îmbucături. Imaginează-ți ce ar putea face în bucătăria noastră.

Localul lui Javier, un restaurant cu influențe cubaneze numit Honeybee Lounge, primește în mod constant recenzii foarte bune, dar el își dorește o stea Michelin.

— Să furi un bucătar-șef nu este discutabil din punct de vedere moral?

Îmi trec furculița peste grămada de clătite. Nu se înșală; totul aici este incredibil. Și probabil că nu ar trebui să fiu eu cea care judecă moralitatea nimănui.

— Se întâmplă tot timpul în domeniu. Mai ales dacă ai un bucătar vedetă, care nu primește atenția pe care și-o dorește, ceea ce bănuiesc că se întâmplă și în cazul lui Shirley Pak, având în vedere

discuția relaxată și deloc îndoielnică din punct de vedere moral pe care am avut-o săptămâna trecută, la un pahar.

— Cred că asta se întâmplă și în televiziune.

Îmi înclin capul privind spre tavan și prefăcându-mă că mă adresez universului.

— Dacă emisiunea *Today* mă vrea, nu ezitați să mă anunțați oricând!

— Nu-ți face griji, le-am trimis deja fotografiile de pe panoul tău publicitar.

Alex ia o înghițitură din cocktailul lui Mimosa, având deja obrajii pistruiați îmbujorați de prosecco.

— Doamne, e ciudat să ies fără gemeni. Este aproape prea liniște, nu-i așa? N-ar trebui să țipe cineva?

Javier îl înghiontește.

— Liniștea poate fi un lucru bun.

Acesta ar fi momentul perfect să le spun fratelui și cumnatului meu despre Russell, dar, mai ales după ce i-am făcut confidențe Joannei, nu sunt sigură câtă vulnerabilitate mi-a rămas. În jurul nostru, grupuri de prieteni închină unii pentru alții, râzând și furând mâncare din farfuriile celorlalți. În ultimele câteva luni, m-am gândit că mi-am pierdut toți prietenii din cauza lui Garrison. Sigur că da, toți au fost mai întâi prietenii lui, dar mă străduiesc să-mi amintesc cu cine eram prietenă înainte de asta. În timpul facultății am avut câțiva colegi apropiați, dar, după absolvire, ne-am împrăștiat cu toții în orașe diferite. În Yakima au fost câțiva oameni, inclusiv meteorologul lor șef, al căror scop era să-și păstreze jobul acela pentru tot restul carierei. El voia să fie meteorolog*ul* din Yakima și, cu toate că visele mele erau diferite, am respectat asta.

Când m-am întors în Seattle, l-am avut din nou pe Alex. Cea mai mare speranță a mea era că în cele din urmă o voi avea și pe Torrance. Sunt prietenoasă cu meteorologii de la alte posturi, până într-atât încât discutăm dacă ne vedem la evenimente din domeniu

și, cu toate că promitem întotdeauna să ieșim cândva la o cafea, nu se întâmplă niciodată.

Mă scuz și mă duc la baie, temându-mă de acrobația de care e nevoie ca să-mi deschei blugii cu un braț bandajat. În drum spre baie, zăresc un cap blond familiar, la o masă de două persoane, în cealaltă parte a localului. Primul meu instinct este să trec să o salut. Dar, când văd cu cine e la masă, sunt atât de surprinsă, încât trebuie să mă grăbesc spre baie, de teamă să nu se audă sunetul pe care îl scot din cauza surprizei. Nu am încredere în ochii sau în creierul meu, până când revin în sala de mese, încet, încet. Pentru că e Torrance Hale, iar bărbatul în fața căruia stă, cu mâna pe antebrațul lui, nu este Seth.

Mă împleticesc până la masa noastră, de unde nu văd prea bine, dar unde mă simt de o mie de ori mai în siguranță. Tipul arată cam de vârsta lui Torrance, poate un pic mai tânăr, cu părul șaten excesiv de spilcuit și cu un cercel argintiu într-o ureche. Sunt îmbrăcați relaxat, lucru care, desigur, la Torrance înseamnă tot ruj impecabil și un pulover care probabil a costat mai mult decât chiria mea pe o lună. Sigur, ar putea fi o rudă... dar după felul în care se apleacă, chicotind la ceva ce spune el, seamănă categoric cu o întâlnire.

— Ești bine? mă întreabă Javier. Pari puțin speriat.

— Sunt bine, zic și mă înec, stropindu-mă cu apă pe cămașă.

Părea că Torrance și Seth se înțeleg bine. Doar nu mi-am imaginat eu asta. Și nu doar că se înțeleg bine, chiar păreau să se bucure unul de compania celuilalt. Discuția de la cabană, absența acelor notificări pasiv-agresive din redacție, iahtul...

Poate că, în realitate, nu am avut niciodată vreo influență asupra lor.

CAPITOLUL 18

PROGNOZĂ:

priviți spre cer, pentru un fenomen natural uimitor;
spre seară, temperaturile ating maxime istorice

— Avertizare, zic sâmbăta următoare, când Russell vine să mă ia pentru prima noastră întâlnire oficială cu un Subaru vechi, o să fie extrem de plictisitor.

— Bine.

Se apleacă să mă sărute, iar eu mă aștept să fie un pupic de salut, dar e mai intens și mai lung decât mi-am imaginat, cu o mână alunecându-i prin părul meu. Se apropie de prânz și încă îi simt mirosul proaspăt de săpun cu citrice.

— Simt că am nevoie să o iau ușor. Nu putem trece direct la alpinism sau la aruncarea cu toporul.

— Ai făcut multe aruncări cu toporul, acum cinci ani?

Îi zăresc zâmbetul din colțul buzelor și îmi vine să-l mușc.

— Presupun că nu vei afla niciodată.

Când pornește mașina, începe coloana sonoră din *Hadestown*.

— Elodie și-a făcut de cap cu telefonul meu. Spotify-ul meu e plin de muzică din musicaluri și numai musicaluri.

— Un erou.

Tastez destinația pe Google Maps, dar nu-l las să vadă unde mergem. Săptămâna asta ne-am sărutat pe furiș în Buncăr și în bucătărie, când nu mai era nimeni acolo, dar mereu se termina prea repede. Nu neapărat ne ascundem, dar cred că suntem reticenți în a face totul public, înainte de a avea șansa să discutăm ce înseamnă asta. Iar acum, că în sfârșit ieșim la o întâlnire, sunt hotărâtă să fie cea mai bună primă întâlnire.

— Din punct de vedere tehnic, zice Russell, în timp ce ne îndreptăm spre I-5, dinspre cartierul Ravenna, am fost deja la o întâlnire. Doar că a fost a lui Torrance cu Seth.

Oftez.

— Hai să-i lăsăm la muncă astăzi.

Cincisprezece minute mai târziu, Google Maps ne anunță că am ajuns la Discovery Park.

— Stai, zice Russell, în timp ce oprește într-unul dintre ultimele locuri de parcare.

Am ales locul ăsta pentru că speram să nu fie atât de aglomerat precum unele dintre celelalte parcuri, dar poate că am subestimat interesul publicului larg pentru fenomenele meteo. Lucru care îl face fericit pe meteorologul din mine, așa că nu pot fi prea supărată din cauza asta.

— E vorba despre eclipsa solară?

— M-ai prins.

Am relatat despre ea toată săptămâna, inclusiv despre cele mai bune locuri de unde poate fi văzută. Mereu e unul dintre lucrurile pentru care oamenii se entuziasmează foarte mult. Deși eclipsele solare au loc de câteva ori pe an, cele totale sunt destul de rare, iar asta este doar una parțială.

Folosindu-mă de brațul drept, bag mâna în geantă și scot două perechi de ochelari speciali pentru eclipsă, pe care i-am comandat online.

— O să avem nevoie de ăștia.

Pentru că nu ar trebui să te uiți direct la soare, ceea ce cred că e de la sine înțeles, dar după cele citite pe rețelele de socializare ale KSEA se pare că nu e chiar de la sine înțeles. Ne îndreptăm spre parc, iar cerul începe deja să se întunece. Nu se va întuneca la fel de mult ca în timpul unei eclipse totale, deoarece luna trece între Soare și Pământ și va acoperi doar o parte din suprafața soarelui. Soarele, luna și pământul nu vor fi perfect aliniate. Chiar și așa, protecția ochilor este o necesitate.

— Chestia intensă la o eclipsă, zic, răsucind capătul ochelarilor mei speciali, este că durează foarte puțin. Așa că oamenii bat drumul distanțe lungi, chiar campează câteva zile, doar pentru două minute.

Fac o pauză și îi zâmbesc.

— Și merită din plin.

— Ai făcut-o vreodată, ai campat undeva pentru o eclipsă?

— Nu, dar întotdeauna mi-am dorit. Anul viitor este eclipsă de lună și se va vedea complet din Portland. Și poți să-mi spui să tac din gură, dacă vrei doar să te bucuri de ea. Înțeleg.

— Glumești? Tu mă lași să bat câmpii despre hochei.

Își pune un braț pe umerii mei, având grijă să nu-mi tragă de bandaj. Mi-e un pic răcoare în rochia midi cu flori și jacheta de blugi, pe care am o broșă cu bondari, dar nu aveam de gând să mă deranjez din nou cu colanți. Nu când sunt cu Russell.

— În plus, eclipsele sunt fascinante. Mi-e rușine să recunosc că nu știu prea multe despre ele.

Oamenii stau în picioare în grupuri mai mici și mai mari, unii cu gustări și aproape toți cu aparatele foto pregătite, îndreptate spre cer. Este o energie palpabilă. O electricitate. Cu toții știu că ceea ce urmează să se întâmple este special. Eu și Russell găsim un loc pe iarbă, lângă marginea Puget Sound.

— Ai emoții? Ești foarte tăcută.

Clatin din cap. Inima îmi bate cu putere, dar este vorba despre anticipare amețitoare, nu emoții. Tot ce trebuie să facem este să privim și să lăsăm universul să-și facă treaba. Pe măsură ce se apropie ora 1:02, în parc se face liniște. Cerul e acum de un cenușiu-verzui, o frumusețe unică, în mijlocul zilei. Eu și Russell ne punem ochelarii, iar ai lui îi vin un pic ciudat, peste cei obișnuiți. Își strecoară mâna în a mea și o strânge, iar apoi...

Magie.

Întregul cer pare să strălucească, în timp ce soarele devine o semilună galbenă strălucitoare. Timp de două minute, totul este perfect.

Întâlnirea nu s-a terminat încă. Următoarea noastră oprire este la un mall vechi din Eastside, unul în care eu și Alex obișnuiam să mergem mereu când eram mici, înainte ca milenialii ca noi să renunțe la mall-uri, la fel cum am renunțat și la săpunurile solide și la șervețele. Sunt sigură că încă există mall-uri frumoase, genul de locuri cu magazine de lux, și restaurante de cinci stele, și fântâni care au fost curățate la un moment dat în acest secol. Mall-ul ăsta, cu mocheta neagră cu desene fluorescente și o zonă de restaurante plină de imitații precum Pizza House și Wowzaburger (care, de fapt, nu este chiar atât de rău), nu este unul dintre ele.

— Oh, Doamne, zice Russell, după ce trecem prin zona cu chioșcuri pentru piercinguri și grupuri de adolescenți încruntați, ajungând la o secțiune de jocuri ARCADE inscripționate cu litere strălucitoare. Nu am mai fost de o veșnicie într-un loc ca ăsta.

Sala de jocuri goală este la fel de ponosită ca mall-ul în sine, cu jocuri care probabil nu au mai fost actualizate de la începutul anilor ,90. Dar e o anume nostalgie în felul în care sună și bâzâie și ne ademenesc să jucăm. Și, cel mai important, are un joc de hochei de masă. Introduc o bancnotă de 5 dolari în aparat și, în timp ce aștept să îmi primesc monedele, un corp cald se lipește de spatele meu.

— Asta chiar e super, zice Russell, cu gura lângă urechea mea, simțindu-i respirația pe piele.

Mă înfior lipită de el, conștientă că suntem în public, și mă întreb cum este posibil să fiu atât de excitată într-un mall în care încă mai există Sears[1].

— Mulțumesc.

— A trebuit să dau tot ce-i mai bun, ca să îi urez bun venit lui Russell Barringer înapoi în lumea întâlnirilor.

Masa de hochei se luminează și scoate un sunet ușor. Îmi îndreptbandajul, în timp ce iau paleta roșie cu mânerul zgâriat.

— Trebuie să subliniez că aici ai un avantaj clar.

Asta îi distrage atenția, așa cum speram, și arunc pucul direct în poarta lui.

— Ha! Credeam că ai fost portar.

— M-ai păcălit!

Suflă în puc, să îi aducă noroc, înainte să îl pună înapoi pe masă.

— Bineee. Acum e război, fată de la meteo. Nu o să fiu blând cu tine.

— Să nu îndrăznești.

Suntem oarecum la egalitate în timpul primului joc, dar cu brațul meu obosesc ușor, iar el le câștigă detașat pe al doilea și al treilea. În cele din urmă, ne luăm câte un covrig, din zona de mâncare din apropiere, și ne strecurăm într-un separeu de vinil mai izolat, într-un colț al sălii de jocuri, în timp ce un grup de copii ocupă masa de hochei.

— Spune-mi mai multe despre cum jucai hochei în Michigan, zic, rupând o bucată de covrig cu zahăr.

— Când eram copil, mă jucam pe străzi cu prietenii, în timpul verii. Nu uram școala sau ceva de genul ăsta, dar a fost motivul

[1] Lanț american de magazine universale (n. tr.).

pentru care mereu aşteptam cu nerăbdare vara. Abia în gimnaziu am început să joc într-o echipă.

Ia o mușcătură din covrig.

— Tu ce făceai când erai copil, în Seattle?

— Veneam des aici cu fratele meu.

Gesticulez spre zona de jocuri.

— Întotdeauna am fost destul de apropiați. În majoritatea amintirilor pe care le am din copilărie este și Alex. Nu ai niciun frate sau soră?

— Sunt singurul copil. Presupun că asta înseamnă că ar trebui să fiu antisocial și autoritar?

— Urmează.

Pufnește.

— Dar părinții tăi? Mai locuiesc în zonă?

Sper că nu observă felul în care mi se încordează corpul.

— Mama. Tata a plecat când eram în școala primară.

O zi obișnuită, asta îmi amintesc cu precădere. A fost o zi obișnuită, dintr-o lună octombrie neobișnuit de caldă, cu școală și gustări de după-amiază acasă la un prieten vecin, înainte ca eu și Alex să venim acasă și să o găsim pe mama întinsă pe canapea. Cu o seară înainte, tata ridicase vocea la ea. „Nu pot să stau în preajma ta, când ești în halul ăsta", îi spusese, iar eu nu eram sigură ce însemna „halul ăsta". „Nu poți să fii fericită măcar o dată în viața ta nenorocită?" Copil naiv ce eram, nu mi-am dat seama că vorbele lui erau decisive. Se certau din când în când, iar eu mă obișnuisem cu asta.

Televizorul era deschis, dar ea nu se uita la el, iar pe măsuța de cafea din fața ei era o cutie de pizza umezită. Îmi doream atât de mult o felie, dar părea că stă acolo de ceva vreme. *Tata petrece o vreme cu părinții lui*, ne-a spus ea.

Alex a întrebat dacă sunt bolnavi, iar ea a spus că nu. Furia ei trebuie să fi fost mai puternică decât tristețea, pentru că s-a ridicat

brusc, a luat cutia de pizza în bucătărie și ne-a întrebat dacă vrem să mergem la film, lucru pe care nu l-am fi făcut niciodată în timpul săptămânii.

O zi obișnuită, până când nu a mai fost. Până când ea n-a mai găsit scuze pentru el, iar, treptat, eu mi-am dat seama că el nu avea să se întoarcă.

— Îmi pare foarte rău, zice Russell.

— Mulțumesc. E în regulă, spun, încercând să alung amintirea, să-mi forțez zâmbetul obișnuit.

Dintr-un motiv oarecare, gura mea nu cooperează.

— Nu trebuie să vorbim despre asta. Nu vreau să stric atmosfera.

Are destule pe cap. Nu are nevoie și de problemele mele, dar nu-mi scapă fruntea lui încruntată. Din cealaltă parte a sălii de jocuri, copiii scot un cor de gemete, când unul dintre ei lovește masa de hochei. Asta mă readuce la realitate doar puțin.

— Îmi dau seama că asta încalcă parțial regula noastră, spune Russell, dar o parte din mine se temea că nu vom avea despre ce să vorbim, dacă nu vom vorbi despre Torrance și Seth.

— Ah, deci ești ușurat că pot să port o discuție oarecum decentă?

— Da. Dar nu sunt surprins.

Îmi oferă ultima bucată de covrig.

— Trebuie să mărturisesc ceva. În legătură cu Torrance și Seth. Și apoi nu vom mai vorbi despre ei tot restul zilei.

— Bine...

— Nu e de rău. Pe cuvânt.

Se uită la sala de jocuri și la meciul de hochei de masă în desfășurare, care e foarte încins, înainte de a-și întoarce privirea spre mine.

— Când am început să vorbim despre asta...

— ...și a fost ideea *ta*, îi amintesc.

— Așa este. Da. Așadar, desigur, am vrut ca lucrurile să se îmbunătățească la job. Dar am văzut și cum te afectau certurile. Și, mă rog, ai observat că situația s-a schimbat pentru mine, și nu știu dacă e rezultatul direct a ceea ce am făcut sau doar faptul că a fost angajat cineva nou și altcineva a plecat în concediu. O parte din motivul pentru care am intrat în joc... a fost faptul că tu îți doreai atât de mult să te apropii de Torrance. Ai crescut urmărind-o, iar realitatea era atât de diferită de ceea ce ți-ai imaginat. N-am vrut să te văd atât de nefericită. Așa că m-am gândit că am putea face lucrurile să meargă mai bine pentru amândoi, iar tu ai putea obține ce îți dorești.

Faptul că recunoaște asta mă lasă fără cuvinte. În tot acest timp, în care am încercat să ascund cât de nefericită eram, transformând totul într-o glumă sau prefăcându-mă că nu contează. El a văzut dincolo de asta.

— Russell...

— Oh, nu. Ești foarte furioasă pe mine?

Se preface că se ridică, dar eu îi pun o mână pe braț.

— Nu! Eu doar... nu știu ce să spun. Sunt emoționată că ai vrut să faci asta ca să mă ajuți.

E adevărat. Russell Barringer este mai drăguț decât am crezut vreodată și aș putea umple o lună de prognoze cu cât de mult m-am gândit la el. Scoate un oftat exagerat de ușurare.

— Pentru o secundă, am crezut că asta va fi prima și ultima noastră întâlnire.

— Categoric, nu.

Îi întorc mâna, trecându-mi degetele de-a lungul palmei lui. Mâna i se crispează, ca și cum s-ar gâdila, dar nu și-o retrage.

— Pentru că mi-am ieșit din mână atât de rău, sunt curios: despre ce vorbești de obicei la o primă întâlnire?

— Nu sunt expertă, îi zic, pentru că, tehnic, au trecut câțiva ani și pentru mine.

Urmăresc liniile de pe palma lui, mergând de la încheietura mâinii până la degetul mare.

— Joburile noastre, familiile noastre, cum ne distrăm. Iar noi am vorbim mult despre toate asta. Probabil că ar mai fi ceva de genul, oh, arăți mult mai bine decât în poza ta de profil, chiar dacă asta nu e adevărat.

— Bineînțeles.

— Poate că unul dintre noi ar întreba de ce celălalt este încă singur și ar atinge cu adevărat un nerv, dar am încerca din răsputeri să nu lăsăm să se vadă asta.

Ar mai fi și certurile despre cine plătește nota de plată.

Fac semn din cap spre ambalajul covrigului.

— Mă bucur că nu ai insistat cavalerește să plătești patru dolari pe chestia asta.

— Doar pentru că am promis că eu voi lua covrigul data viitoare când vom veni aici.

Se luptă să-și alunge zâmbetul din colțul buzelor, în timp ce eu mâzgălesc un nor de ploaie pe pielea lui, iar degetele îi tremură înainte de a-și închide mâna peste a mea. Dintr-o singură mișcare rapidă, o întoarce, să poată face ce vrea cu ea. Cu degetul mijlociu, trasează ceea ce cred că este linia inimii mele, înainte și înapoi, înainte și înapoi, în arcuri lente și fierbinți. Îmi muşc interiorul obrazului, luptându-mă să mă concentrez pe conversație, în timp ce îmi imaginez degetul alunecând pe abdomenul meu. Despărțindu-mi coapsele. Făcându-mă să gâfâi.

— Iar apoi, la sfârșitul serii... probabil că m-aș întreba dacă o să ne sărutăm.

— Cine ar face primul pas? Tu sau eu?

— Depinde, zic, cu voce încordată.

Acum, face cercuri în palma mea, apăsând mai tare sau mai încet, cu fiecare cerc. *La naiba.*

— Nu mă deranjează să fac prima mișcare, dar dacă o face el ar trebui să fie sigur că e ceea ce vreau și eu. Și nu să pară că e o obligație. Vreau să mă sărute pentru că s-a gândit toată noaptea la cât de mult vrea să o facă.

— Deci... cam așa?

Îmi eliberează mâna pe care încă simt vârfurile degetelor lui și se întinde spre mine. Își trece degetul mare de-a lungul maxilarului meu și mă atrage mai aproape, să mă poată săruta peste masă. Doar că... nu o face. Nu imediat. Pentru câteva secunde, rămâne acolo, pur și simplu, cu buzele la o șoaptă distanță de ale mele. Așteptând. În cele din urmă, când mai am un pic și sar peste masă, până în poala lui, își apropie buzele de ale mele, foarte încet. Delicat, deși sigur știe cât de diabolic e acum. Înainte de a se îndepărta, își trece dinții de-a lungul buzei mele inferioare.

Uite. Diabolic.

— Da, zic gâfâind și simțind cum deja îmi lipsește apăsarea gurii lui, când se așază la loc. Iar dacă întâlnirea merge *foarte* bine, s-ar putea să îl invit la mine. De asemenea, depinde.

— De?

— De cât de mult îmi doresc să mă atingă.

Ochii lui sunt fixați pe mine ca un laser, iar tăcerea dintre noi e electrizantă. Fiecare gram de atenție îmi este concentrată pe bărbia lui încordată și pe mișcarea mărului lui Adam, în timp ce înghite. Am mințit... nu e vorba că vreau să mă atingă. Am nevoie să o facă.

— Și? Care este verdictul?

Vocea lui e răgușită, într-un fel încântător.

— Russ, îi zic, punându-mi mâna pe genunchiul lui pe sub masă. Vrei să vii la mine?

Nu știm cum să plecăm mai repede de acolo.

CAPITOLUL 19

PROGNOZĂ:
căldura record face loc unei ploi plăcute, punând capăt secetei de cinci ani

Până să ajungem la apartamentul meu, soarele apune, zăbovind la marginea orizontului din Seattle.

— Te reprezintă.

Russell face semn spre un tablou înrămat de pe perete, un fundal negru punctat de stele, pe care e scris cu litere cursive VREME DE PULOVĂR. Îmi dau jos geaca de blugi, cu grijă ca marginile ascuțite ale broșei să nu se agațe de rochie.

— Un cadou de absolvire a facultății, de la fratele meu. Cred că l-ai mai văzut, când m-ai adus acasă.

— Într-adevăr. Dar eram prea concentrat să mă asigur că ești bine și încercam să nu las să se vadă că eram extrem de atras de tine. A fost un echilibru dificil.

Îmi reprim un zâmbet.

— Mă bucur să știu că și tu ai suferit.

Își desface șireturile de la pantofi, fără să întrebe dacă e nevoie, punându-i frumos la ușă. Apoi se mută în sufragerie și privirea i se oprește pe masa mea cu bijuterii în lucru.

— Aici faci cercei și colierele? Și broșele pe care ești hotărâtă să le aduci din nou la modă?

— Da, îi zic, încercând să nu mă gândesc cu cât de mult timp în urmă am menționat broșele și dacă asta înseamnă că pur și simplu are o memorie ce rivalizează cu cea a Joannei sau e cu totul altceva.

Probabil, doar pentru că am purtam una astăzi. Îmi ridic mâna bandajată.

— Deși nu fac prea multe acum.

Mă îndrept spre bucătăria minusculă, întrebându-mă ce înseamnă *te-am chemat aici ca să te bag în pat, iar în clipa asta băutura este doar o formalitate.*

— Îți aduc ceva de băut? Am bere, vin, niște cidru tare.

Râde ușor răgușit.

— Sincer? Nu.

— Oh, slavă Domnului. Pentru că eu chiar vreau să trec la partea în care ne sărutăm din nou.

Asta pare să răsucească în el un comutator. Se grăbește spre mine, țintuindu-mă lângă intrarea în bucătărie și ridicându-mi capul, să-mi poată prinde gura cu a lui. Mă cufund în sărut, atât de nerăbdătoare să-i ating fiecare centimetru de corp, încât nu știu unde să pun mai întâi mâna sănătoasă. Pe pieptul lui, acolo unde inima îi bate cu putere. Pe ceafa lui, pentru că mi-ar fi cel mai ușor să mă trag mai aproape de el. În părul lui moale, des și perfect. Când îmi desparte buzele, încă are gust de zahăr cu scorțișoară. Îi dau jos geaca ușoară de primăvară și o las pe spătarul unui scaun, îndrumându-l până facem cei trei pași din bucătărie până în camera mea. Garsonierele au avantajele lor. După alte câteva secunde, e pe patul meu, cu picioarele mele lipite de șoldurile lui, în timp ce îmi apăs dorința de a lui, inhalându-i fiecare respirație și fiecare sunet înfometat pe care îl scoate. Îmi răspunde la fel, sărutându-mă pe bărbie și pe gât, iar apoi mă prinde de talie, înainte ca mâinile lui să urce lateral și să mă atingă ușor pe sâni. La fel ca în Buncăr, sunt uimită de cât

de plăcut îl simt, chiar și cu majoritatea hainelor încă pe noi. Iar asta mă face să mă retrag pentru o clipă, incapabilă să respir.

— Trebuie să-ți spun ceva, îi zic.

Își unește mâinile la spatele meu.

— Sunt... sunt emoționată.

Îmi aruncă o privire foarte serioasă, accentuată de faptul că încă poartă ochelarii.

— Ar trebui să fii. N-am mai făcut asta de cinci ani.

Când schițează un zâmbet, o parte din tensiunea dintre noi dispare, deși inima mea încă bate frenetic. Pentru că, nu știu de ce, acest *n-am mai făcut asta de cinci ani* mă excită și mai mult. E ceva incontestabil de sexy să fiu cea care întrerupe această pauză de cinci ani. În acest moment, îmi pare un privilegiu și sunt onorată că sunt eu cea care are parte de el.

— Dacă nu te simți bine, spune el, cu degetele mângâindu-mi coloana vertebrală, ne putem opri. Nu trebuie să facem nimic.

— Vreau.

Neliniștea nu a dispărut, când mă agăț din nou de el, mai întâi de ochelarii lui, pe care îi pun pe noptiera de lângă noi, iar dorința e mai puternică. Mai intensă. Totuși, nu am atât de multă libertate de mișcare pe cât mi-aș dori.

— Ai văzut vreodată ceva mai sexy? întreb, în timp ce îmi scot bandajul lent, teatral, lăsându-l să cadă pe cuvertura albastră, cu un gest emfatic al brațului nevătămat.

— Cum ți-ai dat seama ce fantezii am?

Când sunt cu el, am impresia că râd mereu. Este puțin îngrijorător, având în vedere reticența mea de a mă băga într-o relație serioasă, dar, Doamne, asta îmi doresc. Amândoi am fost pe marginea prăpastiei și chiar s-ar putea să mor, dacă nu ne prăbușim împreună în seara asta.

Cu blândețe, îmi dă jos rochia, gura lui explorând fiecare bucățică din mine pe care o descoperă. Un sărut pe buric. O mușcătură ușoară de șold. O atingere cu limba între sâni și de-a lungul dantelei

sutienului. Cu o singură mână, mă chinui să-i desfac cureaua, palma mea atingându-i curba abdomenului. Se retrage.

— Scuze.

— Nu, e în regulă, îi spun, chiar dacă el se întinde să mă ajute cu cataramа.

Vreau să-i spun că nu are de ce să-şi ceară scuze, dar el pare gata să treacă peste asta, buzele lui se întâlnesc din nou cu ale mele, disperate, sărutându-mă cu toată gura. Dacă eu sunt cea care pune capăt pauzei lui sexuale, vreau ca acesta să fie cel mai bun sex pe care l-a făcut vreodată.

Mâna mea este prea nerăbdătoare, când se scufundă în blugii lui, găsindu-l cald şi ţeapăn, zvâcnind deja în boxeri. *Doamne.* Reacţionează instantaneu... inspiră brusc. Un geamăt răguşit, care îmi excită toate punctele sensibile. Încet, îmi plimb mâna pe el, în timp ce îşi sprijină capul pe gâtul meu.

— În noaptea aia, la cabană. În camera ta, murmură el, sărutându-mă de-a lungul claviculei.

Penisul lui zvâcneşte în boxeri, în mâna mea. Mor de nerăbdare să văd cum arată, fără tot acest bumbac şi fără blugi.

— Ascundeam cea mai dureroasă erecţie din viaţa mea. Când m-ai îmbrăţişat, am crezut că o să leşin.

— Ai fost un gentleman, totuşi.

— În exterior, da. Tocmai îţi fracturaseşi cotul. Nici vorbă să iniţiez ceva. Dar gândurile mele... erau al naibii de dezmăţate.

Cuvintele lui îmi trimit un val de electricitate pe şira spinării. Nu mă pot abţine să nu mă întreb ce lucruri *al naibii de dezmăţate* făceam în imaginaţia lui.

— Russ, îi zic, şi îmi place cum închide ochii când mă aude că-i spun aşa. De data asta, nu trebuie să închizi ochii.

Asta stârneşte un geamăt încântător din partea lui, iar eu îmi scot mâna, astfel încât să-şi poată da jos blugii, mulţumind repede sfântului boxerilor. Totuşi, nu mă pot minuna prea mult timp,

pentru că își îndreaptă atenția spre sutienul meu, trasând un deget de a lungul bretelelor negre din dantelă.

— E frumos. Din păcate, însă, trebuie să-l dau jos.

E nevoie doar de o mișcare a degetului mare, ca închizătoarea din față să se deschidă. Apoi, rămân doar în chiloți din dantelă și cu lănțișorul meu cu fulger, iar Russ într-un tricou gri și boxeri.

— Doamne. Superbă.

Buzele lui se întredeschid, în timp ce se uită la mine de sus până jos.

— Poți să... Vreau doar să te privesc o clipă.

Abia când o spun, îmi dau seama că trupul meu este ușor încordat, așa cum sunt de obicei cu partenerii noi, nefiind pregătită să mă expun complet. Dar dorința pură din vocea lui este suficientă să-mi alunge timiditatea. Îmi relaxez mușchii, îmi întind picioarele, lăsându-l să se desfete.

E o senzație pură, amețitoare, când vezi plăcerea cuiva în felul acesta. La Russell e evidentă, o intensitate puternică în ochii lui, o tresărire, o expirație, o arcuire a buzelor, care face loc unui zâmbet răutăcios, când se apleacă deasupra mea. Are grijă să-mi evite brațul stâng, îmi dau seama, mâinile lui îmi cuprind sânii, în timp ce mă sărută pe gât, iar erecția lui îmi atinge coapsele. Își pune buzele pe pandantivul lănțișorului meu, iar metalul rece mă apasă pe piele. Atingerea lui nu e siropoasă sau lipsită de experiență, e aproape solemnă. Parcă tatonează când îmi ia un sfârc între degete, ascultând cum respirația mea se accelerează, încercând să afle ce îmi place. Cu Russell, încep să cred că îmi place aproape tot. Totuși, când mă întind spre tricoul lui, se oprește din nou.

— Ce este? întreb, mâna mea oprindu-se în dreptul tivului.

Mă străduiesc să-mi potolesc respirația. Vreau să îi dau spațiu, să îmi spună ce simte, dacă e pregătit pentru asta. Se trage în spate și se sprijină pe călcâie, arătând spre burta lui. Ferindu-și oarecum privirea.

— Eu, uh... nu vreau ca burta mea să fie o piedică sau să te simți dezgustată de ea sau ceva de genul ăsta. Știu că sunt gras.

— Nu ești..., încep să zic, gata să îi iau apărarea, dar el ridică o mână.

— Nu este un cuvânt urât. Este doar un adjectiv. Așa sunt eu.

Așteaptă câteva clipe, înainte să vorbească din nou, ca și cum s-ar fi hotărât cât de mult vrea să-mi spună. Un oftat ușor. Înghite greu. Poate că așa se aude când accepți ca cineva să se apropie de tine.

— Am fost gras de când eram copil. Și, de cele mai multe ori, nu mă deranjează. Înainte, mă deranja, iar unii oameni sunt al naibii de siguri că ar trebui să mă deranjeze și și se străduiesc să se asigure că sunt conștient de acest lucru. Uneori, sunt și vicleni în privința asta, totul se petrece sub pretextul că le pasă de sănătatea mea, chiar dacă sunt perfect sănătos.

Mă privește din nou.

— Așa că, dacă te deranjează... aș putea să-mi las tricoul pe mine? Dacă asta vrei?

Auzindu-l spunând toate astea mi se rupe inima.

— Nu, nu, nu, zic repede, punându-mi mâna pe brațul lui. Sincer? Nici pe departe nu mă gândesc la asta acum.

— Ești sigură?

Mă împing în sus și stau în fund, să-i pot cuprinde fața, să-l fac să se uite la mine.

— Da. Ești *sexy*, Russell, și chiar te doresc, la naiba. Cu totul.

Apoi, ca să i-o dovedesc, îi iau mâna și i-o ghidez între picioare, unde sunt udă și plină de dorință. Își strecoară un deget în chiloții mei și geme. Încet, încet, degetul lui îmi atinge centrul, foarte aproape de clitoris. O mișcare circulară chinuitoare, apoi îl găsește din nou. Șoldurile mele împing, implorându-l să se miște mai repede.

— La naiba, zice în barbă.

Îmi place felul în care se desfată cu asta, puțin câte puțin.

— La naiba, Ari. Ești... incredibilă.

Nu mai suport să nu-i simt pielea pe pielea mea. Lacomă, mă întind spre el, neîndemânatoare să-i dau jos tricoul. Și e foarte frumos. Mă forțez să o iau mai încet, să îl privesc, așa cum a făcut el cu mine. Îmi trec mâinile peste vergeturile roz de pe burta lui, peste părțile laterale ale stomacului, de-a lungul părului de pe piept, la care mă gândeam încă din noaptea aia de la barul hotelului. Îi sărut cât mai mult din piele, până când îmi atinge chiloții, iar eu sunt cât se poate de fericită să scap de ei.

Fără să ne mai stea nimic în cale, își trece mâna peste coapsa mea, despărțindu-mi picioarele, înainte de a lăsa să-i alunece un deget acolo unde am cea mai mare nevoie de el. *Iisuse.* Din nou, atingerea aia ca o tatonare, în timp ce îmi învață forma, în sus și-n jos, în jos și-n sus, un al doilea deget, *în sus, da*, iar eu îmi las capul pe pernă, arcuindu-mi spatele.

Toate astea, în timp ce degetele lui se mișcă.

Și se mișcă.

Și se mișcă.

De fiecare dată când cred că aș putea fi aproape, închid ochii și mă concentrez la senzația aceea care crește și apoi îmi scapă. E încurajat de gâfâitul meu, de felul în care mă agăț de umărul lui, dar, după un timp, mâna lui încetinește, ca și cum ar fi prea obosit sau ca și cum eu nu-i ofer ceea ce vrea. Sau ambele.

La naiba. Speram să nu se întâmple asta. Nu cu el.

— Îmi pare rău, îi spun și sunt sigură că aude frustrarea din vocea mea.

— Hei. Nu ai de ce să-ți ceri scuze.

Se lasă pe spate și se uită la mine, cu cealaltă mână pe șoldul meu.

— Este ceva ce pot face altfel?

Mă ridic pe coate, cu fața încinsă atât de excitare, cât și de jenă. Îmi făceam griji că s-ar putea întâmpla asta. Credeam că excitația

de a face asta cu Russell m-ar putea duce mai repede acolo... dar nu am norocul ăsta.

— Nu e din vina ta.

Sper că știe că nu spun asta doar așa.

— Nu sunt chiar relaxată cu oamenii noi. Întotdeauna am fost așa. De parcă nu pot să-mi opresc creierul și să mă relaxez total. Câteodată... câteodată e nevoie să se întâmple de câteva ori. Nu am reușit niciodată din prima.

Am fost cu tipi pentru care asta a fost o provocare, declarând că nicio femeie nu a avut vreodată probleme în atingerea orgasmului cu ei, ceea ce e *super*, când ești deja dezbrăcat cu cineva, imaginându-ți că el provoacă plăcere altcuiva. Mi-ar plăcea să fiu genul de fată care cade în extaz în clipa în care partenerul ei o atinge, dar pur și simplu... nu sunt. Iar antidepresivele mele, oricât de minunate ar fi, îmi diminuează un pic libidoul. Rămâne tăcut o clipă. Aproape că mă întreb dacă nu cumva o să spună că ar trebui să ne oprim, că nu merită. Sau că ar trebui să mergem înainte cu toată viteza, să trecem direct la actul sexual în sine, ceea ce, sigur, este foarte distractiv, dar nici așa nu am avut vreodată orgasm, deși m-am prefăcut de o grămadă de ori. Nu vreau să fac asta cu el.

Când vorbește, nu spune ce mă așteptam.

— Deci, chestia este, zice el, cu voce joasă, că eu chiar vreau să îți dai drumul. În seara asta.

S-ar putea să se apropie de asta, dacă continuă să vorbească așa.

— Am o idee. Și, categoric, poți spune nu.

Mă sărută pe obraz, degetul mare zăbovindu-i pe pometele meu, în timp ce el se ridică.

— Ce-ar fi dacă ți-ai provoca singură orgasm? Aici. Cu mine.

Probabil că fac o față ciudată, deoarece continuă.

— Dacă crezi că ar fi mai ușor?

Mâinile lui pe mine sunt foarte blânde. Nu-mi pretinde un orgasm. Nu este frustrat, vrea să mă simt bine.

— Nu știu, recunosc eu. Nu am făcut-o niciodată în fața cuiva. Nu este exact ce mi-am imaginat când m-am gândit la prima dată când vom face sex. Când m-am gândit la ce i-aș face drept cadou de „bine ai revenit în lumea sexuală." Dar... nu există niciun motiv pentru care să nu fie extraordinar.

— Vrei să mă ating, în timp ce tu te uiți?

Râde în barbă.

— Pe cât de atrăgător ar suna, aș putea s-o fac și eu. Dacă asta te-ar relaxa.

La început, îmi imaginez o scenă ciudată, dar fața lui este atât de deschisă, atât de sinceră.

Chiar vreau să îți dai drumul. În seara asta.

— Bine, îi zic, cu inima bătându-mi cu putere. Hai să încercăm.

Pe cât de mult pot, îl ajut să iasă din boxeri, trecându-mi mâna de-a lungul penisului, în timp ce el trage aer în piept. Russell e gol în patul meu și așteaptă să mă satisfac. Și... sunt cât se poate de excitată. Mâna mea începe să tremure doar când mă las rezemată pe spate, îmi cuprind un sân în palmă și îmi strâng ușor sfârcul, privindu-mi corpul.

— Să... încep, pur și simplu?

— Orice te face să te simți confortabil, spune el, trecându-și degetele peste talia mea.

E foarte evident că e pregătit, dar așteaptă. Așa că mă trag până în vârful patului și mă întind, cu el întins lângă mine. Abia când îmi las mâna să îmi alunece între picioare, așa cum am mai făcut de atâtea ori, doar că niciodată cu public, el își ia penisul în mână. Și nu mai e ciudat, nici pe departe. Nu îndrăznesc să îmi desprind privirea de privirea lui, în timp ce își duce mâna în jos, apoi în sus, spre picătura de lichid care i se formează în vârf.

— Cum e?

El deja respiră greu, întrebarea lui e răgușită.

— Bine, reușesc să zic, în timp ce îmi găsesc ritmul.

Mmm. Este al naibii de bine, iar faptul că îl privesc în timp ce și el mă privește, ar putea fi cea mai intensă experiență sexuală din viața mea. Nu am crezut că imaginea lui atingându-se ar putea fi atât de erotică, dar, *la naiba*, chiar este. Imaginea lui cu mâna în jurul penisului, bărbia încordată, respirația sacadată și felul în care îmi strânge glezna cu mâna liberă, ca o ancoră... da, asta o să-mi rămână în minte o vreme.

Apoi se întoarce, astfel încât să mă poată și săruta, și, *Doamne*, e prea mult, prea bine. Toate simțurile mele se electrizează. Acum, că un orgasm pare nu doar posibil, ci și iminent, mă relaxez și mai mult, mișcându-mi degetele mai repede. Cu coada ochiului, văd o bucată de dantelă neagră și, înainte să mă gândesc de două ori, mă întind după ea și i-o dau.

El doar mă privește, în timp ce mâna lui se mișcă în sus și în jos, iar buzele îi tremură. Dar apoi îmi urmează îndemnul. Mai întâi duce chiloții mei spre față. Inhalează. Apoi îi mută mai jos, mai jos, până când se împinge în ei, și doar privindu-l este suficient să simt că nu mai rezist.

— Ăștia, zice el, sunt al naibii de sexy. *Tu* ești al naibii de sexy.

— *Russ*.

Îi rostesc numele pe nerăsuflate și îmi frec clitorisul cu două degete. Adevărul este că nu m-am simțit niciodată atât de sexy. Atât de puternică. Îmi dau drumul prima, un val de plăcere, picioarele mele tremurând, înainte ca trupul meu să se prăbușească. Apoi, îmi sărută sânii, gâtul, buzele, pleoapele. Penisul lui e tare, o căldură fermă între noi și îmi dau seama că el a așteptat ca eu să termin prima. Asta mă face să îmi strecor mâna între noi, disperată să îl fac să-și dea drumul.

— Nu vreau să te murdărești, dacă nu vrei, zice el, gâfâind.

Îmi dau seama că are nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu termine.

— Vreau să o fac.

Și e nevoie doar de câteva atingeri de ale mele, până când el geme, împingându-și șoldurile înainte, în timp ce își dă drumul pe sâni mei, cald și alunecos.

— Jeremie, zic, încă încercând să-și recapete respirația. Ești... a fost...

Râd, mecându-mi degetele în sus, pe spatele lui.

— La fel. Neașteptat, dar... al naibii de fantastic.

Dispare pentru o clipă, să se spele, și revine să treacă un prosop umed mai întâi pe pielea mea, apoi peste a lui.

— Avantajele unei garsoniere, spun, în timp ce el mă trage spre el. Baia e la doar trei metri de pat, iar de aici avem o priveliște minunată spre bucătărie.

Își cuibărește fața în gâtul meu.

— Și totuși, vreau să rămân exact unde suntem. Doar dacă nu cumva e deja dimineață.

Fac semn spre draperii.

— Cred că e noapte, dar cu astea nu poți fi niciodată prea sigur.

— Ah. Aveam de gând să întreb despre ele, dar mintea mea era în altă parte.

Nu vreau să uit felul în care arată în clipa asta, îmbujorat și mulțumit, cu părul ciufulit într-o sută de direcții. Terminat, în cel mai bun mod posibil.

Îmi dau seama că trebuie să vorbim despre lucrurile dificile: ce vom face la serviciu, ce înseamnă această relație. Dacă o relație este ceva ce ne dorim amândoi.

Elodie.

Dar în clipa asta vreau doar să savurez ce avem.

— Ari, zice în părul meu, mâna lui odihnindu-se pe șoldul meu. Chiar îmi place de tine.

— Și mie de tine, spun încet, și mi-aș dori să nu mă simt atât de speriată.

CAPITOLUL 20

PROGNOZĂ:
un disconfort ușor duce la mult-așteptata discuție sinceră

Când îmi imaginam casa lui Torrance, îmi închipuiam genul de locuință din showroom-urile de mobilă, sofisticată și impecabilă. Realitatea nu este prea departe. Casa ei colonială olandeză din Madison Park este vopsită într-o nuanță de albastru-verzui, iar în interior totul e în nuanțe de alb și crem, cu accente calde de lemn. Sunt atât de îngrijorată să nu duc mizerie pe covoarele despre care îmi spune că le-a comandat de la un artist din Seattle, încât mă întreb dacă n-ar fi trebuit să mă descalț la intrare. Cel puțin mi-am spălat bandajul aseară.

— Simte-te ca acasă.

Torrance îmi agață haina și gesticulează spre un colțar crem acoperit cu nu mai puțin de o duzină de perne decorative. Lângă el, e un suport înalt plin cu plante suculente. Să mă simt ca acasă ar însemna să devin o persoană complet diferită.

— Vin imediat, cu vinul și brânza de caju. Crede-mă, e mai bună decât sună.

Când m-a invitat la ea pentru o „seară a fetelor" și mi-a spus că vom fi doar noi două, am fost sceptică. În trei ani de când lucrez

pentru ca. Torrance nu și-a exprimat niciodată dorința de a ne întâlni în afara serviciului. Dar apoi mi-am amintit de masaj și de felul în care s-a deschis. Și de cât de bine m-am simțit, chiar și numai pentru o vreme, că mă asculta. În tot acest timp, asta a fost scopul. Dar nu sunt sigură că pot accepta că se întâmplă.

Mă gândesc unde să mut pernele de pe canapeaua lui Torrance și mă hotărăsc să le pun pe fotoliul asortat, înainte de a mă așeza, și... *oh*. Este o canapea fenomenală. După ce am stat pe a terapeutului meu, a fratelui meu și a lui Torrance, încep să cred că trebuie să mă duc să cumpăr mobilă. Îmi scot bandajul, să îmi pot întinde brațul un pic... după fizioterapia de azi după-amiază, mă doare puțin cotul.

Sosirea unei minunate tăvi din lemn mă scoate din invidia mea pentru canapea, când văd pe ea cinci feluri de brânză vegană și un cuțit de brânză cu mâner din marmură. Mezeluri uscate și felii de pâine la grătar, măsline verzi și gem de smochine. E ca un catalog Williams-Sonoma, care prinde viață.

— Arată incredibil, îi zic. Chiar și brânza vegană.

Torrance flutură o mână cu manichiură franțuzească proaspăt făcută.

— Îmi place să fac așa ceva. Eu și Seth obișnuiam să facem asta tot timpul, dar nu mai fac aproape deloc, doar pentru mine.

Au trecut aproape trei săptămâni de la ieșirea cu iahtul și sper să fie un semn bun că a adus vorba de Seth fără să o întreb. Își pune un pahar de vin alb și îl ridică spre al meu, să închinăm.

— O să ne distrăm de minune! îmi zice, iar eu nu sunt sigură dacă încearcă să mă convingă pe mine, pe ea însăși sau pe amândouă.

După ce trecem de amabilități – *cum e brațul, cum a fost ziua ta, cum a fost la muncă* –, se așază înapoi pe canapea. Mă așteptam ca Torrance cea de weekend să fie o Torrance lejeră și chiar este... puțin. Blugi, un top larg, părul natural drept, în loc de buclele

pe care le are în fața camerei. Întinde niște gem de smochine pe o bucată de pâine, pe care pune o singură măslină.

— E bun. Ar trebui să încerci, zice ea, când o privesc oripilată.

— O să te cred pe cuvânt, îi zic, în timp ce mă servesc cu o bucată de imitație de Cheddar.

Îmi amintesc de momentul acela de la petrecerea de sărbători, când ea și Seth au glumit despre cântecul ei preferat. În corpul lui Torrance e închisă o adevărată romantică, pe care vreau să o scot la iveală cât de mult pot.

— Am vorbit mult prea mult despre mine, în ultima vreme, spune Torrance, după încă o monstruozitate smochine-măslină. Tu ești tot singură?

Tușesc, încercând să scot măslina prinsă în gât.

— Sunt... Nu știu cum sunt acum, sincer.

— E cineva pe care îl cunosc? Cineva de la job?

Se apleacă și își pune mâna peste gură, conspirativ.

— *Russell?*

Probabil că roșeața mă dă de gol. Întinde mâna și mă lovește ușor peste genunchi.

— Tu și Russell, zice, cu un zâmbet larg. Nu sunt sigură că aș fi prezis asta, dar pot să înțeleg. Este foarte drăguț. Și bun.

— Este, îi zic, iar mintea mea își amintește cât de drăguț a fost Russell în patul meu, weekendul trecut.

Și îmi dau seama cât de nerăbdătoare sunt să îl aduc înapoi acolo. Cu excepția Joannei, Torrance este prima care află despre el. În ceea ce-l privește pe fratele meu, tot ce-i spun lui află și Javier, lucru care nu mă deranjează, dar nu sunt pregătită pentru asta. E greu să nu-i invidiez pentru ce au ei, faptul că poți avea încredere să împărtășești cuiva un secret, în aceeași măsură în care persoana care ți l-a spus a avut încredere în tine.

Nu sunt sigură că am simțit vreodată asta cu cineva. Nici măcar cu omul cu care credeam că mă voi căsători. Totuși, dacă pot să am încredere în Torrance cu acest secret, poate că și ea va simți la fel.

— Te-ai înroșit rău de tot.

Torrance lasă să-i scape un chicotit pe care nu l-am mai auzit niciodată de la ea, un sunet care nu are nimic în comun cu râsul ei de la televizor. Îmi dau seama că a trecut ceva vreme de când nu am mai vorbit așa cu nimeni și e *bine*.

— S-a întâmplat la cabană? Când te-a dus la spital?

— Eram mult prea drogată cu Vicodin ca să se întâmple ceva. Doar am vorbit. Foarte mult. Prima noastră întâlnire a fost abia la sfârșitul săptămânii trecute.

— Ce-mi place. Mă bucur pentru voi.

— Încă nu am definit-o sau așa ceva. Iar el are un copil și... nu am mai ieșit cu cineva care are un copil.

— Voi doi sunteți inteligenți, zice ea, pe un ton încurajator. O să vă descurcați.

Cu o tresărire, îmi dau seama că este genul de reacție pe care mi-aș dori-o de la mama. Într-un univers alternativ, în care mama este prima persoană căreia îi spun despre o relație nouă, așa mi-aș dori să reacționeze ea. Iar asta mă face să afișez unul dintre zâmbetele mele solare și să schimb imediat subiectul.

— Este o casă superbă, îi zic, pentru că, dacă există ceva ce le place oamenilor cu case frumoase, este să le lauzi casa. Când ziceai că a fost construită?

Dar Torrance nu mușcă momeala.

— Întotdeauna faci asta.

— Ce anume?

— Faci complimente de genul ăsta. Din senin.

Se dă înapoi, ca și cum s-ar teme că m-a jignit, ceea ce ar putea fi o premieră la Torrance.

— Nu e vorba că nu sunt plăcute, sunt doar... un pic la întâmplare, cred.

— Îmi pare rău.

Nu e vorba că nu sunt sinceră, dar desigur că nu pot să-i spun adevăratul motiv.

— Cred că uneori mă gândesc prea mult la ceva, asta e tot.

Golesc paharul de vin, sperând că asta va funcționa și va trece mai departe.

— Vorbesc serios, totuși. Mi-ar plăcea să văd mai mult din casă.

Și poate că Torrance își dă seama că asta e tot ce va scoate de la mine, așa că sare în sus, tot elegantă, tot cu o anumită ținută, deși probabil că nu pentru mult timp, judecând după cât vin mai are în pahar, și începe turul.

Mă conduce prin bucătărie, printr-o sală de sport, apoi îmi arată o cadă cu hidromasaj, din curtea din spate. Holul este plin cu fotografii, un tribut adus lui Torrance și lui Seth și unor alegeri de modă îndoielnice. Seth cu o tunsoare cu chică, Torrance la mijlocul anilor ,90, cu tunsoare stil Rachel.

— Asta sunt eu, în primul an de televiziune, îmi zice, punând degetul pe freza ei din fotografie. Nu se potrivea deloc cu fața mea. Undeva, o coafeză ar trebui să-și piardă licența.

Chicotește, privirea ei zăbovind asupra următoarei fotografii, una cu un Seth surprinzător de slab, într-un sacou de costum prea mare.

— Dar Seth arată drăguț aici.

Apoi urmează Patrick, fiul ei, când era mic, cu aparat dentar, apoi la absolvirea liceului. Patrick și soția lui, Roxanne. Încheiem turul înapoi, în bucătăria complet albă, unde văd suculenta pe care i-a dat-o Seth, singura de pe blatul din marmură.

— Seth știa cât de mult îmi place casa asta. A vrut să îmi rămână mie.

— Se pare că voi doi v-ați apropiat în ultima vreme?

— Seara aia pe iaht a fost... ei bine, a fost uimitoare, ca să fiu sinceră, zice ea, trecându-și degetele de-a lungul frunzelor aculeatei.

Și... roșește.

Torrance Hale *roșește*.

— Uimitor, nu-i așa?

— Contrar așteptărilor, da. Deși nu cred să dureze.

— Și... nu ai ieșit cu altcineva? întreb, gândindu-mă la momentul când am văzut-o la brunch.

Dacă deranjăm altă relație, trebuie să știu.

— Au fost câteva întâlniri, zice ea, dând din mână, și imediat sunt ușurată. Nimic serios.

— Seth a părut... mai puțin ostil, în ultima vreme. Poate pentru că voi doi ați petrecut mult timp împreună.

— Huh. Nu știam că sunteți apropiați.

Dă drumul plantei și se întinde după o altă sticlă de vin.

— În fine. Nu vreau să devin prea sentimentală, pentru că nu se potrivește cu brandul meu, dar este distractiv. Mulțumesc. Chiar dacă e cea mai puțin sălbatică noapte a fetelor din istoria nopților fetelor.

Contrar așteptărilor, eu și Torrance Hale am putea deveni ceva ce nu am anticipat niciodată. Am putea fi un fel de *prietene*.

— VREAU SĂ-ȚI spun un secret, zice Torrance de pe fotoliu, cu picioarele atârnând de o parte a lui.

Din locul unde sunt întinsă pe canapea, cu pernele decorative grămadă pe podea, nu pot să-i văd fața. Credeam că Torrance cea beată e ciudată, dar Torrance beată și fericită e și mai ciudată.

— Știai că – hâc – numele meu de familie nu este Hale?

— Ce? Care este?

Își ridică capul, în timp ce se repoziționează pe fotoliu, și mă privește cu o expresie serioasă.

— Dalrymple. E scoțian. Primii douăzeci și cinci de ani din viața mea, am fost Torrance Dalrymple. Nimeni nu putea să îl scrie, darămite să îl pronunțe corect. Apoi, când am început să lucrez în televiziune, m-am gândit că ar fi mai ușor, poate chiar mai atrăgător, dacă s-ar potrivi cu jobul meu. Erau atât de mulți meteorologi cu nume șmechere, precum Storm Field sau Johnny Mountain. Eu nu am vrut să fie prea evident, ca Torrance Tornado sau ceva de genul ăsta.

— Presiunea barometrică Torrance chiar e ușor de pronunțat.

— Am vrut să fie credibil. Așa că... Torrance Hale. Apoi, Seth a adăugat Hale numelui lui de familie, când ne-am căsătorit, deși nu i-am cerut să o facă. A fost ideea lui, pentru ca numele meu fals să pară mai legitim. Cred. Ca și cum aș fi putut să mă nasc Torrance Hale și să devin meteorolog.

Se oprește pentru o clipă.

— Câteodată, totul pare fals, continuă ea, și dintr-odată, strălucirea de beție fericită dispare. Chipurile pe care le avem la televizor. Zâmbetele. Chiar și numele meu este fals.

— Nimic din ceea ce faci nu mi s-a părut vreodată fals.

— Sunt sigură că online sunt o grămadă de oameni care ar spune altceva.

— Să nu-mi spui că citești comentariile de pe Facebook, după atâta timp.

Este cel mai întunecat infern al rețelelor noastre sociale, rezervat oamenilor mai în vârstă, care încă nu au înțeles conceptul de social media și/ sau nemernicii care sunt mai onești și mai josnici decât pe orice altă platformă.

— Nu des, decât dacă sunt etichetată în ceva imposibil de evitat. Oamenii mă numesc târfă, pentru că am îndrăzneala să am sâni. Pentru că sunt blondă. Pentru că fusta mea se oprește

deasupra genunchilor. Pentru că am purtat roșu. Pentru că am râs cu un prezentator de sex masculin.

La asta, ridic paharul.

— Pentru misoginismul ocazional. Fie să se ducă dracului, cu amabilitate, pentru totdeauna.

Câteva dintre comentariile pe care le-am primit când am început la KSEA, în principal de la bărbați, încă sunt prezente în mintea mea și urăsc asta. *Mă întreb dacă într-adevăr coama i se asortează cu păsărica. Săriți la 2:36, să-i vedeți decolteul. Există șanse de ploaie în pantalonii mei.* E ceva fără sfârșit, chiar dacă nu mai citești. Indiferent câți oameni blochezi, mereu găsesc o cale să dea de tine, prin tag-uri, sau e-mailuri, sau mesaje.

— Am putea purta un sac de pânză, iar oamenii tot ar vorbi despre faptul că e prea strâmt.

— Nuanța aia de pânză de sac nu se potrivește deloc cu tonul pielii tale.

— Cum ai putut să alegi un sac atât de sexy?

După ce ne oprim din râs, Torrance devine protectoare.

— Ești bine, totuși? Ai avut vreunul cu adevărat urât? Nu ai nevoie să pun să fie omorât vreunul, nu?

Nu sunt sigură că glumește.

— Nu, nu, doar cele obișnuite. Acum mă descurc, dar la început a fost greu.

Cuvintele astea plutesc între noi câteva clipe. Mi-aș dori ca eu și Torrance să fi vorbit despre asta, când am început. Când mă întrebam dacă până la urmă am făcut alegerea corectă în carieră, pentru că, oricât de mult iubesc vremea, întotdeauna vor exista oameni care presupun că eu doar zâmbesc și arăt cu degetul. Mă întreb dacă această tăcere înseamnă că și ea își dorește același lucru.

— Cea mai bună răzbunare, zice ea, este doar să fii al naibii de bună la ce faci.

Mă întind după o felie de pâine, mestecând-o gânditoare. Torrance avea dreptate – *este* distractiv. Poate că ne-am apropiat din cauza unei ușoare manipulări, dar vreau să cred că s-ar fi întâmplat oricum.

— Dacă e să fiu sinceră, îi zic, iar în acest moment vorbește doar pe jumătate acel chardonnay Chateau St. Michelle pe care l-am băut, m-am simțit puțin în derivă atunci când am început la KSEA. Tu ai fost unul dintre motivele pentru care am vrut să lucrez acolo. Te-am urmărit tot timpul în copilărie, știu că am menționat asta interviu.

La momentul respectiv, m-am simțit jenată, îngrijorată că am făcut-o să se simtă bătrână. Dar ea a trecut cu vederea, iar asta m-a făcut să o plac și mai mult. Până când, bineînțeles, am început să lucrez cu ea.

— Nu sunt sigură dacă îți amintești asta, dar chiar mi-ai dat un premiu. Pentru jurnaliștii din liceu, acum vreo zece ani.

Îi cade fața.

— Ari. Îmi pare foarte rău. Aș vrea să-mi amintesc, dar... pe atunci făceam o mulțime de lucruri de genul ăsta.

— E în regulă, spun repede, pentru că așa este.

Nu mă aștept ca ea să îi fi atribuit vreo valoare sentimentală, așa cum am făcut eu.

— Dar când am început, cred... cred că am sperat la un fel de mentorat sau așa ceva.

Întregul corp mi se încordează, în timp ce aștept răspunsul ei, pregătindu-mă pentru ce e mai rău. Dar ea mă surprinde, așa cum a făcut-o de mai multe ori în ultimele luni.

— Eu... cred că și mie mi-ar fi plăcut foarte mult asta, spune cu blândețe.

Apoi își drege glasul și spune mai tare:

— Crezi că mai simte cineva la fel?

— Poate? Pentru o vreme, m-am gândit că am putea avea șansa să ne apropiem, la cabană, dar...

Îmi ridic brațul.

— Neașteptatul masaj de cuplu a fost foarte tare.

— Maseuzele alea merită o mărire de salariu.

Apoi redevin serioasă.

— Cred că e din cauză că uneori tot ce se întâmpla cu Seth părea mai important. De exemplu, nu am făcut o evaluare serioasă de trei ani.

Se ridică în fund, de parcă e șocată, și strânge din buze.

— Nu mi-am dat seama că ai simțit asta. M-am gândit... ei bine, o parte din mine s-a gândit că ar fi frumos să nu trebuiască să trec prin toată birocrația aia, dar poate că ăsta a fost modul meu de a mă face să mă simt mai bine pentru că nu am făcut-o.

Prind curaj.

— O mulțime de alte posturi aduc în mod regulat consilieri de carieră. Iar eu pot să fac și reportaje mai importante. Aș putea lucra chiar și pentru *Halestorm*. Îmi place jobul ăsta și sunt recunoscătoare că îl am. Vreau doar să simt că am o direcție. Că evoluez.

— Absolut.

Se întinde să-mi atingă umărul, privirea ei cândva glacială, acum, sinceră și insistentă. O să vorbim săptămâna asta, bine?

— Abia aștept, îi spun, crezând-o.

Torrance își tamponează gura, cu rujul încă impecabil după câteva ore de băut, și mâncat, și introspecție. Sincer, e nedrept.

— Mai am doar o întrebare. *Cum* reușești să îți faci rujul să reziste atât de mult?

Zâmbește, arătându-mi nuanța aia perfectă de roșu-cireașă.

— Este un procedeu în mai mulți pași. Mai întâi, contur de buze, ruj, iar apoi îl finisezi cu un fond de ten transparent. Ăsta e trucul, de fapt. Și trebuie să te asiguri că îți exfoliezi buzele mai întâi.

Se uită de la mine la sticla acum goală.

— Mă duc să mai aduc vin.

În timp ce ea e în bucătărie, telefonul i se luminează, pe măsuța de cafea.

Patrick Hale, scrie.

— Torrance? o strig. Îți sună telefonul. Cred că e fiul tău?

Se grăbește să intre în sufragerie, cu o sticlă de vin și cu dopul încă în mână, apucând telefonul la ceea ce pare a fi ultima sonerie. Nu vreau să trag cu urechea, în caz că e ceva personal, dar nu dă semne că ar vrea să iasă din cameră.

— Oh. Doamne, zice ea. Se întâmplă? Chiar acum? Ajung acolo cât de repede pot.

Se întoarce spre mine, cu telefonul în mâna moale.

— Nora mea intră în travaliu. Trebuie să ajungem la spital.

Apoi își apasă tâmplele cu degetele și geme.

— Am nevoie de apă. Și de mâncare. Iisuse, nu îmi vine să cred că o să fiu *beată* când o să îmi văd nepotul.

— O să fie bine, îi zic, încercând să sune liniștitor, dar nici eu nu am idee ce trebuie făcut într-o astfel de situație.

Când mama surogat a lui Alex și Javier era însărcinată, ei erau deja acolo: apa ei s-a rupt când luau prânzul împreună la restaurantul lui Javier.

— Sunt sigură că o să fii trează, până se naște copilul. M-aș oferi să te conduc, dar...

Îmi ridic brațul.

— Da. Da. O să-l sunăm pe Seth.

Telefonul ei se luminează de la un alt apel.

— Așteaptă. El e. De unde știe că vorbeam despre el? E vreo chestie din aia cu care ți se ascultă telefonul?

Chiar o ia razna.

— Patrick trebuie să-i fi spus și lui că și Roxanne va intra în travaliu, îi spun, cât de calm pot.

— Seth? Salut. Sunt puțin amețită.

În clipa asta, dă peste platoul cu mezeluri și împrăștie niște firimituri și coji de pâine pe podea.

— Dacă ai putea veni să mă iei... da. Bine. Mulțumesc.

Închide telefonul.

— Va fi aici în douăzeci de minute.

Cincisprezece minute mai târziu, după ce am făcut curat în sufragerie și am șters vinul pe care Torrance l-a vărsat pe canapea, o dubă KSEA 6 oprește pe aleea ei, cu roțile scrâșnind, iar Seth flutură un braț pe geam.

— Am ajuns aici cât de repede am putut, respectând în același timp limita de viteză, spune el, deschizând ușa șoferului.

— Mulțumesc foarte mult.

Și Torrance aproape că îi cade în brațe, în încercarea de a face... mă rog, nu știu exact ce, dar lasă să îi scape un țipăt, în timp ce o face.

— Vom fi bunici.

El zâmbește, în timp ce o echilibrează.

— Abia aștept.

— Pot să chem un Uber, zic eu, fără să vreau să mă bag în acest moment privat.

— Nu, Ari, este în regulă. Poți să vii cu noi! zice Torrance.

Nu știu dacă e de la alcool sau de la emoție, dar e atât de *sentimentală*, încât mi-e imposibil să o refuz.

Așa că, urc și îmi pun centura de siguranță.

CAPITOLUL 21

PROGNOZĂ:
un armistițiu (sau două) la miezul nopții

Cu siguranță, e o experiență, gonind prin centrul orașului Seattle în duba KSEA 6, cu șefa mea și cu fostul ei soț. Contrastul dintre cei doi este și mai pronunțat. Cu toată panica ei de acasă, Torrance a devenit calmă, în timp ce un Seth disperat se ține foarte strâns de volan, ratând ieșirea spre spital, astfel că trebuie să se întoarcă. Odată ajunși la maternitate, se grăbește spre recepție, eu și Torrance mergând în urma lui.

— Roxanne Hale, spune el, aproape gâfâind. Unde este Roxanne Hale?

— Tată?

Un bărbat care pare să aibă vreo treizeci de ani se apropie de noi, ținând în mână o sticlă de apă.

— Hei, mulțumesc mult că ești aici. Doar pe mine mă lasă să mă întorc acolo acum. Contracțiile ei sunt încă la intervale de zece minute.

Patrick a moștenit cele mai bune trăsături ale părinților lui; nu *má* surprinde că e la fel de frumos ca ei. Păr negru, bărbie cu gropiță, pomeții atât de ascuțiți, că ar trebui să aibă cu o etichetă de avertizare. Seth îi pune un braț în jurul umerilor.

— Cum ești?

— Oh, mă descurc. Un pic agitat, dar în general bine. Roxanne e cea care trece prin asta.

Privirea lui se oprește asupra mea, iar eu flutur din mână stânjenită.

— Bună, ăăă... felicitări! Sau aproape felicitări. Eram cu mama ta când ai sunat și...

Zâmbește, același zâmbet luminos pe care Torrance și l-a perfecționat pentru cameră.

— Cu cât mai mulți, cu atât mai bine! spune el și își mai îmbrățișează o dată părinții, înainte să plece.

Seth devine și mai agitat, plimbându-se de colo-colo, până când amețesc privindu-l. Cumpără exact cinci chestii de la automat, înainte ca acesta să se blocheze, apoi petrece un sfert de oră căutând pe cineva să îl repare.

— Seth? zice Torrance cu blândețe, de lângă mine. De ce nu te duci jos, la magazinul de cadouri?

— Excelent.

Seth mușcă dintr-un Twizzler, înainte să arunce ambalajul la gunoi. Deja ne-a oferit și nouă.

— Minunată idee. Mă întorc imediat!

— Nu te grăbi! îi strigă ea și odată ce dispare începe să râdă. Așa era și când s-a născut Patrick. Mai agitat ca mine.

Las jos revista *Highlights* pe care o răsfoiam, după ce am terminat benzile desenate din *Goofus and Gallant*. *Goofus* e la fel de șmecheră cum a fost întotdeauna.

— Nu l-am mai văzut niciodată așa, nici măcar când avem știri de ultimă oră. La job întotdeauna e foarte calm.

— E chiar simpatic.

Torrance se oprește câteva clipe, examinându-și în tăcere manichiura.

— Patrick a fost un pic prematur, cu vreo patru săptămâni, așa că am stat în spital puțin mai mult decât mă așteptam. Totul a fost în regulă, iar medicii au fost extraordinari, dar eram atât de pregătită să încep să fac un cuib. Când l-am adus pe Patrick acasă, am constatat că Seth își petrecuse tot timpul în care nu era la spital în bucătărie, gătind. Fusese nevoit să cumpere un congelator în plus pentru că nu aveam suficient spațiu, atât de mult gătise, astfel încât niciunul dintre noi să nu trebuiască să ne facem griji în privința asta. Zâmbește la această amintire și poate că versiunea aceea a lui Seth nu este prea diferită de cea pe care am ajuns să o cunosc în ultimele câteva luni.

— Și a fost un tată grozav. *Este* un tată grozav, pot să spun asta. Întotdeauna mi-a plăcut să-l privesc ca tată.

E imposibil să nu mă gândesc la Russell, când spune asta. Nu am apucat să mă gândesc la implicațiile pe termen lung ale relației noastre, dacă spre asta ne îndreptăm. Niciodată nu am mai ieșit cu cineva care are copii și, chiar dacă îmi doresc copii, nu sunt sigură că sunt pregătită *acum*. Probabil că analizez totul prea mult, din moment ce am întâlnit-o doar o dată, dar cu cât evoluează relația noastră, cu atât mai mult va trebui să mă gândesc la ce sunt eu pentru Elodie, dacă sunt ceva.

Pe de altă parte, poate că el nu vrea să o implice. Chiar dacă atunci când am fost în Canada a spus că a vrut să o cunosc, nu înseamnă că noi trei vom începe brusc să ne petrecem timpul împreună.

Telefonul lui Torrance vibrează din nou.

— E sora mea. Se pare că toată familia a aflat. Nu te deranjează dacă răspund, nu-i așa?

— Dă-i drumul, îi spun, iar ea iese din secția de maternitate, să răspundă.

Rămasă singură, mă gândesc la absurditatea situației. Nu am nicio implicare personală în asta, în afară de faptul că vreau ca

acest copil să se nască sănătos. Și totuși, faptul că Torrance m-a vrut aici mă obligă să rămân.

„N-o să-ți vină să crezi unde sunt", îi scriu lui Russell.

Te-ai întors la mall, să-i provoci pe copiii ăia la hochei de masă?

Îi trimit GIF-ul cu Torrance refuzând un joint la Hempfest și spunând „poate mai târziu."

La spital, cu cei doi Hale. Nora lor tocmai a intrat în travaliu. Și... se înțeleg?

Ai dreptate. Nu cred.

Fac o poză cu revista *Highlights* și i-o trimit. Drept răspuns, el îmi trimite o poză cu un ecran de televizor pus pe pauză, iar eu trebuie să-mi mușc buza, ca să nu mai zâmbesc. *The Parent Trap*.

Seară de film cu E. Chiar acum e pauză, pentru că a insistat să facă popcorn cu caramel. Aștept aici, până se declanșează alarma de fum.

Îi place?

Până acum, verdictul este că nu se cântă și nu se dansează suficient.

Are dreptate.

Și l-am oprit de câteva ori, să învețe să dea mâna. Sincer, sunt norocos că e încă la vârsta la care să se uite la filme cu tatăl ei nu e foarte nasol. Nu știu cât timp mi-a mai rămas din asta.

Imaginea pe care o evocă pare foarte plăcută și sunt destul de sigură că nu e doar din cauza filmului la care se uită. Mă sperie un pic cât de tentant îmi pare.

Fată de la meteo?

Da?

Abia aștept să te revăd.

Aceste cinci cuvinte îmi fac ceva la inimă.

Torrance se întoarce cu două pahare cu cafea, cu părul strâns într-o coadă de cal.

— M-am gândit că asta o să mă ajute să mă trezesc de tot, spune ea și îmi întinde un pahar.

E ridicol să fiu atât de emoționată de o cafea. Probabil că maternitatea mă face prea emotivă. Eu și Torrance petrecem următoarele douăzeci de minute cu un rebus dintr-o revistă pentru părinți, până când Seth reapare cu nu unul, ci cu șapte baloane.

— Nu m-am putut decide, zice el, îmbujorat. Deși îl prefer pe acesta.

Și i-l întinde pe cel pe care scrie BUNICI MÂNDRI.

Ne mai petrecem timpul cu niște cuvinte încrucișate, e-mailuri de lucru și sendvișuri dubioase, de la cantina spitalului. După ce trec câteva ore, încetez să o mai întreb pe Torrance dacă vrea să mă duc acasă. Chiar și atunci când ea și Seth se înțeleg, e clar că îi place să mă aibă aici ca un fel de tampon. Sau poate pentru a compensa că nu a fost acolo în trecut. Orice ar fi, mă bucur să rămân. E puțin trecut de ora 11:00, când Patrick năvălește înăuntru, îmbrăcat cu un halat de protecție și cu un zâmbet larg.

— Avem o fetiță, spune el. Penelope Rose. Penny. Amândouă se simt fantastic.

Torrance și Seth sar în picioare și îl îmbrățișează strâns.

— Avem o nepoată, zice Torrance, cu lacrimi în ochi. Sunt bunică.

— Cea mai sexy bunică pe care am văzut-o vreodată, zice Seth, înainte să îi dea drumul lui Patrick, să o îmbrățișeze pe ea.

Se întâmplă atât de repede, încât am nevoie de câteva momente în plus să procesez: Torrance își aruncă brațele în jurul umerilor lui, iar mâinile lui Seth se pun pe partea de jos a spatelui ei, buzele ei aterizând pe ale lui, cu tot dorul a cinci ani petrecuți separat.

Și... Nu-mi vine să cred.

Sincer, s-ar putea să încep să plâng și eu.

— Felicitări, îi spun lui Patrick, înainte de a mă scuza, să le ofer tuturor puțină intimitate.

— Ești sigură că nu vrei să vii să o vezi? întreabă Torrance, încă în brațele lui Seth.

El se joacă cu părul ei prins în coadă.

— Nu, nu. Am deranjat destul. Du-te. Bucură-te.

Cu blândețe, se desprinde de el și îmi oferă o îmbrățișare cu aromă-de-vin-și-cafea și, dintre toate lucrurile ciudate care s-au întâmplat în seara asta, cred că ăsta e cel mai ciudat. Îmi iau poșeta și mă îndrept spre lift, apăsând pe buton. Poate că sunt prea sensibilă. Se întâmplă atâtea lucruri aici... nu doar cei doi Hale, ci și toate familiile care intră și ies toată noaptea. Urăsc că asta mă face să mă gândesc la propria familie, că îmi doresc ca momentele rele să fi fost mai bune și ca momentele bune să fi durat mai mult.

Memoria mea se agață de ceea ce a spus Torrance despre Seth. Că este un tată bun. *A fost un tată grozav.* Este *un tată grozav*, a corectat ea. Pentru că nu se termină când copilul tău împlinește optsprezece ani și se mută. Nu se termină când își găsește de lucru

în cealaltă parte a statului, sau când se logodește, sau când logodna se rupe.

Poate faptul că Torrance se poartă ca o mamă mă face să îmi dau seama de asta sau poate că a fost mereu în creierul meu, așteptând momentul potrivit să conștientizez asta. Dar mi-e dor de mama. Cu toate defectele ei și cu tot trecutul nostru dureros, mi-e dor de ea. Mi-a fost dor de ea și înainte să o vizitez la spital, chiar dacă nu am recunoscut asta.

Când ajung în hol, ies direct afară, fără să chem un Uber încă, lăsând aerul rece, de vreo 5 grade C, să îmi piște pielea. A trecut o săptămână fără ploaie și, cu toate că în mod normal m-aș plânge de asta, cerul senin de azi pare potrivit.

Înainte să mă răzgândesc, o sun pe mama.

— Ari? zice ea, când răspunde la al doilea apel. Totul e în regulă? E aproape miezul nopții.

Oh. Ups.

Sunt doar o simplă milenială: apelurile telefonice sunt înspăimântătoare și doar pentru urgențe. Să suni pe cineva din senin și atât de târziu în noapte este extrem de neobișnuit din partea mea.

— Sunt bine, mamă.

Înghit în sec, încercând să îmi ascund emoția din voce.

— Am vrut doar... să te salut.

Nu vreau să îi spun despre tot ce m-a făcut emotivă, nu vreau să expun acea parte sensibilă din mine.

Nu chiar acum.

— Salut, repetă ea, pe un ton nedumerit.

Și nu o învinovățesc... nu-mi amintesc când am sunat-o ultima dată.

— Ai văzut eclipsa de weekendul trecut?

La asta, îmi crește inima.

— Bineînțeles că am văzut-o. A fost incredibil.

— Chiar a fost. Arăta ca și cum cineva ar fi luat o mușcătură direct din soare.

Dacă există ceva care ar putea confirma că vremea nu este o discuție de doi bani, asta e. Vremea ne conectează. O experiență comună, chiar și atunci când nu suntem în același loc. Vorbim despre eclipsă o vreme și probabil că eu îi ofer un pic mai multe detalii decât și-ar dori, dar totuși mă ascultă. O întreb cum merge la serviciu, iar ea îmi povestește despre noua mașinărie de distrus hârtie pe care o are șeful ei și care sună ca un zdrăngănit de chitară atunci când treci hârtia prin ea. Și nu trebuie să mă forțez să râd, vine de la sine.

Vreau să o întreb despre terapie. Vreau să mă asigur că-și ia medicamentele. Dar dacă e ceva ce am învățat despre depresie este că e o călătorie personală intensă, una care niciodată nu se termină cu adevărat.

— Crezi că aș putea să trec pe la tine în curând? întreb, când conversația se domolește, iar zgomotul de fond acoperă căscatul mamei.

— Ari.

Vocea ei are un ton ciudat, iar pentru o clipă îmi fac griji că am stricat conversația.

— Nu trebuie să întrebi.

CAPITOLUL 22

PROGNOZĂ:
un nou front atmosferic aduce vreme rea și anxietate severă

Torrance și Seth nu s-au împăcat de tot, nu încă, îmi spune ea la prânzul de luni.

— Încă e complicat, îmi zice, între două linguri de curry verde, la un restaurant thailandez aflat la distanță de o stradă de studio. O luăm încet și vorbim mult despre asta. Nu-i așa că este complet bizar, totuși? Am întâlniri cu fostul meu soț.

Nu-mi scapă noua expresie de pe fața ei, când vorbește despre el, calmă, cu o urmă de zâmbet. Sau o expresie veche, redescoperită. Iar la job, atmosfera a devenit considerabil mai liniștită, până într-atât, încât colegii mei au început să mă întrebe dacă știu ce se întâmplă cu Torrance.

— Nu-mi vine să cred că s-a răzgândit în privința asta, mi-a spus Avery Mitchell azi-dimineață, când Seth a difuzat reportajul lui Torrance despre crabi.

— Mi se pare sau i-am văzut pe Torrance și pe Seth ținându-se de mâini când intrau? a zis Hannah Stern, săptămâna trecută.

Iar eu doar am ridicat din umeri, reținându-mi un zâmbet. Să încerc să *nu* zâmbesc... asta e ceva nou. Nu sunt sigură la ce să mă

aștept, când Torrance anunță o ședință spontană în după-amiaza următoare, și până și oamenii care nu îi sunt subordonați direct sunt suficient de curioși să participe.

— Am ceva interesant de anunțat, spune ea, stând în capul mesei din sala mică de conferințe.

E îmbrăcată cu una dintre rochiile ei de business, de un roșu intens, mulată, cu mâneci trei sferturi, asortată cu o pereche de cizme negre până la genunchi.

— Pe parcursul acestei săptămâni, am vorbit cu o mulțime de oameni din redacție, continuă ea, și am aflat că unii dintre angajații mai noi simt că nu primesc sprijinul de care au nevoie. Am discutat cu Seth și Fred despre asta și am decis să lansăm un program de mentorat.

Un murmur colectiv se pornește în sală, de parcă asocierea numelui *Torrance Hale* și *program de mentorat* în același context nu sunt firești. Ea continuă și explică faptul că va fi un program pe trei niveluri: un membru senior al personalului va face echipă cu cineva care lucrează aici de câțiva ani și care apoi va face echipă cu un stagiar sau un student. În tot acest timp în care explică, eu doar mă holbez. *Ador* această idee, iar faptul că a venit cu propunerea ca urmare a discuției noastre din seara petrecută împreună... sunt incredibil de impresionată. Cizmele ei se aud pe podea, în timp ce se îndreaptă spre scaunul meu, punându-mi o mână pe umăr.

— Și Ari, care m-a ajutat cu ideea acestui program, va fi prima pe care o voi îndruma.

Restul personalului pare că nu prea știe cum să reacționeze, dar, în cele din urmă, Hannah începe să aplaude și toți ceilalți i se alătură. Torrance gesticulează spre mine, ca și cum ar vrea să spun ceva. Îmi dreg vocea, complet nepregătită.

— Mulțumesc. Mă bucur foarte mult pentru veste și sunt onorată să fiu îndrumată de Torrance.

Când ședința se încheie, Torrance mă oprește înainte să plec, spunând că mai are un singur lucru pe care vrea să-l discute cu mine, în biroul ei. În ciuda faptului că lucrez aici de trei ani, am intrat în biroul lui Torrance mai mult ca să sting luminile și să fac ordine. De câte ori am fost chemată acolo? Mai puțin de zece ori.

— Nu există un mod ușor de a spune asta, îmi zice, după ce se lasă în scaun, dând la o parte câteva căni de cafea goale, poate în încercarea de a face biroul ei să arate mai puțin ca un loc infernal. Dar, dacă o să fiu mentorul tău, lucru pe care îl aștept cu nerăbdare, nu pot să-ți fiu și șefă, în același timp.

— Mă... concediezi?

— Să concediez primul om pe care îl îndrum? Nu, categoric nu. Vreau doar să reorganizez un pic echipa meteo. Să ne simțim mai mult ca o echipă și nu ca o ierarhie. Noua ta șefă va fi Caroline.

Caroline Zielinski: directorul nostru adjunct de știri.

— Îmi place Caroline.

— Super. Vom începe de luni cu noua formulă.

Sunt aproape prea multe vești bune pentru a le procesa în atât de puțin timp. Cel puțin până când ies din biroul ei și observ notificarea de pe ușă. Fontul Garamond.

Zâmbetul tău este lucrul meu preferat din întreaga lume. Mai ales când îl văd la prima oră dimineața. – SHH

— De obicei, este un pic... mai furtunoasă.

Subiectul interviului meu îmi aruncă o privire tăioasă, de parcă ar fi vina mea că vremea nu cooperează. Este o zi de joi liniștită, aproape fără vânt, pe o plajă din Lake Stevens, la aproximativ 56 de km nord de Seattle. Prognoza mea de ieri anunța opusul.

— Știți ce se spune despre meteorologi, zic eu, încercând să destind atmosfera. Niciodată nu avem dreptate.

— Răbdarea este o calitate importantă pentru un vânător de furtuni, spune președintele asociației vânătorilor de furtuni – Pacific Northwest Weather Chasers, Tyler „Taifun" Watts – pe bune. El a insistat ca numele lui să apară scris așa. Îmi pare că aduce cu cineva care se pregătește pentru o apocalipsă și este unul dintre cele mai ciudate personaje pe care le-am intervievat: un bărbat în vârstă de treizeci și ceva de ani, îmbrăcat complet în negru, cu părul negru zburlit și cu barbă și mai neîngrijită, echipat cu o centură de scule și un rucsac masiv, care nu-i face deloc bine la postură. Să îl aduc în fața microfonului a fost o întreagă tevatură.

— Sunt multe ore petrecute la volan. Uneori, nu poți nici măcar să faci o pauză să te duci la baie, nu-i dai furtunii ocazia să te vâneze ea *pe tine*.

Cu câteva săptămâni în urmă, Seth a sugerat ca cei de la sport și de la vreme să colaboreze pentru reportajul ăsta. Am profitat de șansa de a face un reportaj pe teren, mai ales cu Russell. El este atât producătorul meu de teren, cât și cameramanul meu, pentru că atunci când te specializezi în jurnalism trebuie să înveți să faci de toate, iar el este la fel de relaxat și de încurajator ca întotdeauna. Poate că ne zâmbim ceva mai mult ca de obicei, dar, exceptând asta, este un adevărat profesionist.

— Și merită? îl întreb pe Tyler.

— Probabil că nu trebuie să te conving de asta, spune el, făcând o grimasă, în timp ce își ajustează cureaua din față a rucsacului.

Când am ajuns, i-am spus că ar putea să și-o dea jos, dar a vrut să se asigure că îl filmăm echipat complet.

— Categoric. De fiecare dată.

Telefonul lui sună, de undeva din centura cu scule.

— Stai așa. Cred că am o pistă despre o furtună în est. Te superi dacă dau un telefon?

— Dă-i drumul, îi zic.

Russell filmează lacul și plaja, în timp ce Tyler vorbește tare la telefon, la vreo 9 metri de noi.

— Se pare că o să dureze o vreme.

Russell se oprește din filmat și îmi aruncă o privire plină de speranță, dar ezitantă.

— Nu-mi place să te întreb asta, dar transmit de la un meci de hochei mâine, o chestie de ultim moment, iar mama lui Elodie este plecată cu afaceri. De obicei, se descurcă fără bonă, dar întotdeauna sunt un pic neliniștit să o las singură acasă prea mult timp. Și mă întrebam... dacă ai putea să treci pe la mine, să iei cina cu ea? Pot să vă las niște bani.

Când vede că tac un pic prea mult, pare să interpreteze asta ca fiind dezinteres.

— Nu trebuie să stai mult. Doar la cină, doar ca să vezi ce face. Și ești... cam singura persoană responsabilă pe care o cunosc, și îi ai pe nepoata și nepotul tău, așa că m-am gândit că probabil nu ești chiar groaznică cu copiii.

— Cred că sunt flatată? zic, râzând, să maschez orice altceva simt.

Frică, poate. Afecțiune, cu siguranță.

— Mi-ar plăcea. Serios.

— Probabil că o să vrea doar să repete replici, poate să exerseze o bucată de Torah. Nu e deloc un copil dificil.

De parcă ăsta ar fi motivul pentru care nu aș vrea să o fac, singurul lucru care mă împiedică să spun da imediat.

— Nu vreau să-ți stric programul de somn sau ceva.

Dau din mână.

— O să trag un pui de somn înainte. Putem să ne uităm toată seara la înregistrări piratate de pe Broadway.

Răsuflă lent. Ușurare.

— Bine. Mulțumesc.

Vine mai aproape, atingându-mi încheietura mâinii cu câteva degete, iar eu savurez această scurtă atingere fizică la locul de muncă. Tyler/ Taifun închide și se întoarce spre noi, cu rucsacul legănându-i-se pe spate.

— Bun, zice el, punând telefonul înapoi în centură. Deci, se pare că o s-o iau spre Darrington. Vreți să veniți cu mine?

În timp ce împachetăm, mintea mea se îndepărtează de furtuni, de direcția vânturilor, și de presiunea aerului. Să stau cu fiica lui Russell e un pas imens, iar faptul că m-a rugat să o fac mă umple de un amestec de căldură și de anxietate. Sper doar să nu o dau în bară.

CAPITOLUL 23

PROGNOZĂ:
100% șanse de muzică de spectacole

— Trebuie să recunoști că Janis este adevărata vedetă a spectacolului, zice Elodie, aranjându-și o șuviță din părul negru la loc în cocul improvizat, înainte să întindă mâna după o sticluță de lac de unghii auriu. *Vocea* ei. Felul în care dă viață personajului.

— De acord. Dar nu crezi că o parte din asta se datorează faptului că ea a primit cele mai bune cântece?

Elodie se gândește la asta.

— Poate, cedează ea.

Suntem în sufrageria lor, unde pe măsuța de cafea sunt risipite sticle cu ojă și ascultăm coloana sonoră a muzicalului *Mean Girls*.

— Tu faci doar musicaluri, nu și piese de teatru?

Deocamdată, pot să iau lacul de unghii cu mâna stângă, dar încă nu am dexteritatea necesară să mă și dau cu el, așa că i-am spus că poate să-mi picteze mâna dreaptă cum vrea ea. S-a gândit bine la asta, testând câteva nuanțe pe o bucată de hârtie, înainte să se decidă la un fundal albastru, cu sori micuți peste. Se apleacă deasupra mâinii mele, punctându-mi soarele de pe degetul mare cu doi ochi și o gură neagră.

— Dacă nu sunt cu cântece, ce mai ai? zice. Scuze, asta pare cam supărat.

— Nu-i nimic. E totuși drăguț.

Mă uit în jos, să-i admir creația.

— Și ai dreptate. Mă plictisesc foarte tare în timpul pieselor de teatru.

Elodie îmi aruncă o privire ușurată.

— *Mulțumesc.* Tata m-a târât anul trecut la *Shakespeare in the Park*, iar eu am adormit la începutul celui de-al doilea act. Mi-a spus că mă „cultivă", dar, sincer, ce este mai cult decât *Hadestown*?

Râd, imaginându-mi-l pe Russell făcând asta. Coloana sonoră de la *Mean Girls* se termină, iar Elodie sare în picioare, să găsească alta pe telefon. Știe toate versurile, chiar și de la spectacolele pe care nu le-a văzut. E impresionant.

— Nu trebuie să cânți atât de încet, îi zic, iar ea roșește. Ai o voce grozavă.

— Scuze. Uneori, sunt un pic timidă când cânt în fața unor oameni pe care nu-i cunosc. E diferit când ești pe scenă, în costum. Ai făcut vreodată teatru?

— Copacul #2, în *Vrăjitorul din Oz*, în gimnaziu, se pune?

— Dar tu apari la televizor.

— Este un fel foarte diferit de actorie. Scopul nostru nu este doar să îi distrăm pe oameni. Ei bine, sperăm că îi distrăm, dar le oferim și informații, în primul rând, și vrem să ne asigurăm că facem asta într-un mod clar și nepărtinitor.

Mă gândesc la asta pentru o clipă.

— Cu excepția cazului în care vorbesc despre cât de mult îmi place ploaia, dar ăsta nu e chiar un subiect incitant.

— Întotdeauna îl întreb pe tata dacă ar muri să se ocupe și de ceva artistic, din când în când, să putem obține bilete gratuite la spectacole. Când mergem la musicaluri, uneori încearcă să cânte cu noi. Și uite ce trebuie să știi despre el, dacă vrei să ieși cu el.

Își coboară vocea în mod conspirativ.

— Este un cântăreț groaznic.

— Oh... nu suntem..., zic eu, împiedicându-mă de ciudățenia de a-ți explica relația unui copil de doisprezece ani, când nici măcar tu nu știi ce anume este relația respectivă.

— O-kaaay, spune ca tărăgănat, și odată ce ni se usucă unghiile aleargă la etaj, să-și ia scenariul.

Cât e plecată, ceva îmi atrage atenția: un album mare și galben, pe o măsuță de lângă canapea, atât de gros, încât aproape că dă pe dinafară.

— Ce e ăla? o întreb când se întoarce, cu scenariul în mână.

Elodie geme.

— Albumul meu de copil. Este cel mai jenant lucru.

— Nu cred că am mai văzut așa ceva în realitate.

— Părinții tăi nu ți-au făcut unul? mă întreabă, iar eu îmi înăbuș toate emoțiile care ar vrea să iasă la suprafață, în timp ce-i spun că nu. Jur că e ca un fel de urgență națională, dacă mi se întâmplă ceva important și nu apucă să pună în album. Ba chiar îl plimbă de la unul la altul. Pentru o vreme, a trebuit să îl iau cu mine dintr-o casă în alta, dar am fost nevoită să pun piciorul în prag, pentru că era prea mult, chiar și pentru ei.

Clatină din cap, iar din cocul improvizat îi ies și mai multe șuvițe.

— Sunt obsedați de mine.

— Ești primul lor copil. Cred că asta le justifică un pic obsesia.

Își dă ochii peste cap, dar îmi dau seama că e ceva mândrie acolo.

— Trebuie să-ți arăt cât de ridicol este.

Ia albumul. Pe copertă este o fotografie decolorată de timp cu Elodie când era copil.

— Amenda primită de tata când mama era în travaliu, pentru că nu știa unde să parcheze. Prima mea pălărie. Prima mea pereche de șosete.

Ochii mei se opresc pe o fotografie a lui Russell la șaptesprezece ani, cu Elodie înfășurată într-o păturică, în brațele lui. Are părul puțin prea lung și e îmbrăcat cu ceea ce pare a fi un tricou de hochei, peste o cămașă cu mânecă lungă. Chiar dacă poartă ochelari, îmi dau seama că-și privește copilul cu admirație pură. Nu există suficiente cuvinte pentru a descrie ce se întâmplă cu inima mea în clipa asta. Orice ar fi, nu știam că inima mea este capabilă de așa ceva.

— Știu. Era foarte tânăr. Cred că albumul ăsta a fost o modalitate prin care ei au încercat să proceseze totul? Ceea ce mă face să mă simt un pic prost pentru că am râs de el, dar, răsfoiește câteva pagini, chitanța pentru olița mea?

Râd împreună cu ea, dar nu cred că mi-am dat seama până acum, când mă uit la poze, cât de puțin însemna de fapt șaptesprezece ani. Nu-mi pot imagina tot ce a trebuit să facă la vârsta aia, lucrurile pe care le-a amânat și cele la care a renunțat complet. Și, bineînțeles, toate lucrurile pe care și le-a refuzat de atunci, ca să poată fi un tată bun, ceea ce e clar că este. Dovezile sunt peste tot în casa asta, în dragostea lui Elodie pentru teatru, în felul în care glumesc unul cu altul.

Elodie întoarce pagina și iată-i pe Russell și Liv cu o Elodie bebeluș. Încă o pagină și iată-i de Halloween, Elodie îmbrăcată ca un micuț Bob Ross, Russell ca o paletă și Liv ca o pânză.

Ce nu-i spun ei: că îmi cam place albumul ăsta.

— S-ar putea să vomit, zice ea, în timp ce lovește cu o unghie sclipitoare într-o mică pungă capsată. E prima mea unghie de la picior.

Russell a lăsat niște bani pentru cină și, din moment ce este ceea ce majoritatea oamenilor ar numi o „seară plăcută" – adică fără ploaie –, decidem să mergem pe jos cinci străzi, până la restaurantul mexican preferat al lui Elodie, să luăm ceva la pachet. După ce comandăm burrito, Elodie se duce la baie, în timp ce eu

răspund unui mesaj al lui Russell, care întreabă cum merge. *Toate bune*, îi scriu. *E al naibii de simpatică.* Îmi pierd vremea pe rețelele de socializare, când aud un țipăt frenetic, de pe holul întunecat și plin de graffitti.

— Ari?

Îmi strecor telefonul în buzunar și fac un pas mai aproape de baie.

— E totul în regulă?

Ușa se întredeschide un pic și văd fața îngrijorată a lui Elodie.

— Ai vreun... știi tu? Chestii pentru ciclu?

— Oh!

Rahat. Cu steriletul meu, nu am ciclu. De ani de zile nu am mai umblat cu vreun tampon sau absorbant de rezervă la mine.

— Nu am. Îmi pare foarte rău.

— Nu credeam că o să vină decât peste o săptămână.

În vocea ei e o panică foarte diferită de felul în care a pălăvrăgit toată seara.

— Numărul șaizeci și doi!

— A noastră, îi zic. Lasă-mă să o iau și mergem direct acasă. Vrei să chem un Uber?

Încă o pauză.

— De fapt, nici eu nu am nimic acasă?

O formulează ca pe o întrebare.

— Eu doar... trebuia să vină săptămâna viitoare, așa că nu am primit nimic de la Nina sau Sasha, deși probabil că ar fi trebuit.

M-a pierdut. Presupun că Nina și Sasha sunt prietenele ei, dar nu sunt sigură dacă au vreun soi de înțelegere legată de produsele menstruale sau așa ceva.

— Nu-i nimic. Putem cumpăra.

Îmi scot din nou telefonul, căutând pe hartă.

— E o farmacie Walgreens, la vreo zece minute de mers pe jos de aici.

— Numărul șaizeci și doi? strigă din nou bucătarul, iar eu vreau să strig că am un copil de doisprezece ani în criză, să mă lase naibii un minut.

— Poți să iei tu mâncarea?

Vocea lui Elodie se stinge, iar ușa se închide.

— O să folosesc hârtie igienică, deocamdată.

Așa că mă duc, iar după ce plătesc o găsesc pe Elodie așteptându-mă afară, cu hanoracul de la școala de teatru Eleanor Roosevelt legat în jurul taliei. Se joacă fluturând o mânecă, cu privirea în pământ.

— Hei, îi zic, străduindu-mă să arăt că sunt o persoană căreia îi poate face confidențe.

Nu o prietenă, nu un părinte, ci undeva la mijloc.

— Vrei să vorbim despre ce se întâmplă?

Elodie se lasă pe o bancă de lângă o stație de autobuz.

— Chiar nu e mare lucru, mormăie, râcâind pe jos cu espadrila ei cu dungi.

Felul în care eu și Elodie am făcut glume și am vorbit despre Broadway a fost foarte apropiat de o ieșire cu o prietenă. Dar, cu toate că e independentă, acum chiar pare de doisprezece ani.

— Nu-mi place să vorbesc cu părinții mei despre nimic din toate astea.

— Nu trebuie să-ți fie rușine...

Ochii ei se îndreaptă spre ai mei.

— Știu că nu trebuie să-mi fie rușine de corpul meu, zice repede. Nu mi-e rușine! Serios. Sunt mai mult decât fericită să îl las să își facă treaba lunară. Dar nu vreau ca părinții mei să știe despre asta.

Mă îndemn să-mi păstrez calmul.

— Nu vrei ca părinții tăi să știe când ai nevoie de mai multe tampoane?

— Nu vreau ca ei să știe că mi-a venit ciclul.

Oh.

Din nou, îmi iau o expresie care sper să arate neutră, nu alarmată.

— De cât timp îl ai?

— Hm... patru luni? Am ținut evidența în jurnalul meu. Trebuia să vină săptămâna viitoare, cum am spus, dar știu că uneori nu e foarte regulat, când ești la început, și...

Începe să se joace din nou cu mâneca hanoracului.

— Mergem să mâncăm? Mi-e foame. Ție nu?

Nu mă mișc de pe bancă. E la ciclu de patru luni și nu le-a spus nimic părinților ei.

— Pot să întreb de ce?

Un oftat lung.

— Tratează tot ce mi se întâmplă ca pe Cel Mai Bun Lucru Dintotdeauna. Elodie a mâncat pentru prima dată o felie de măr? Mai bine facem o poză. S-a zgâriat la genunchi? Pune-i bandajul în album.

Bate darabana cu o mână pe bancă, ritmul unei melodii pe care nu o recunosc.

— Nu am vrut să pună în album ambalajul primului meu absorbant. Cu o explicație uriașă: PRIMUL KOTEX AL LUI ELODIE.

Fac tot posibilul să nu râd, închipuindu-mi.

— Îmi cer scuze. Îți dai seama că e greu să ascunzi așa ceva. O să afle, în cele din urmă.

— Da, dar nu m-am gândit atât de departe.

La asta, îmi zâmbește ușor.

— Dacă vrei, vorbim despre trauma ciclului, îi zic și parcă nu îmi vine să cred că discut despre menstruație cu o fată de doisprezece ani, în fața unui restaurant mexican de cartier. Al meu a venit în mijlocul orei de sport. În timp ce purtam pantaloni scurți albi. Inutil să mai spun că nu am fost prima pentru dodgeball.

Elodie își ține mâneca hanoracului la gură.

— Ai câștigat.

— Oricum trebuie să iau câteva lucruri de la Walgreens, îi zic, luând punga cu mâncare la pachet, în timp ce mă ridic în picioare. Așa că, dacă se întâmplă să luăm o cutie de tampoane în timp ce suntem acolo...

— Atunci cred că ar fi în regulă.

Îmi aruncă o privire tristă și cunosc prea bine disconfortul hârtiei igienice subțiri din toaletele publice.

— Te superi dacă luăm un Uber?

Până să ajungem acasă, trebuie să reîncălzim burrito-urile, iar Elodie, mult mai veselă, afirmă că asta îi face și mai gustoși.

— Deci, îmi zice când terminăm, ajutându-mă să sortez gunoiul. Probabil că o să le spui părinților mei?

Mă gândesc la asta. Vreau ca ea să fie în siguranță, dar nu vreau să îi pierd încrederea. Ei trebuie să știe, dar nu sunt sigură că eu ar trebui să fiu cea care să le spună.

— Sincer? Nu știu. Dar cred că tu ar trebui să le spui.

— Știu, știu, știu. Doar că...

Se oprește și se strâmbă.

— Dacă o să pună asta în album, o să fug de acasă și o să-mi schimb numele. În ceva foarte simplu, cum ar fi Amy sau Janet, să nu mă poată găsi niciodată.

— De acord.

Deși Russell voia să vin doar la cină, nu rezist când Elodie mă bagă să repet cu ea replicile. Iar când Russell vine acasă, la 8:45, aproape ora de culcare a lui Elodie, suntem amândoi șocați să ne vedem unul pe celălalt. El arată deopotrivă minunat și epuizat, cu ochii albaștri calzi și părul ciufulit de vânt. Mai ales acum, că am văzut fotografiile din album, îmi dau seama unde i se vede vârsta: în pliurile moi din coada ochilor, în cele câteva fire argintii. În umerii lăsați, de parcă ar fi cărat prea multă greutate prea devreme, dar se străduiește. Și din nou simt strângerea aia de inimă, cea pe care o simt numai și numai pentru Russell Barringer.

— Încă ești aici?

Întrebarea e plină de surpriză, dar nu dură. Mă ridic repede în poziție șezând, brusc, jenată. Poate că am stat mai mult decât trebuia. La urma urmei, m-a chemat doar pentru cină.

— Habar n-aveam că a trecut atât de mult timp. Îmi pare rău... pot pleca.

— Nu, nu, mă bucur că voi două ați ieșit împreună.

Își pune geanta de echipament pe hol, înainte de a-și agăța haina.

— Și, hei, casa este încă în picioare. Asta trebuie să fie un semn bun.

— Glumele lui tata. Mă jignesc.

Elodie aruncă scenariul pe perna dintre noi.

— Ați câștigat?

— Cu o majoritate zdrobitoare.

Se întoarce spre mine, cu o licărire în ochi.

— Vezi cum denigrează ceea ce fac eu la serviciu? Chestia care pune pe masă floricele de porumb cu caramel ușor carbonizat?

Și felul ăsta în care glumesc unul cu altul îmi merge la inimă. E un pic de nostalgie acolo... chiar o durere. Dacă vreodată am avut asta cu mama mea, nu-mi amintesc.

— Ești gata de culcare? întreabă Russell.

Elodie aruncă o privire lungă spre scări, cu umerii căzuți.

— De fapt, e ceva despre care voiam să vorbesc cu tine mai întâi.

Mă ridic în picioare, jucându-mă cu bareta de la geantă.

— Ar trebui să plec.

— Nu, nu trebuie să pleci!

Probabil că Elodie își dă seama că spune asta un pic prea repede, prea tare.

— Adică. Eu sunt cea care te-a târât în povestea asta.

Russell se uită de la una la alta, cu o expresie profund nedumerită.

— Poveste?

— Eu o să... aștept aici, zic, așezându-mă înapoi pe canapea.

— Noapte bună, Ari.

Elodie mă strânge în brațe repede.

— Mulțumesc, îmi zice la ureche.

Ea și Russell dispar la etaj, în timp ce eu stau stânjenită în sufragerie, răspunzând la câteva e-mailuri de serviciu. După un sfert de oră, Russell coboară din nou, arătând și mai epuizat.

— Deci asta a fost... prea mult.

Se afundă în fotoliul de vizavi și își trece o mână peste fața nerasă.

— Nu-mi vine să cred că a simțit că trebuie să-și ascundă menstruația de noi. Întotdeauna am încurajat-o să vină la noi, în legătură cu orice, și am încercat să fim cât se poate de deschiși cu ea. Părinții noștri erau de modă veche și am fost îngroziți să le spunem, când Liv a rămas însărcinată. Noi nu am avut niciodată o discuție despre sex... cred că au fost șocați că știam ce este sexul.

— Și mama mea era așa. A trebuit să mă bazez pe Google pentru cele mai multe detalii.

— Cred că cel mai bun lucru pe care îl putem face este să procedăm altfel cu copiii noștri, dacă îi avem. Nu putem sincroniza perfect aceste lucruri.

Râde autoironic.

— Eu ar trebui să știu. Uneori, parentingul cred că e o combinație între a face unele lucruri într-un fel opus celui în care ai fost crescut, a face alte lucruri exact așa cum ai fost crescut și a-ți face griji că devii ca părinții tăi.

— Este clar că Elodie te adoră, îi spun, iar el se înmoaie la asta. Iar glumele tale de tată sunt de nota 10.

— Asta e o parte din parenting care îmi pare șocant de simplă.

Se apleacă în față, lăsându-și mâna pe genunchiul meu.

— Sunt foarte bucuros că ai fost aici, totuși. Îți rămân dator.

— Nicio problemă. Mi-a făcut plăcere să-mi petrec timpul cu ea.

Expresia aia protectoare i se ivește din nou pe față. Îmi dau seama că ar vrea să se odihnească, iar eu aș vrea să nu-mi doresc atât de mult să mă odihnesc lângă el.

Nu știu cum arată camera lui, dar pun pariu că e îngrijită și organizată și nimic nu e nelalocul lui. Pun pariu că patul e confortabil. Asta e tot ce îmi doresc în acest moment, să mă culc și să mă trezesc lângă el. Chiar dacă știu că nu pot.

— Probabil că ar trebui să o sun pe Liv. Fa mi-a spus că ar prefera să o fac eu, astfel încât ca să fie nevoită să îi spună doar unuia dintre noi, deși i-am spus că în mod sigur mama ei o să vrea să discute cu ea despre asta.

— Iar eu ar trebui să plec. Îmi pare rău că am stat atât de mult.

— Nu-ți cere scuze. Mulțumesc. Pentru că ai rămas. Pentru tot.

Se apleacă pentru un sărut blând, iar nasul lui se lovește de al meu. Când mă întind să îmi trec o mână prin părul lui, el deja se ridică.

Dintr-odată, simt că îmi vine să plâng. *Isuse.* Ar trebui să fiu mai puternică de atât. N-ar trebui să mă întreb unde e locul meu. Ei sunt deja o familie... de mulți ani, și cu toate că nu vreau să mă gândesc că relația mea cu Russell se va termina, ei vor fi tot o familie, mult timp după ce eu voi fi plecat din viața lui.

— Ne vedem luni la serviciu?

— Luni, zice el și mă sărută din nou, apoi îmi dă o șuviță de păr după ureche.

Când închid ușa, încerc să nu mă gândesc la cât de mult îmi doresc să fiu de cealaltă parte a ei.

CAPITOLUL 24

PROGNOZĂ:
avertizare de inundații,
emisă în timp ce se ivesc noi revelații

— Mă simt de parcă cel mai popular dintre sportivii liceului tocmai m-a invitat în oraș, îi spun lui Russell joi seara. Iar eu sunt fata pe care nimeni nu o observă, până când nu-și desface părul din coadă și atunci devine brusc frumoasă.

— Am impresia că ești mai emoționată de întâlnirea asta cu șefii noștri decât ai fost la prima noastră întâlnire, zice Russell. Și e în regulă, pentru că și eu sunt.

Am fost surprinși când Torrance și Seth ne-au invitat la o întâlnire în patru – ea face cinste, în semn de recunoștință pentru că am stat cu ea la spital. Cu câteva săptămâni în urmă, am fi pus la cale așa ceva cu meticulozitate. Acum, cei doi Hale fac totul singuri.

Russell a trecut să mă ia și s-ar putea să fi avut motive ascunse pentru care l-am invitat sus. Și anume, că am vrut să-l sărut cum se cuvine de câteva ori, înainte să ne întâlnim cu Torrance și Seth. Așteaptă pe canapea, în timp ce eu scotocesc prin dulap după câteva accesorii, insistând că nu am nevoie de niciun ajutor. În mod miraculos, am reușit să îmi pun o broșă lalea cu pietre prețioase pe rochia mea neagră cu spatele gol, folosind o singură mână.

— E un alt fel de emoție.

Scot un cercel de sub pat, niște sârmulițe răsucite în formă de tornadă.

— Și doar pentru că ești de vreo douăsprezece ori mai puțin înfricoșătoare decât ea.

— Atunci cred că e un lucru bun.

Îl văd cum se uită la mine, în oglinda mare de lângă dulap, în timp ce răscolesc prin una dintre cutiile de bijuterii, căutând perechea cercelului. Sacoul lui din seara asta e foarte șic, din catifea bleumarin, cu cămașa albă descheiată la gât. Programele noastre nu s-au potrivit, așa că nu am avut ocazia decât să ne sărutăm, din noaptea aia perfectă a primei noastre întâlniri, iar faptul că e din nou aici îmi amintește cât de disperată sunt să îl am din nou în pat. Sau pe un scaun de birou. Sau pe blatul din bucătărie. Atâta timp cât îl pot atinge în timp ce își dă drumul, nu sunt pretențioasă.

— Întotdeauna mi-au plăcut sacourile tale, îi spun, în timp ce încerc să mă concentrez pe ce fac, dând la o parte o grămadă de cercei micuți.

E posibil să am prea mulți.

— Am menționat vreodată asta? Ai gusturi excelente.

— Mulțumesc, zice el cu seriozitate. Unele cămăși... nu îmi vin prea bine sau mă strâng. Mi-a luat ceva timp până mi-am dat seama în ce mă simt cel mai confortabil, iar acum îmi plac și mie.

Când găsesc cercelul, îl țin în fața lui Russell, cu o privire întrebătoare.

— Mă ajuți?

Mi-am dat jos bandajul, dar tot nu pot să îndoi brațul complet și vor mai trece câteva săptămâni până când voi avea suficientă putere în degete pentru a tasta mai mult de douăzeci de minute fără să mă doară.

— Am ceva antrenament.

Se așază în spatele meu și-mi dă la o parte buclele. Degetele lui îmi ating breteaua rochiei, iar degetul mare îmi gâdilă urechea, în timp ce mă las pe spate spre el. Ar fi atât de ușor să îl trag în pat, încât, pentru o clipă, aproape că îi urăsc pe cei doi Hale.

— Și mă simt obligat să menționez că ar fi imposibil să nu te remarc, indiferent cum îți stă părul.

— E suprarealist, totuși, nu-i așa?

— Că ai fost de față când Torrance și Seth au devenit bunici? Da.

— Nu, zic râzând și împingându-l ușor în piept, în timp ce îmi fixează un cercel. Că după toate astea sunt aproape din nou împreună. Femeia care a aruncat Emmy-ul fostului ei soț pe fereastră îi dă o nouă șansă. Poate că am terminat cu toate intrigile alea.

— Ești...

Russell se oprește, lăsându-mi părul să cadă înapoi peste cealaltă ureche.

— Ești sigură că e real? Că s-au schimbat cu adevărat?

— Vreau să cred că oricine poate. Sigur, la început, am vrut să fac asta din motive mai puțin onorabile, dar chiar îmi doresc să fie fericiți. Vreau să cred că se pot schimba. Poate că sunt prea naivă, dar...

— Nu ești naivă. Vrei să crezi ce e mai bun despre oameni. Tu vrei să vezi binele.

Îmi place felul în care o spune. Optimismul, atât fals cât și autentic, a fost folosit împotriva mea înainte, dar nu acum. Și poate că asta mă condamnă să fiu o persoană solară pentru tot restul zilelor mele, dar așa să fie. Voi avea șaptezeci și opt de ani și voi fi solară, o briză răcoroasă și un loc la umbră.

Poate că bruma aia de mulțumire mă face să rostesc următoarea întrebare.

— Așadar... iau cina de Shabbat cu mama și cu familia fratelui meu, vinerea viitoare. Și mă întrebam dacă ai vrea să vii cu mine? În casa copilăriei mele?

În oglindă, văd cum i se luminează fața.

— Mi-ar face plăcere, zice, iar aceste patru cuvinte sunt tot ce am nevoie pentru a-mi potoli neliniștea în privința asta.

Termină cu al doilea cercel și mă sărută pe partea din spate a gâtului, înainte să-mi lase părul la loc.

— Cum arăt? întreb, întâlnindu-i privirea în oglindă.

Buzele lui se curbează într-un zâmbet jucăuș.

— Dacă vrei să răspund la asta așa cum ar trebui, atunci vom întârzia.

Mă întorc și îi îndrept gulerul ușor strâmb. Am folosit trucul lui Torrance; rujul meu mov nu se ia.

— Nu mă deranjează să întârziem puțin.

Îmi țin mâna peste partea din față a pantalonilor lui de costum, acolo unde se întărește, și îi smulg un geamăt din gât. Mă întreb dacă știe cât de irezistibil e sunetul ăsta. Că vreau să găsesc o sută de noi moduri de a-l face să geamă așa.

— Nu am reușit să nu mă mai gândesc la weekendul trecut. A fost... poate cea mai sexy experiență din viața mea.

— Nici eu nu am reușit să nu mă gândesc la asta. La tine.

Îmi sărută colțul buzelor, apoi bărbia, apoi cercelul pe care tocmai m-a ajutat să mi-l pun. Mâna lui se plimbă în sus pe piciorul meu, dincolo de tivul rochiei, atingându-mi chiloții.

— Scoți la iveală această latură a mea cu totul diferită și îmi place asta.

Vocea lui mai coboară încă o octavă.

— *La naiba.* Ești deja udă pentru mine? întreabă, în timp ce mă mângâie.

Ceea ce am făcut în patul meu trebuie să ne fi dat amândurora mai multă încredere. Au căzut multe dintre zidurile care erau între noi.

— Da, spun răsuflând greu și mișcându-mă în așa fel încât să-i fac mai mult loc.

El dă la o parte fâșia de mătase și mă tachinează cu degetul, cea mai ușoară atingere, înainte de a se afunda în căldura mea strâmtă și umedă. Scâncesc, frecându-mi palma mai tare de el. În timp ce picioarele mele încep să se legene, el își duce cealaltă mână sub rochia mea, cuprinzându-mi fundul, să mă țină nemișcată.

— La ce altceva te-ai mai gândit? îl întreb.

Scoate un sunet răgușit.

— La multe, multe lucruri. La toate locurile în care vreau să te sărut. Cum vreau să te simt deasupra mea.

E o agonie, felul în care își alunecă degetul peste tot, mai puțin în locul în care am cea mai mare nevoie de el. Apoi își îndepărtează complet mâna și o duce la gură, sugând cu blândețe vârful degetului umed.

— La cât de mult îmi doresc să te gust când îți dai drumul.

Isuse. Omul ăsta o să mă omoare. Sunt sigură de asta.

— Diseară, îi zic, pentru că, dacă o să continuăm, nu o să mai vreau să plecăm.

— Diseară, confirmă el. Dacă reușim să scăpăm cu viață.

LA ÎNCEPUT, am presupus că e un club de jazz. Dar, categoric, muzica nu e deloc jazz. Este... nici măcar nu sunt sigură cum să-i spun, dar sunt trei banjouri și un xilofon. Poate că nu ar trebui să fiu surprinsă, având în vedere că melodia de Crăciun preferată a lui Torrance este „Run Rudolph Run".

— Oamenii ăștia nu vor înceta niciodată să mă uimească, zice Russell, astfel încât să-l aud doar eu, în timp ce ne strecurăm într-un separeu vizavi de Torrance și Seth.

Clubul este elegant și scump, două cuvinte pe care nu le-am asociat niciodată cu locurile pe care le frecventez. Iar dacă spun că e gălăgios asta m-ar face oficial bătrână, iar cei doi Hale sunt cu mai mult de douăzeci de ani mai în vârstă ca mine. Așa că, și simplu, n-o să zic nimic.

— Veneam aici tot timpul după ce ne-am căsătorit, zice Torrance, nevoită să strige pentru a se face auzită peste muzică.

Dacă nu ar fi purta rochia asta argintie ca un glob de discotecă, nu i-aș fi zărit când am ajuns.

— Formația e întotdeauna una de care nu am auzit niciodată, dar de care inevitabil ne îndrăgostim, până la sfârșitul serii.

Tipul de la xilofon cântă lamentabil și îmi vine greu să cred ce spune Torrance.

— Chiar au fost nevoiți să ne dea afară, de câteva ori.

Seth mișcă din sprâncene spre fosta lui soție, care roșește. Când o chelneriță aduce un rând de șampanie, pentru că este foarte încântată să îi vadă, Torrance ridică paharul, pentru un toast.

— Pentru a doua șansă, spune ea, uitându-se direct la Seth.

El varsă jumătate din pahar, după ce ia o înghițitură.

— Hopa, zice, zâmbind slab. Noi am avut o mică avanpremieră, înainte să venim.

— Tu ai avut o mică avanpremieră, îl corectează ea.

— Cum aș putea să nu sărbătoresc? Am ieșit în oraș cu cea mai frumoasă femeie din lume, Kraken a câștigat aseară și avem un nepot.

Își pune un braț în jurul lui Torrance și îi plantează un sărut pe obraz. E suprarealist să-l vezi atât de vesel, ca un urs grizzly care își întinde capul să fie scărpinat după urechi.

Mă întorc, nefiind obișnuită să îi văd sărutându-se în public, și atunci văd pe cineva cunoscut, la câteva separeuri mai încolo. Șampania din gura mea își pierde instantaneu gustul.

— Îmi place cântecul ăsta, zice Torrance, întinzându-se după mâna lui Seth. Dansează cu mine.

— Venim și noi la următorul, spun eu.

Când cei doi Hale sunt suficient de departe să nu ne audă, îl trag de mânecă pe Russell, făcându-i semn în direcția bărbatului misterios.

— Tipul ăla de acolo. E cel cu care am văzut-o pe Torrance la brunch, acum câteva săptămâni.

I-am spus lui Russell despre asta, dar mai ales după ce Torrance a zis că nu are o altă relație serioasă am încetat să-mi fac griji.

— Ești sigură? mă întreabă el, iar eu încuviințez.

Același păr excesiv de aranjat, același cercel în urechea stângă. E clar că și Torrance îl vede, după felul în care se poticnește. Seth îi zice:

— Ai grijă!

Și o ține mai strâns în brațe. Când se întorc la masă, la sfârșitul cântecului, ea e roșie la față și nu sunt sigură că e doar de la dans.

— E totul în regulă? o întreb, în timp ce bea din apa cu gheață.

Russell face ochii mari la ceva de peste umărul meu, iar eu abia dacă am timp să reacționez, înainte ca tipul să se apropie de masa noastră.

— Torrance, zice el, cu voce veselă și prietenoasă, luminile de deasupra separeului nostru sclipind pe cercelul lui. Mă bucur să te văd aici.

— Dacă îmi amintesc bine, eu sunt cea care ți-a spus despre locul ăsta.

Torrance arată de parcă se străduie din răsputeri să își păstreze calmul.

— Ce te aduce aici în seara asta?

Veselia asta falsă îmi pare foarte cunoscută. Am fost și eu genul de persoană care încerca să țină lucrurile laolaltă, acoperind fisurile cu bandă adezivă, în loc de adeziv. Am rezistat, prefăcându-mă că zâmbesc, chiar și după ce nu mai era nevoie.

— Sunt cu câțiva prieteni de la job.

Arată spre câțiva oameni de la separeul lui, din cealaltă parte a încăperii.

— Îmi cer scuze, sunt nepoliticoasă, zice Torrance, Ryan, ei sunt Ari și Russell. Și ei sunt de la KSEA. Iar el este Seth.

— Seth Hale, în carne și oase.

Ryan îi întinde mâna, iar Seth doar se holbează, ca și cum n-ar mai fi strâns mâna cuiva înainte.

— Hasegawa Hale, spune el, corectându-l.

— Ah, îmi cer scuze.

Strâng poșeta atât de tare, încât paietele încep să îmi înțepe pielea. Asta nu se va termina cu bine. Toată toxicitatea de care vorbea Torrance, dacă cineva poate să o scoată la iveală, acela trebuie să fie un alt bărbat, chiar dacă e unul cu care Torrance a avut doar câteva întâlniri ocazionale. Dar Seth îi aruncă un zâmbet binevoitor.

— Torrance dezvăluie secretele noastre?

— A fost prea bun să nu-l împărtășesc, zice ea. Cântărețul la xilofon e fantastic, nu?

Ryan încuviințează, în timp ce eu reevaluez tot ce am știut vreodată despre muzică. Apoi, el salută.

— Vă doresc o seară minunată.

Când pleacă, mă aștept ca cineva să țipe. Ca pumnii să zboare.

— Deci, categoric, poți găsi pe cineva mai bun decât mine, zice Seth, dar fără urmă de furie în voce.

De fapt, încă zâmbește. Torrance se relaxează instantaneu.

— Am încercat. Dar tu faci să îmi fie foarte greu să stau departe.

Își pune din nou un braț în jurul ei, trăgând-o aproape, iar ea își lasă capul pe umărul lui. Ce... se întâmplă? Sub masă, mâna lui Russell îmi găsește genunchiul, degetul mare mișcându-se cu blândețe în cerc. Poate că e o asigurare că asta chiar se întâmplă. Că poate într-adevăr nu e influența noastră.

— Ar trebui să facem asta mai des, zice Torrance, întinzând mâna spre o măslină de pe farfuria cu aperitive prea scumpe, pe care au comandat-o ea și Seth.

După calculele mele, fiecare dintre măsline a costat 2,50 dolari.

— A trecut ceva timp de când nu am mai ieșit cu cineva de la serviciu.

Seth gesticulează spre mine și Russell, iar eu încerc să scap de șocul indus de cei doi Hale.

— Voi doi de cât timp sunteți împreună?

— Cam de trei săptămâni, cred, zic eu, uitându-mă la Russell și așteptând o confirmare.

El încuviințează. Nu am vorbit despre oficializarea relației, dar vreau să cred că asta e direcția în care ne îndreptăm.

— Am ajuns să o cunosc pe Ari un pic mai bine, în ultima vreme, zice Torrance. Dar mi-e teamă că tu rămâi un mister, Russell.

— Și fiica ta.

Seth înțeapă o măslină, cu o furculiță mică pentru aperitive.

— V-ați cunoscut?

— Oarecum întâmplător, am fost babysitter pentru ea, săptămâna trecută, zic eu, sperând că Russell nu o să se supere că pomenesc de asta. Ar fi trebuit doar să luăm cina împreună, dar am ajuns să ne petrecem întreaga seară repetând replici pentru un musical în care joacă ea.

— Familiile mixte pot fi foarte distractive, zice Seth. Ambii mei părinți s-au recăsătorit, iar acum eu am... 15 frați.

Strânge din ochi, de parcă i-ar număra în minte, nevoit să se asigure că a nimerit numărul corect.

— Uneori, pentru mine e mult și unul singur, spun, râzând.

Abia când Russell își ia mâna de pe genunchiul meu îmi dau seama că a fost tăcut în tot acest schimb de replici.

— Voi doi sunteți un cuplu grozav.

Torrance își ridică sprâncenele într-un mod sugestiv.

— Și dacă Ari și Elodie se înțeleg...

Un mușchi din maxilarul lui Russell zvâcnește. Cei doi Hale forțează nota un pic, iar eu nu știu cum să le spun politicos să se retragă.

— Încă suntem chiar la început, zice Russell, mai mult către paharul de șampanie decât către oricare dintre noi.

Se trage o jumătate de centimetru mai departe de mine. E prostesc, dar e suficient să observ.

— Și... nu sunt chiar în căutarea unei mame vitrege pentru copilul meu.

Propoziția lovește ca un milion de fulgere, drept în pieptul meu.

Nu sunt chiar în căutarea unei mame vitrege.

Dintr-odată, mă simt foarte, foarte mică. Seth se lansează într-o poveste despre ultima lui reuniune de familie, dar nu pot să fac altceva decât să zâmbesc și să dau din cap, în timp ce clubul din jurul meu se încețoșează. Mă gândesc la Russell cel pe care am ajuns să îl cunosc în ultimele câteva luni. Bărbatul care mi-a adus mâncare nesănătoasă de la automat și a urmărit o eclipsă de soare, în timp ce-și ținea respirația. E protector cu copilul lui și nu-l pot învinovăți pentru asta, mai ales știindu-i trecutul. Dar, dacă e să fiu sinceră, și egoistă, pentru că, Doamne, mă simt egoistă că mă obsedează asta, creierul meu nu vrea să renunțe. Nu este un rol pe care îl caut în mod activ, așa că nu înțeleg de ce mă simt de parcă aș fi încasat un pumn în stomac. Îmi invadează cele mai vulnerabile părți ale minții, pentru tot restul serii, când dansăm, și când ne despărțim de cei doi Hale, și mai târziu, când Russell se întoarce în apartamentul meu și suntem prea extenuați să facem altceva decât să dormim. Chiar și atunci, stau întinsă trează, întrebându-mă dacă asta înseamnă că aș fi o mamă rea. Dacă îmi cunoaște cumva trecutul. Dacă a decis deja că nu va fi o relație de durată.

CAPITOLUL 25

PROGNOZĂ:
o urmă timidă de optimism de primăvară timpurie

Redmond nu mai seamănă deloc cu locul în care am crescut. De fiecare dată când mă întorc, suburbia arată diferit față de cum arăta la ultima mea vizită. La început, diferențele erau mici – *nu știam că avem MOD Pizza sau că a existat întotdeauna o sală CrossFit acolo?* Acum, centrul orașului este aproape de nerecunoscut, supermarketurile înlocuind magazinele și cafenelele pe care le cunoșteam atât de bine în adolescență. Nu mai există o pădure, la două case mai jos de a mea, iar traseul de la capătul drumului, care odinioară ne ducea la cules de mure și se sfârșea cu încercările noastre păguboase de a face gem de mure, a fost transformat în apartamente. Nu-mi amintesc exact ce s-a întâmplat în acest puzzle urban, doar că aș fi putut jura că unele dintre locurile mele preferate erau acolo și dintr-odată nu mai sunt.

În tot acest timp în care Redmond s-a schimbat, eu am fost doar de cealaltă parte a lacului. E prima dată când văd casa asta, după aproape un an, iar acest lucru a făcut ca toată săptămâna să fiu un dezastru. Încerc metoda mea, de obicei infailibilă, de a da la o parte toate sentimentele care mă fac să mă simt așa, dar azi îmi pare mai dificil ca niciodată să văd partea bună a lucrurilor. Am umerii încordați și respirația blocată în plămâni.

Nu funcționează.

— Nu vreau să te presez sau altceva, zice Russell de pe scaunul șoferului. Dar ai vrut să te fotilezi?

— Cât pe ce.

În funcție de trafic, Redmond e între douăzeci și cincizeci și cinci de minute la est de Seattle, iar azi am făcut undeva pe la jumătate. Am parcat lângă Prius-ul lui Alex, cu soarele de început de martie pătrunzând prin geamuri. Oftez și mă joc cu centura de siguranță pentru o clipă, apoi îmi flexez degetele mâinii stângi, de câteva ori. Chiar și fără să mă gândesc la asta, fac exerciții de recuperare fizică, să mă relaxez. Mă ajută să-mi limpezesc mintea, atunci când nu reușesc să văd partea bună a lucrurilor. Acum, de exemplu.

Nu sunt chiar în căutarea unei mame vitrege.

Nu e de mirare că nu văd o parte bună a lucrurilor.

Russell mă întreabă dacă vreau să ia plăcinta cu mere de la Whole Foods de pe bancheta din spate a mașinii Subaru, dar clatin din cap, îi spun că am luat-o eu și ne îndreptăm împreună spre alee. Pridvorul e plin cu mușcate, gălbenele și begonii ce par proaspăt puse în ghivece și poate că asta e partea bună: mama se ocupă din nou de grădinărit.

Bat la ușă, pentru că, deși am locuit aici timp de optsprezece ani, plus câteva veri după aceea, mi se pare prea indiscret să intru, pur și simplu. Când ușa se deschide, Orion ne zâmbește, lăsând să se vadă că i-a mai căzut un dinte.

— Bună, tu ești pețitorul mătușii Ari?

— Ar trebui să întrebi cine este, înainte de a deschide ușa, zice Alex, alergând în spatele lui.

Fața i se luminează când îl zărește pe Russell și, îngustându-mi ușor ochii, îl îndemn să nu mă facă de râs în seara asta.

— Bine ai venit! Eu sunt Alex, fratele lui Ari. Tu trebuie să fii Russell. Iar el este Orion, pune o mână pe moțul de bucle al lui

Orion, care tocmai a învățat o lecție importantă atunci când deschide ușa străinilor.

— Îmi pare rău, zice Orion, agitându-se să scape din strânsoarea tatălui său. Nu m-am gândit că mătușa Ari va aduce pe cineva rău!

— A zis că Russell e peținorul meu, îl informez pe Alex.

— S-ar putea să ne fi uitat prea mult la serialul ăla de epocă de pe Netflix, zice Alex. Cred că a reținut câteva lucruri.

Poate că un copil precoce de cinci ani este exact ce aveam nevoie eu și Russell, pentru a mai destinde atmosfera, pentru că el începe să râdă.

— Îmi pare bine să te cunosc, spune el, strângând mâna lui Alex.

Casa e ordonată. Asta e primul lucru pe care îl observ. Aproape prea ordonată, de parcă mama ar fi vrut să se asigure că o vedem în cea mai bună formă. Fără haine risipite, pereții împodobiți cu lucrări de artă geometrică minimalistă, mirosul de odorizant cu lămâie, care îmi înțeapă nările. Deși nu are multe în comun cu casa copilăriei mele, cel puțin din punct de vedere estetic, toate amintirile sunt încă aici, prinse între acești pereți. Când ajungeam acasă de la școală, după ce stăteam până târziu la clubul de știință, deschideam ușa larg și speram să găsesc o mamă care se bucura să mă vadă. Sperând că nu voi găsi un străin așteptând să se prezinte și care să mă întrebe dacă e în regulă să rămână la cină.

Mama iese repede, cu un șorț roz-deschis legat în jurul taliei, pe care nu l-am mai văzut până acum. Dacă stau să mă gândesc bine, nu sunt sigură că am văzut-o vreodată cu șorț.

— Ari, bună, arăți minunat. Cum a fost traficul?

Îmi evaluez banala fustă cu dungi și cămașa de in.

— Bună, mamă. Nu a fost prea rău.

E în regulă. Poate că vorbim despre trafic, dar asta nu e un semn rău. În plus, sunt sigură că Hannah ar avea la fel de multe de pălăvrăgit despre trafic pe cât am eu despre vreme. Continuăm prezentările, când Javier intră cu Cassie în brațe, care își îngroapă fața la pieptul lui, brusc, timidă.

— Cu siguranță, îmi pari cunoscut, îi spune mama lui Russell în timp ce Alex îi ia haina. Sunt sigură că te-am văzut la televizor.

— Ești și tu un met... metro... meteorolog? întreabă Cassie potrivit, strâmbându-se din cauza efortului pe care îl face. Părul ei creț este prins azi în două codițe.

— Nu sunt, îi zice el ghemuindu-se, să fie la nivelul ochilor ei. Eu mă ocup de sport. Dar tot mă plouă, de multe ori.

Cassie tresare, de parcă ar fi cel mai grozav lucru pe care l-a auzit vreodată. Se zvârcolește în brațele lui Javier, până o lasă jos.

— Iubesc sportul! Tati și papa tocmai m-au înscris la fotbal.

Își arată panglicile de la codițe, care, evident, au atârnate de ele mingi de fotbal micuțe.

— Eu o să fiu portarul!

Russell rămâne cu gura căscată.

— Vorbești serios? Eu am fost portar pentru echipa mea de hochei. Cea mai bună poziție.

— De asemenea, el se duce gratis la o mulțime de meciuri, îi spun lui Cassie, iar ea arată de parcă e gata să explodeze.

— Vreau jobul tău, declară ea.

Nicio loialitate la copila asta.

— În ultimul an, a vrut să fie meteorolog, îi spun lui Russell în timp ce ne îndreptăm spre sufragerie. Ai corupt-o.

— Nimic de corupt. Se întâmplă să am o slujbă foarte distractivă.

Alex se lasă pe canapea, cu Cassie și Orion lângă el, și încep să se certe pe câți bani ar trebui să le lase Zâna Măseluță. Nu e aceeași canapea pe care am găsit-o pe mama în ziua în care a plecat tata, dar e în același loc.

— Ai nevoie de ajutor în bucătărie? o întreb pe mama.

— Cred că eu și Javier ne descurcăm. Masa ar trebui să fie gata în zece minute.

Își aranjează o șuviță de păr scăpată din coc. Îmi dau seama că încă nu e obișnuită să aibă părul mai scurt.

— Știu că nu e chiar seară, îi zice ea lui Russell, dar cu copiii, mai improvizăm. Făceam la fel, când Ari și Alex erau mici. Era imposibil să îi facem să aștepte.

— Nu ne ocări așa, zice Alex. Am fost niște copii extrem de cuminți!

— Am câteva albume foto care dovedesc contrariul.

Mama își duce o mână la gât.

— Ari... încă mai porți lănțișorul ăla?

Îmi dau seama că nu îl purtasem la spital. Russell mi-l dăduse jos în noaptea aia la hotel, iar eu nu reușisem să îl închid singură.

— E lănțișorul meu preferat, îi spun, atingând fulgerul cu degetul mare, iar căldura din ochii ei căprui mă duce înapoi la ziua în care am absolvit.

Când m-a îmbrățișat, mi-a pus cutia de bijuterii în mână și mi-a spus că abia așteaptă să mă vadă la televizor. „Oriunde vei ajunge", mi-a promis, „voi lua micul-dejun sau cina cu tine, în fiecare zi." Eram încă stagiară, nici măcar nu-mi găsisem de lucru... dar ea știa că voi reuși. Cumva, uitasem asta.

În timp ce așteptăm, și în parte pentru a-i putea dovedi mamei că pot fi *foarte* răbdătoare când vine vorba despre mâncare, mulțumesc foarte mult, îi fac lui Russell un scurt tur al casei.

— Din păcate, l-a transformat în cameră de oaspeți, acum câțiva ani, îi spun, în timp ce deschid ușa a ceea ce a fost dormitorul meu. Dar imaginează-ți niște postere cu Zac Efron, o hartă a stelelor, alte câteva postere cu Zac Efron, și vei înțelege ideea.

Între timp, vechea cameră a lui Alex a fost transformată în sală de sport, cu o bicicletă Peloton într-un colț și un raft de greutăți libere în celălalt. Pentru o vreme, ne-am tot ciorovăit în legătură cu a cui cameră a primit destinația cea mai bună.

— Sper că nu e prea ciudat pentru tine. Să cunoști pe toată lumea așa.

Mă sprijin de peretele din fața camerei lui Alex. Vreau ca Russell să fie aici, chiar vreau, dar nu pot să uit ce a spus la clubul de jazz.

— Eu doar... nu vreau să te simți stânjenit.

Vine lângă mine, atingându-mi brațul cu vârfurile degetelor. Într-o lume perfectă, atingerea asta ușoară ar fi suficientă să mă convingă că totul e în regulă între noi.

— Nu sunt. Tu ești?

Ridic din umeri, pentru că răspunsul e da, dar e prea complicat să îi explic toate felurile în care mă simt stânjenită în casa asta.

— Am cam sperat să putem vorbi...

— Cina e gata! strigă mama de jos.

— Sau să mâncăm, termin eu.

— O să vorbim, îmi zice și mă strânge de mână scurt și probabil că îmi simte nesiguranța. Îți promit.

În copilărie, cina de Shabbat nu era o tradiție săptămânală pentru noi, dar, din când în când scoteam lumânările și fața de masă bună. Când eram mici, întotdeauna mi-au plăcut rugăciunile pentru pâine și vin, pentru sucul de struguri, și oricât de mult mi-aș fi dat ochii peste cap când eram mai tânără, mi-a plăcut că eram împreună. Sentimentul instantaneu de comunitate.

Mă așez între Russell și mama, cu Alex, Javier și gemenii înghesuiți în partea cealaltă. Niciodată nu au fost atât de mulți oameni la masa noastră.

Așa cum este obiceiul, mama mea ridică mâinile, apoi își acoperă ochii, după ce aprinde lumânările de Shabbat. *Baruch ata Adonai, Eloheinu Melech ha-olam, asher kidshanu b'mitzvotav vitzivanu l'hadlik ner shel Shabbat*[1], recită ea și sunt lovită de o altă amintire. Eu și Alex, copii, încercând să scriem cuvintele în ebraică,

[1] „Te lăudăm, Eternul Dumnezeu, Suveran al Universului, care ne sfințești cu mitzvot și ne poruncești să aprindem luminile Sabatului" – în lb. ebraică, în original (n. red.).

iar ortografia noastră ridicolă făcând-o pe mama să râdă, până când îi curgeau lacrimi pe obraji. Toate amintirile mele despre sărbătorile pe care le respectam sunt în mare parte lucruri bune. Chiar dacă acum reușesc să ajung la templu doar cu ocazia marilor sărbători, iudaismul este parte integrantă a identității mele. Trecutul meu. Depresia mi-a deformat foarte multe dintre aceste amintiri.

— Unde te duci la templu, Russell? întreabă mama, în timp ce mănâncă lasagna.

— Teoretic, nu merg, recunoaște el. Nu în mod regulat. Dar la sfârșitul lunii viitoare e bat mitzvah-ul fiicei mele. Apropo, mâncarea e delicioasă.

Javier radiază.

— Mulțumesc. Am încercat ceva nou, adăugând vinete la abur. Mereu încercăm să strecurăm mai multe legume în mâncarea copiilor.

Cassie și Orion sunt nepăsători, cu gurile deja mânjite de sos roșu.

— Ați fost la Honeybee Lounge? îl întreabă Alex pe Russell. În Capitol Hill? E restaurantul lui.

— Glumești? Îmi place foarte mult locul ăla.

Javier dă din mână, dar știu că e mulțumit și nu pot să neg că și eu sunt. Mama îl evaluează pe Russell, cu o sprânceană încruntată.

— Fiica ta se pregătește pentru bat mitzvah? Ești... foarte tânăr.

Mă uit în jos la farfuria mea, strâmbând din nas.

— Nu mi se pare întotdeauna, zice el, râzând amabil.

Probabil că e obișnuit să fandeze.

— Nu te judec, zice ea, și trebuie să existe o limită a momentelor în care seara asta mă poate șoca.

După ce mă relaxez suficient să mă simt bine, ceva din sufragerie îmi atrage atenția. Este o țesătură artistică atârnată deasupra canapelei, în culori naturale, cu accente de turcoaz, și cu siguranță nu era acolo ultima dată când am fost pe aici.

— Aia e nouă? întreb, arătând spre ea cu furculița.

O roșeață ciudată acoperă obrajii mamei.

— Am început să mă joc cu un război de țesut, când am fost...

Privirea ei se oprește asupra lui Russell, iar eu îmi dau seama că nu vrea să explice unde a fost, mai exact.

— Plecată, termină ea. Și mi-a plăcut la nebunie. Nu sunt foarte bună sau ceva de genul ăsta, dar e foarte liniștitor.

— Mamă, nu. Este incredibil.

— Serios? Întotdeauna am admirat felul în care îți faci bijuteriile și m-am gândit că ar fi distractiv să am un astfel de hobby. Mai e și grădinăritul, desigur, ai văzut florile?

Îi spun că da și că arată super.

— Dar vremea nu colaborează întotdeauna, după cum știi. Aș putea să-ți fac una, dacă vrei. După ce mă fac un pic mai bine. De fapt, probabil că cel mai bine ar fi ca toți să luați câte ceva, să nu sfârșesc să locuiesc într-o casă făcută doar din chestii țesute.

— Mi-ar plăcea.

Mă tot aștept ca ea să strângă din buze și să înceapă să se plângă, să facă un comentariu neașteptat despre aspectul meu sau despre foștii mei iubiți, dar nu se întâmplă nimic din toate astea. De fapt, este o masă minunată, chiar și atunci când cearta gemenilor pe tema Zânei Măseluță escaladează până la punctul în care Cassie azvârle cu tăiței în Orion. Eu și Alex ne oferim să strângem masa, în timp ce mama, Javier și Russell îi țin ocupați pe gemeni, în sufragerie.

— Artă țesută. Cine ar fi crezut? zic eu, în timp ce frec tigaia de lasagna, pe care Javier ne-a spus să nu îndrăznim să o băgăm în mașina de spălat vase.

Alex e pregătit să o șteargă cu un prosop.

— Cu toții avem în noi mai multe persoane.

Din sufragerie, o aud pe mama râzând cu dezinvoltură, cum nu am auzit-o de mult timp. Russell povestește ceva, fluturând din

brațe, iar copiii îl privesc încântați. Inima mea tresare, cum se întâmplă de obicei în preajma lui Russell.

— Pur și simplu, pare *fericită*, zic. Nu pot s-o descriu altfel. N-am mai văzut-o așa de mult timp.

Știu că doar câteva săptămâni într-o clinică nu o să-i vindece depresia. Nu avea cum să se interneze un om și să iasă un om complet diferit. Nu așa funcționează sănătatea mintală. Dar, deocamdată își ia medicamentele așa cum i-au fost prescrise sau cel puțin așa i-a spus lui Alex, iar el mi-a spus mie. Noi două nu am discutat încă și, cu toate că vreau, habar nu am cum să începem această conversație. Așa că aleg să am speranță.

— Da.

Alex își aruncă prosopul peste un umăr, înainte să se aplece spre mine și să mă înghiontească.

— Și e bine să te văd și pe tine fericită.

DUPĂ PLĂCINTA CU MERE caldă, eu și Russell facem o plimbare prin cartier. Suntem norocoși că părinții mei au cumpărat casa când au cumpărat-o, pentru că ar fi fost ridicol de inaccesibilă acum. Casele de pe strada asta se vând de patru ori mai scump decât au plătit ei pe a noastră. Dar mama nu vrea să se mute, în ciuda faptului că e singura din cartier care nu locuiește împreună cu cineva.

— Doamne, totul este atât de diferit, zic. Acolo era o pădure cândva, iar eu și Alex ne provocam unul pe celălalt să intrăm în ea noaptea și să vedem cât de mult rezistăm până să fugim. Eram convinsă că monștrii trăiau în copaci, așteptând să îi răpească pe copiii care erau suficient de prostuți să intre acolo.

Gesticulez într-acolo.

— Iar acum sunt doar case. Iar în centru, când am intrat cu mașina... erau atât de multe lucruri pe care nu le-am recunoscut.

— Au asfaltat paradisul și au făcut o parcare?

— Mai degrabă au asfaltat paradisul și au pus un *Five Guys*[1]. Nu la fel de atrăgător. Și poate că îmbogățirea este cel mai înfricoșător lucru dintre toate.

Ne îndreptăm spre ceea ce a fost marginea cartierului meu și care acum duce spre un cartier mai nou, case cu trei etaje, în formă de cutii, în nuanțe de bej și maro-deschis.

— Aici am căzut de pe bicicletă, după ce roțile de antrenament mi s-au desprins, îi zic, arătând spre un șir de cutii poștale. Iar aici parcam cu iubiții mei, să nu ne prindă nimeni când ne sărutam. Acum nu mai sunt destui copaci aici, nu mai sunt locuri bune pentru sărutat. Chiar îmi pare rău pentru adolescenții din ziua de azi.

— Este un tur foarte instructiv.

Ne oprim la un loc de joacă, unul cu bare de tracțiune și tobogane și câteva echipamente pe care nu le-am mai văzut până acum.

— Ce naiba, zic, în timp ce ne așezăm pe o pereche de leagăne. Locul ăsta de joacă e ridicol. Ăla e un fel de zid de cățărare interactiv?

— Da, cu siguranță, nu aveam așa ceva nici în Michigan.

— Poate că e un loc de joacă fițos, dar cel puțin nu e nimeni aici, spun, conștientă că vorbesc cam mult.

Evitând adevărata problemă.

— Nu trebuie să fim adulții ciudați de pe leagăne.

Russell zgârie cu pantoful pavajul.

— Deci...

— Deci...

Nu mai trag de timp. Expir lung, pregătindu-mă.

— Mă bucur foarte mult că ai venit. Mulțumesc.

— Cu plăcere. Suntem...

Îi scapă un râs ciudat.

— Da. Ce *suntem* noi, Russell?

---

[1] Lanț american de restaurante fast-food (n. tr.).

Sper că știe că dacă l-am adus aici înseamnă că sunt pe deplin implicată în relația cu el. Iar dacă nu e așa, ei bine, atunci trebuie să știu.

— Am observat cum te-ai comportat săptămâna trecută, când am ieșit cu cei doi Hale, zice el liniștit, uitându-se în continuare în jos. După ceea ce am spus despre Elodie.

— Despre faptul că nu ești chiar în căutarea unei mame vitrege? Face o grimasă.

— Ah, îți amintești exact cuvintele, nu?

— Au fost destul de greu de uitat.

— Nu a fost... nu trebuia să spun asta. Mai ales în fața celor doi. Îmi pare foarte rău.

Ridică privirea spre mine și îmi dau seama că vorbește serios. Până în seara aceea, a fost atât de sigur de mine, într-un mod în care mereu m-am luptat să simt eu însămi în legătură cu mine. Vreau asta înapoi.

— Îți spun sigur că nu am intenționat să te jignesc, dar știu că asta nu face să fie mai bine. Totul este nou pentru mine. Nu sunt obișnuit să mă gândesc la altcineva în afară de Elodie, nici măcar la mine, dacă e să fiu sincer.

— Pot să înțeleg asta, îi zic, pentru că, deși nu pot să mă pun în locul lui, pot să îmi imaginez.

— Nu știu cum să fac asta. Nu știu cum să fiu iubit și tată, în același timp.

Mi se strânge inima. Poate că e simplu: el poate fi doar una dintre ele și a ales.

— Oh.

Dar Russell clatină din cap, în semn că nu a terminat încă.

— Vreau să o fac, Ari. Crede-mă, vreau. Dar nu prea am avut multă practică. Mereu îmi fac griji că cineva o să creadă că Elodie este o povară, sau un bagaj, sau că nu va dori să o cunoască deloc.

Mă întind, punându-mi mâinile peste ale lui. Pot face asta acum... să-l țin cu ambele mâini.

— Elodie nu e o povară. Este uimitoare și o mare parte din asta vi se datorează ție și lui Liv. Ești un tată grozav.

— Nu mi acorda prea multe merite, spune el, dar pare mai relaxat decât era acum zece minute.

Există mândrie în expresia lui și îmi place cum îi stă.

— Nu vreau să te simți presată să petreci timp cu ea.

— Russ. Mi-ar plăcea să petrec mai mult timp cu Elodie.

Se luminează și mai mult.

— Da? Pentru că de weekendul trecut a tot întrebat de tine. Cred că i-ai făcut o impresie deosebită.

— De la cântecele din musicaluri. Foarte puține lucruri îi leagă pe oameni la fel ca muzica de spectacole. Și burrito-ul.

Apoi, redevin serioasă.

— Nu trebuie să alegi între a fi tată și a avea o relație. Le meriți pe amândouă. Adică, știu că vei fi tată, chiar dacă eu sunt cu tine, doar că...

Mă opresc, inspirând adânc.

— A sunat greșit. Vreau să spun că mi-ar plăcea să încerc. Nu vom fi perfecți la asta, cel puțin nu imediat, dar, dacă tu ești pregătit, eu vreau să încerc.

Își împletește degetele cu ale mele.

— Sunt pregătit, zice el și își pune cealaltă mână pe fața mea, degetul lui mare mângâindu-mi pomeții în felul ăsta care mă face să mă simt în siguranță. Îndrăgită.

— Și eu am fost speriată, recunosc, picioarele noastre fiind încă înfipte în pavaj, în timp ce leagănele se balansează. Nu știu dacă mă pricep prea bine la relații. Niciodată nu am fost cu adevărat... eu însămi.

Russell își lasă mâna pe umărul meu și așteaptă ca eu să spun mai departe. Ascultă, dar nu mă presează.

— De foarte mult timp, toată lumea m-a văzut doar într-o strălucire maximă. Toate luminile din studio aprinse. Fără

întuneric, fără negativitate. De fiecare dată când simt că se apropie ceva de genul ăsta, mă forțez să acționez invers.

Fac un compliment sau o afirmație, să restabilesc echilibrul, cred. Sau să-l înclin complet în cealaltă parte. Am crezut că trebuie să fiu doar genul ăsta de persoană, pentru ca cineva să vrea să fie cu mine. Și a funcționat pentru o vreme sau cel puțin așa am crezut. Am crezut chiar că o să mă căsătoresc.

Mecanismul de apărare nu are logică, dacă nu o să mă explic. Știam că nu se poate să îl invit aici fără să deblochez ușa aia baricadată a trecutului meu, și totuși, această conștientizare nu face ca formularea cuvintelor să fie mai ușoară.

— Dacă e să explic – și vreau, chiar vreau –, trebuie să încep de aici. Din Redmond. Eu și mama... nu am fost mereu așa. Ei bine, nici măcar nu sunt sigură ce înseamnă „așa", sinceră să fiu.

— Cred că m-am prins un pic.

— Ea era altfel, când eram mică. Avea niște zile întunecate, din cauza cărora îi era greu să fie persoana pe care mi-am dorit-o.

Nu vreau să dezvălui încă prea multe despre sănătatea mintală a mamei mele. Nu îmi pare că e ceva ce trebuie să spun eu în totalitate, mai ales când ea e la doar câteva străzi distanță.

— Iar noi... ne-am luptat în moduri similare.

Strâng mai tare leagănul, conștientă că sunt pe cale să deschid ușa larg. Cumva, totuși, nu pare atât de dificil pe cât credeam că va fi. Nu simt nicio presiune în piept, niciun indicator strălucitor în creier, care să mă avertizeze să tac, doar dorința de a împărtăși ceva ce nu am reușit să articulez cu nimeni dintre cei pe care i-am lăsat să se apropie. Dacă mama se poate schimba, atunci și eu pot.

— Am depresie. O am de mult timp și probabil că o voi avea toată viața, din moment ce nu este ceva care tinde să dispară ca prin minune.

Îi urmăresc fața, felul în care încuviințează încet din cap, asimilând ce îi spun.

Când eram adolescentă, din când în când, aveam unele zile ca în ceață. Mă duceam la școală pe pilot automat, abia dacă auzeam ce mi se spune. Ajungeam acasă extenuată, deși nu făcusem nimic care să mă oboseacă. Totul mă durea, chiar dacă fizic nu era nimic în neregulă cu mine. Mă simțeam împovărată... ca și cum un fel de magnet înfricoșător mă trăgea spre centrul pământului, o greutate care făcea imposibil să găsesc bucurie în lucrurile care înainte îmi plăceau. Nici măcar nu mă puteam forța să-mi fac temele la științe, așa mi-am dat seama cu adevărat că era rău.

Mă forțez să râd la asta, iar el îmi zâmbește slab.

— Abia în facultate am fost diagnosticată. M-am dus la centrul de sănătate din campus, pentru că tot timpul eram foarte obosită și toată lumea din jurul meu se simțea minunat. Nu știam ce era în neregulă cu mine și mă împiedica să fac și eu la fel. Mă împiedica să-mi fac prieteni. Odată ce am primit diagnosticul și am aflat mai multe despre asta, am început să ies cu cineva, a început să fie mai bine. Nu instantaneu, dar până la sfârșitul primului an de facultate am început în sfârșit să mă simt din nou cu însămi, persoana care îmi fusese ca o străină mulți ani. Încă fac terapie și iau antidepresive. Și în cea mai mare parte a timpului sunt bine. Dar încă mai am zile întunecate și nu vreau să îți ascund nimic din toate astea.

Îmi cuprinde genunchiul cu o mână, oprindu-i legănarea. Nici nu mi-am dat seama că îl mișcam înainte și înapoi.

— De ce ai ascunde asta?

— Nu am spus niciodată nimănui. Nu cuiva cu care ieșeam. Nimănui care... care să conteze.

Mă uit în jos la mâna lui, urmărindu-i degetele care se mișcă înainte și înapoi, într-un ritm liniștitor, hipnotic.

— Tata a plecat pentru că nu i-a făcut față mamei. Iar ca cineva să țină la mine suficient de mult să rămână... am crezut că trebuie să fiu persoana veselă care sunt la televizor. Altfel, aș fi devenit mama mea, iar asta am încercat din greu să evit. Ți-am spus că asta

a crezut fostul meu, că sunt prea solară. Și poate că am fost, dar nu vreau să mai fac asta.

Nu cu tine, se subînțelege. Sper să înțeleagă, pentru că nu sunt sigură că am curajul să o spun.

— Îți mulțumesc că mi-ai spus, zice el, ducându-și mâna liberă spre celălalt genunchi al meu, fără să-și desprindă privirea de a mea.

— Și eu am făcut terapie. Când m-am mutat prima dată în Seattle. Erau atât de multe lucruri legate de Elodie, lucruri pe care nu le făcusem niciodată cum trebuie, și am mers constant la terapie, timp de câțiva ani. Mă... mă bucur sincer că putem vorbi despre asta.

— Și eu.

Fac semn cu capul în direcția casei, în timp ce în pieptul meu e ceva ce strălucește.

— Felul în care s-a purtat... nu e mama cu care am crescut. Sau poate că a fost, o parte din timp, dar celelalte momente au fost atât de grele, încât mi-e greu să-mi amintesc orice altceva. Vreau să o iert. Vreau ca lucrurile să fie altfel între noi. Am avut această viziune, când eram mai tânără, că voi avea genul de mamă cu care să pot merge la un brunch în fiecare duminică și să putem pălăvrăgi despre tot ce se întâmplă în viețile noastre. Poate că sună ridicol. Apoi, mi-am imaginat că o să mă căsătoresc și că voi avea o mamă care va vrea să se implice în planificarea nunții, într-atât încât să devină enervantă. Mi-ar fi plăcut *enorm* să fiu enervată de ea pentru că insista să organizăm o masă și nu un bufet. Dar nici măcar atunci când am fost logodită nu s-a întâmplat nimic din toate astea. Nu a fost deloc interesată.

— E cel mai rău când familia nu este alături de tine așa cum ar trebui să fie, zice el. Când Liv a rămas însărcinată, m-am simțit de parcă aș fi spulberat o încredere nerostită. *Să nu lași gravidă vreo fată. Să nu îți distrugi viitorul.*

— Dar n-ai făcut-o.

— Mi-a luat ceva timp să înțeleg asta.

Rămâne tăcut un moment, scărpinându-se pe bărbia nerasă. Gânditor.

— Și sper ca seara asta să fie doar începutul pentru tine și mama ta. Nu meritați mai puțin de atât.

— Mulțumesc.

Dacă cuvintele mele sunt o șoaptă, e doar pentru că mă străduiesc să nu plâng.

— Ce îmi dau seama, zic, este că cel mai mult îmi place de mine însămi când sunt în preajma ta. Și cred că asta se datorează faptului că sunt cea mai sinceră versiune a mea. Nu trebuie să mă străduiesc la fel de mult și nu trebuie să mă ascund. Pot doar... *să fiu*.

Se întoarce în leagănul lui, cuprinzându-mi picioarele cu ale lui și întinzându-se din nou spre mâinile mele.

— Eu... nu știu ce să spun. Mă simt onorat. Cu adevărat. Să te las să te apropii este cel mai bun lucru pe care l-am făcut de mult timp și înseamnă foarte mult pentru mine că m-ai adus aici. Și nimic din ce ai spus nu schimbă nimic. Nu schimbă ce simt pentru tine.

— Și ce simți pentru mine, mai exact?

Zăresc zâmbetul din colțul buzelor.

— Cred că știi, fată de la meteo.

Aceste șapte cuvinte ar putea fi compuse la fel de bine din inimi în loc de litere. Parcă ar fi trecut o veșnicie de când nu mi-a zis așa și uitasem cât de mult îmi place. Ce îmi place și mai mult: felul în care mă trage spre el, pentru un sărut lent și blând, în timp ce soarele apune pe terenul-de-joacă-ce-nu-e-chiar-din-copilăria-mea.

CAPITOLUL 26

PROGNOZĂ:
AVERTIZARE DE CĂLDURĂ EXCESIVĂ!
Asigurați-vă că sunteți hidratați!

În seara asta, Russell are casa numai pentru el, lucru care mă face să-mi țin mâna pe piciorul lui, în timpul drumului înapoi spre Seattle, degetul mare mișcându-mi-se de la șold la genunchi și înapoi. La locul de joacă, îmi venea să mă ghemuiesc în el și să-i savurez dulceața minunată de Russell. Acum, că suntem închiși într-un spațiu mic împreună, sunt mai lacomă. De fiecare dată când expiră, vreau să îl fac să geamă. Când răsucește volanul să vireze, îmi imaginez degetele lui sub fusta mea.

Și totuși, fiecare gram de dorință este însoțit de ceva: un sentiment de confort pe care nu l-am cunoscut niciodată într-o relație. Siguranță. Întotdeauna mi-a fost foarte frică să nu-i îndepărtez pe oameni, frică să nu dezvălui prea mult din mine, să expun o bucată care nu era strălucitoare ca vara, iar lor să nu le placă cine sunt dedesubt.

Doar că... Russell a văzut acele părți. Și nu fuge.

Începem să ne sărutăm în momentul în care parchează mașina Subaru pe alee, o ciocnire disperată de limbi și dinți. Mă răsucesc pe scaun, apropiindu-mă mai mult, în timp ce mâinile lui se înfig

în părul meu. Această mașină practică de familie n-a fost făcută pentru așa ceva, sunt sigură de asta.

— Ai multă dexteritate, zice el, în timp ce îl apuc de reverele sacoului.

— Oh, acum pot să fac multe lucruri cu mâna asta.

Și doar ca să-i dovedesc că pot, îi ating partea din față a blugilor, unde este deja tare.

— *Ari.*

Îmi învăluie numele într-un geamăt fantastic, care mă face să simt până în inimă un val de dorință.

— Ar trebui să intrăm. În poziția asta, nu pot face aproape nimic din ce vreau să-ți fac.

— Interesant. Pentru că mie îmi cam placi în poziția asta.

Zâmbește, înainte să mă răsucească la loc pe scaunul pasagerului și să deschidă ușa de pe partea lui.

— Afară cu tine.

— Ooh, îmi place și când ești autoritar.

Ne împleticim înăuntru, la propriu, eu mă împiedic de o bandă de covor, în timp ce gura îmi e lipită de a lui, iar Russell se luptă cu puloverul meu, în timp ce îmi dau jos pantofii. În fața dormitorului, mă țintuiește de perete, cu o mână deasupra capului.

— Vrei să fiu autoritar? îmi spune la ureche și sunt șocată de fiorul pe care această întrebare simplă îl stârnește prin corpul meu.

— Da, îi zic, gâfâind.

Genele lui coboară pe jumătate.

— Treci pe pat. Și dă-ți jos hainele.

Nu mă pot supune destul de repede, deși fur o clipă, să-i examinez camera. Mobilier elegant din mahon, cuvertură cu dungi. Minimalist și organizat, așa cum mi-am imaginat, cu o biografie a unui jucător de hochei pe noptieră. Mai grațioasă acum, îmi dau jos fusta și mă surprind până și pe mine cu câtă dexteritate pot să-mi deschei cămașa de in, după toate săptămânile alea de fizioterapie.

Mă las pe pat în sutien și chiloți și îndată sunt copleșită de cât de mult mi-a lipsit mirosul cearceafurile a *el*, chiar și atunci când el este chiar lângă mine. Russell intră, cu cămașa descheiată și cu părul deja un dezastru. Părul de pe față i-a crescut puțin, o umbră de-a lungul maxilarului, și vreau să îl simt pe tot corpul.

— Vino aici, la margine, spune el, atingând cuvertura, acum, cu un tremur în voce.

Cu inima în gât, o fac.

— Arată-mi unde vrei să te ating.

— Peste tot.

Ridică sprâncenele, ca și cum răspunsul n-ar fi suficient de bun. Așa că, îmi trec o mână prin spatele unei urechi, apoi de-a lungul maxilarului meu. Pe claviculă.

— Aici.

Când buzele lui se întâlnesc cu gâtul meu, flămânde și fierbinți, scot un geamăt răgușit. *Doamne.* Nu sunt sigură dacă trupul meu a fost întotdeauna atât de sensibil sau dacă e perfect adaptat la gura lui. La vârful degetelor lui.

— Unde altundeva? mă întreabă, cu gura pe pielea mea.

Deja amețită, îmi strecor degetele în cupa sutienului și îmi ciupesc sfârcul stâng.

— Aici.

El se supune, coborându-și capul spre pieptul meu, desfăcându-mi sutienul, înainte de a-și trece limba peste sânii mei, până mi se întăresc. Presiunea chinuitoare a dinților lui mă face să închid ochii și să mă dezechilibrez, în timp ce cad înapoi pe pat. Îmi ia în gură un sfârc și îl suge, apoi pe celălalt, după care își îndepărtează buzele, astfel încât să poată sufla aer rece peste ele.

— Doamne, ce frumoasă ești! murmură el, sărutând linia de la sânii mei până la buric, oprindu-se la banda de dantelă a chiloților. Dar... aici? Ce vrei să-ți fac, fată de la meteo?

Nota asta diabolică din el... mă obsedează.

— Linge-mă. Te rog.

— Mi-ar plăcea la nebunie.

Zâmbește, înainte să se lase pe corpul pe meu. Încet, îmi depărtează picioarele, buzele lui trasând o linie fierbinte de la gambă la genunchi și înapoi la coapsă, și simt cum pământul se dizolvă pur și simplu sub mine, iar aerul îmi iese brusc din plămâni. La început, mă sărută prin chiloți, pentru că este îngrozitor, și teribil, și extrem de nemilos, iar mie îmi place. Îmi place extraordinar de mult. Sunt prea disperată după limba lui, împing șoldurile și îl trag de păr. Implorând să facă ce i-am cerut. Când în sfârșit îmi dă jos chiloții, sunt pe punctul de a leșina.

Până când mă deschide cu degetele și își îngroapă fața între coapsele mele. Prima atingere a limbii lui este *mortală*, fierbinte și alunecoasă și aprinde tot ce nu era deja treaz în mine.

— Spune-mi ce-ți place.

Chiar și Russell cel autoritar e politicos, iar eu ador și asta.

— Mai mult din asta, oftez, în timp ce limba lui trece peste locul cel mai sensibil. Dar un pic mai încet. Mai blând. Da.

Încetinește și nu se grăbește, nu e dornic să ajungă la final. Un deget se alătură gurii, apoi altul.

— Acum poți mai repede, îi spun.

Senzația crește, și crește, și crește, înainte de a se stabiliza, și din nou, și din nou, iar eu îmi impun să nu mă simt frustrată. Mă pregătesc să-i spun cât de blând pot că nu sunt sigură că o să reușesc, dar apoi ceva mi se strânge la baza coloanei vertebrale și deodată nu mai sunt atât de sigură. Îmi mângâie clitorisul cu limba, oferindu-i toată atenția, cu mișcări calde și insistente. *Doamne, ajută-mă.* Picioarele încep să-mi tremure, dar el mă ține de ele. Mă ancorează. Îi strig numele, în timp ce senzația crește, *Russ-Russ-Russ...* iar apoi, într-o explozie strălucitoare, dispar. Sunt aruncată în centrul soarelui. Mă sărută pe coapse, zâmbind în același timp, în mod clar, mulțumit de el însuși.

— Ești incredibilă, îmi spune, înainte de a aluneca pe pat lângă mine.

— Iar tu ești un ascultător foarte bun.

Abia îmi las puțin timp să-mi revin, încă strălucind din cauza orgasmului, în timp ce îi dau jos boxerii. Sunetul pe care îl scoate când îl iau în gură e chiar mai sexy decât mi-am imaginat că va fi.

— Ari. *Doamne.* E... e foarte bine. *Futu-i,* ce bine e!

Își lasă capul pe spate, expunându-și gâtul minunat. Înghite greu. Undeva, în mintea mea, mă întreb cât de mult timp a trecut de când nu l-a mai atins cineva în felul ăsta și îmi doresc să îl fac să se simtă cât mai bine. Îl iau în gură mai adânc, învârtindu-mi limba peste capul penisului, savurând gustul lui sărat.

— Așteaptă, așteaptă, zice el, atingându-mă ușor pe păr. Nu vreau să... înainte ca noi...

Ridic privirea, ochii ni se întâlnesc, în timp ce amândoi ne dăm seama ce vrea să spună. Mă îndrept în poziție șezând.

— Am sterilet.

Nu este cea mai sexy discuție, dar cel puțin nu lasă nicio îndoială cu privire la ceea ce vreau.

— Și mi-am făcut analizele luna trecută. După prima noastră întâlnire.

— Și eu. Adică... nu partea cu steriletul. Cealaltă parte. Se simte că am emoții?

Russell emoționat este cea mai simpatică versiune a lui.

— Se pare că avem asta în comun.

— E bine, totuși, mă asigură el și mă strânge de umăr.

— Emoții bune. Cele mai bune.

— Asta înseamnă că vrei? întreb, iar el îmi sărută zâmbetul de pe față.

Totuși, mă retrag pentru încă o clipă.

— Mai vreau să întreb un singur lucru. Poate că sună impertinent, dar acum câteva săptămâni am pus niște lubrifiant în poșetă. Pentru orice eventualitate. Ai vrea să... ești de acord cu asta?

— De ce n-aș fi? Nu pot să spun că am prea multă de experiență în domeniu, dar dacă vrei să îl folosești, atunci sunt de acord.

— Doamne, îmi place de tine.

Mă grăbesc să îl scot din geantă, care e în sufrageria lui Russell. Când mă întorc la pat, îmi pun câteva picături în palmă, frecându-mi mâinile înainte să mă întind spre el. El lasă capul pe spate, în timp ce eu îmi plimb mâinile unse în sus și în jos pe penisul lui.

— Ei bine... Se pare că sunt un mare fan al lubrifiantului.

— Bun.

Mă așez pe el, cu genunchii lângă șoldurile lui, sărutându-l îndelung și adânc.

— O să mă călărești? mă întreabă, apucându-mă de fund, cu degetele intrând în pielea mea.

Sunt dependentă de vorbirea lui sexy și vulgară.

— Dacă nu te deranjează.

Îmi ridic șoldurile, lăsându-i penisul să îmi atingă locul de intrare. Tachinându-l. Îl doresc și sunt goală și al naibii de excitată, dar mă abțin, așteptând să spună da.

— Pur și simplu... vreau să te văd cum îți pierzi controlul.

Râde parcă înecându-se.

— Da. Da, e mai mult decât în regulă.

Când mă întind să îl ghidez înăuntru, e atât de cald, și de tare, și de potrivit, încât trebuie să închid ochii pentru un moment. Cu nimic între noi, ceea ce simt este pur și simplu *el*. Imediat las să îmi scape un icnet, mai mult din cauza șocului provocat de senzație, decât din orice alt motiv. Creierul meu se electrizează, incapabil să se concentreze pe altceva decât pe senzația că sunt atât de plină, încât îl simt perfect în mine. O tortură pură și rafinată.

— Te simt, atât de bine, fir-ar să fie, *Doamne*, îmi placi așa, îi zic.

— Cum așa, cu mințile pierdute pentru că ești al naibii de sexy?

Gâfâie șuierat, în timp ce mă ridic ușor, apoi mă las la loc, găsind un ritm nou, frenetic.

— Pentru că aveai un gust atât de bun, încât aproape că mi-am dat drumul, când ți-o trăgeam cu gura?

Strig, împingându-mi șoldurile înainte, să îl simt mai adânc.

— Sunt oribilă, dacă spun *da*?

Nu doar vorbele lui surprinzător de vulgare îmi plac. Îmi place și felul în care îmi pune întrebări, felul în care mă descoperă. Îmi plac sărutările lui blânde, dar și cele disperate. Și îmi place să îl privesc cum se dezvăluie, cu ochii întunecați și pupilele dilatate, părul ciufulit, cu degetul lui care desenează cercuri amețitoare chiar deasupra locului unde trupurile noastre sunt unite.

Iar, în timp ce mai întâi el începe să tremure sub mine, se asigură că mă ia și pe mine cu el.

— Nu e întotdeauna așa, nu? mă întreabă, după ce respirațiile noastre încetinesc.

— Nu, îi spun, ghemuindu-mă mai aproape, trecându-i un braț peste piept. Nu este întotdeauna așa.

— AI UN ȘEMINEU cu lemne funcțional, zic de pe canapeaua din sufrageria lui, cu o pătură tricotată peste picioare. Poate va trebui să mă mut aici.

Mă aștept ca asta să provoace un moment de stânjeneală, pentru că nu suntem nici pe departe într-un astfel de stadiu al relației, dar cumva nu se întâmplă așa. Poate că am lăsat în urmă toată stânjeneala, iar aceste versiuni noi ale lui Ari și Russ sunt cele mai mature de până acum.

— Asta a fost unul dintre motivele pentru care m-am îndrăgostit de casa asta.

Se întoarce în cameră cu două căni de ciocolată caldă, presărată cu bezele curcubeu.

— Îmi pare rău pentru bezele. Poți să ghicești cine le-a ales.

— Le ador.

Se strecoară pe canapea lângă mine, iar eu aranjez pătura astfel încât să acopere și picioarele lui. E o noapte răcoroasă, iar șemineul în care trosnește focul este perfect. Russell este într-un halat bleumarin, iar eu într-unul dintre tricourile lui, fără să îmi pese că mi-e mare. Totul pare atât de domestic, un cuvânt despre care credeam cândva că niciodată nu va fi legat de vreo scenă din viața mea.

E bine să te văd și pe tine fericită, a spus fratele meu, și poate chiar sunt.

Russ mă împinge cu genunchiul.

— Pari gânditoare.

— Sunt liniștită, cred. E o diferență.

Iau o înghițitură lentă și dulce de ciocolată caldă, înainte să pun cana pe măsuța de cafea.

— Nu știu. Mă gândesc la familii, cred.

— Ah. Un subiect deloc tensionat sau complex.

— Am vorbit serios când am spus că vreau să petrec mai mult timp cu Elodie.

Dacă vrei și tu.

— Absolut. E de mirare că s-a dovedit a fi atât de bine adaptată cum este sau se pricepe de minune să ascundă asta. Evident, eu și Liv habar n-aveam ce făceam.

Ia și el o înghițitură.

— Mereu mă surprinde, mă face să râd și e ca un om mare, cu temeri, ambiții, simpatii şi antipatii, toate complet diferite de ale mele. E atât de amuzantă şi de inteligentă, şi e pur şi simplu... cumva uimitor.

Această uimire i se citeşte pe toată faţa.

— Evident, nu este lipsit de provocări, continuă el. Habar n-am avut ce să fac acum câțiva ani, când și-a ciobit doi dinți din față, în vacanță, și ne-a luat trei ore să găsim un dentist de urgență. Sau cum să o ajut cu temele la matematică. Și a trebuit să văd *The Emoji Movie*.

— Ăla cu Patrick Stewart în rolul emoji-ului-rahat?

— Știi, a făcut și el ce a putut.

Se uită în jos la bezelele care se topesc în ciocolata lui caldă.

— Eu nu am apucat să decid dacă vreau copii. Pur și simplu, s-a întâmplat și poate că s-a întâmplat exact în sens invers, dar... acum, lucrurile merg foarte bine.

— Mă bucur foarte, foarte mult. Cândva, îmi făceam griji că tot ce s-a întâmplat cu mama o să mă facă un părinte rău. Prin facultate, am început să mă gândesc că ar fi super să am propria familie, într-o bună zi. Evident, ar fi diferită și sunt sigură că ar fi imperfectă în felul ei, dar îmi doresc asta. Imperfecțiunile. Totul.

— Imperfecțiunile pot fi al naibii de grozave.

Bem în tăcere câteva clipe, până când îmi dau seama că toată ziua nu am vorbit despre Torrance sau Seth, iar ăsta e un gând eliberator. Poate că ne-am găsit unul pe celălalt datorită lor, dar ce avem acum... e numai al nostru.

— Cred că o parte din motivul pentru care mi-era frică să dau 100% în relații a fost faptul că asta însemna posibilitatea să ajung la momentul în care aș putea întemeia o familie, zic încet. Nici măcar nu știu cum ar fi, dacă e să fiu sinceră. Dar cu tine... cred că aș putea să mă apropii.

Oricare ar fi fost procentul din mine pe care îl ofeream acelor iubiți... îmi dau seama acum că nu era nici pe departe suficient. Sau poate că Russ este prima persoană care am simțit că merită.

— Vino aici, îmi zice, trăgându-mă spre el. Am nevoie de tine mai aproape. Când îmi las capul pe burta lui, Russell își mângâie abdomenul și zice:

— La asta se referă oamenii când spun corpul unui bărbat de vârstă mijlocie?

— Nu știu. Oricum s-ar numi, îmi place. Îmi place tot la tine.

— Și mie îmi place tot la tine. Fiecare versiune a ta.

Îmi dă părul la o parte și mă sărută pe tâmplă.

— Îmi place când vorbești despre soare, la meteo.

Gura lui se mută mai jos, buzele trecându-i peste genele mele.

— Îmi place când le spui tuturor cu bucurie să se aștepte la încă o sută de zile de ploaie.

Un sărut pe colțul buzelor mele.

— Dar cel mai mult îmi place versiunea ta reală. Și mă simt al naibii de norocos că am șansa să o cunosc pe această Ari Abrams.

Nici că ne pasă când ni se răcește ciocolata.

CAPITOLUL 27

PROGNOZĂ:
liniștea dinaintea furtunii

— Ai tendința să spui des „în acest moment", îmi spune consilierul de carieră.

Realist, nu ca pe o admonestare. Pe un monitor din centrul meteorologic, mă urmăresc pe mine însămi, în timp ce prezint prognoza de marțea trecută. *În acest moment, puteți vedea averse care se apropie în această seară. Și vom arunca o privire pe prognoza pe șapte zile, chiar în acest moment.* Nu am avut parte de un astfel de raport, de la stagiul din studenție, la unul dintre posturile rivale ale KSEA. Melissa, consilierul de carieră, are dreptate. Acum, că mi s-a atras atenția, pare foarte evident. Dar nu sunt jenată, învăț.

— Iar acolo ai avut o mulțime de imagini care s-au derulat prea repede.

Melissa arată cu degetul spre ecran.

— Ai putea să le mai încetinești puțin.

— Absolut, văd asta acum. Mulțumesc.

În cealaltă parte a studioului, Torrance discută cu unul dintre cameramani. Îmi prinde privirea și îmi face cu ochiul, iar eu îmi rețin un zâmbet. În ultimele două săptămâni, am plutit. Corpul meu uită să fie obosit când mă trezesc la 2:00 dimineața și, chiar dacă

Russ rămâne peste noapte sau sunt la el acasă, el nu se plânge niciodată de faptul că mă trezesc devreme, deși m-a târât înapoi în pat, de mai multe ori. Mereu e prea plăcut și prea grijuliu să îl refuz.

În săptămânile în care Elodie e la mama ei, ne petrecem majoritatea nopților împreună, uneori la mine, alteori la el, deși am o slăbiciune pentru șemineul lui. Când o are pe Elodie, mâncăm înghețată în parc, o ajutăm pe Elodie cu temele și ne facem planuri să vedem *The Prom*, când se va juca în Seattle, la vară. Îmi iau antidepresivele și niciodată nu-mi fac griji că mă vede, nu mă ascund.

De la reorganizare, la job a fost mai liniște decât aș fi putut spera vreodată. A fost ușor de lucrat cu Caroline Zielinski, atât înțelegătoare, cât și fermă, în toate modurile în care ar trebui să fie un manager, întotdeauna deschisă pentru întâlniri individuale și dornică să mă ajute să îmi stabilesc obiectivele profesionale. Iar ca mentor, Torrance, ei bine, e tot Torrance. Dar este mai disponibilă decât a fost vreodată. Avem întâlniri regulate la prânz, iar ea petrece mai mult timp povestindu-mi despre traiectoria carierei ei și chiar facem echipă pentru un reportaj important despre poluare, pe care îl vom difuza pe Halestorm, când va fi gata. Este un rol pe care îl ia în serios și sunt recunoscătoare pentru asta. Chiar dacă uneori încă trebuie să mă strecor în biroul ei, să îi ud plantele. Și am și eu pe cineva pe care îndrum, o tânără inteligentă și dornică de afirmare, de la Universitatea din Washington, pe nume Sophia, care visează ca într-o bună zi să lucreze pentru Serviciul Național de Meteorologie.

Eu și Melissa trecem în revistă mai multe videoclipuri, iar ea se oprește să mai pună o dată un moment unde eu vorbesc prea repede și trebuie să trag aer în piept.

— Este un lucru ciudat pe care trebuie să îl reamintesc oamenilor, dar nu uita să *respiri*, îmi spune zâmbind.

Iar eu chiar încerc.

Musicalul lui Elodie e la sfârșitul lunii martie, iar ea intră total în pielea personajului, transformându-se în Regina Inimilor cea rea, cu tot cu un chicotit malefic, de care nu știam că e capabilă această copilă dulce, de doisprezece ani. O așteptăm în holul școlii, cu un buchet de trandafiri roșii, în ton cu cântecul, iar după îmbrățișări și felicitări, îi înapoiază florile lui Russ și întreabă imediat dacă poate merge să ia burgeri, cu prietenii ei. E încă machiată complet, cu inimioare roșii pictate în jurul ochilor, cu fața dată cu alb.

— Mulțumesc, te iubesc, pa! strigă ea, în timp ce practic o ia la fugă spre parcare, cu Cheshire Cat și Tweedle Dee.

— Nu sunt sigur că m-am simțit vreodată mai bătrân ca în clipa asta, zice Russ râzând, în timp ce o urmăm afară.

Mă aplec și îmi trec o mână peste bărbia lui.

— Asta ar explica toate firele de păr alb.

— Dar mă fac să arăt distins, nu?

— Foarte.

Îi îndrept fața spre a mea și în clipa aceea se întâmplă. Nu e nimic măreț sau exploziv în legătură cu asta, doar eu și Russ, în parcarea unei școli gimnaziale, într-o seară de joi. *Cred că îl iubesc.* Este cea mai firească revelație, care îmi încețoșează lumea pe margini. Abia dacă suntem împreună de o lună și totuși, e acolo, strălucitoare ca aurul și imposibil de ignorat. O păstrez acolo, în inima mea, un mic secret, dar îmi imaginez că el poate să își dea seama, după atingerea buzelor mele, după cum îmi ascund fața în gâtul lui și îi șoptesc glume, cu gura lipită de pielea lui. Până când voi fi pregătită, așa o să i-o spun.

Și apoi vine viscolul.

CAPITOLUL 28

PROGNOZĂ:
90% şanse ca totul să se ducă naibii

Ninsoarea din Seattle este un fenomen unic. Oamenii ne tachinează în legătură cu faptul că nu facem faţă câtorva centimetri de zăpadă sau cu anul în care fostul nostru primar a dat-o în bară ruşinos, cu reacţia administraţiei la o mare furtună de zăpadă, curăţând doar străzile din faţa casei lui şi a altor oficiali ai oraşului. Drumurile au fost presărate cu nisip în loc de sare şi, timp de două săptămâni, Seattle a fost, practic, blocat. Aveam treisprezece ani şi eram fascinată de toate astea, chiar şi atunci când nu mi simţeam mâinile, după ce eu, mama şi Alex am deszăpezit maşina.

Totuşi, jumătate din timp, Seattle are parte doar de câţiva centimetri de zăpadă sau deloc şi tocmai anii aceia de pauză sunt ceva mai puţin previzibili.

Anul acesta, fulguiala începe într-o seară de duminică, la începutul lunii aprilie, iar eu sunt copleşită de zăpăceala acelui poate-şcoala-se-va-anula-mâine, pe care o cunoşteam atât de bine când eram copil, mai ales când beau cafea dintr-o cană KSEA acasă la Russell, cu focul din şemineu trosnind lângă mine. Când mă trezesc, la ora 2:00, e întuneric, şi linişte, şi perfect, întreaga stradă fiind acoperită de un covor alb.

— Întoarce-te în pat, fată de la meteo, șoptește Russ.

Azi sunt în tura de după-amiază, o zi rară, în care putem merge împreună, și totuși, ceasul meu intern m-a forțat să mă trezesc la ora obișnuită. Deschid mai mult draperiile și arăt cu degetul spre curtea din spate.

— Dar... zăpadă.

— O să fie tot acolo peste câteva ore, îmi zice, dar se ridică în poziție șezând, cu părul ciufulit și ochii pe jumătate închiși, și privim afară timp de cincisprezece minute, înainte să adormim din nou.

Am încetat să mă mai lupt cu placa de îndreptat părul și mi-am lăsat părul ondulat și în fața camerei, la început, pentru că asta însemna mai mult timp cu Russell, iar apoi, pentru că mi-am dat seama că îmi place mai mult așa. E o schimbare mică, dar m-a surprins să aflu ceva nou despre mine, la aproape treizeci de ani: că îmi prefer buclele naturale.

Întotdeauna voi iubi o zi cu zăpadă, mai ales când lucrez. Mai dorm doar câteva ore și mă trezesc devreme, să fac micul-dejun pentru mine și Russ, bâjbâind prin bucătăria lui. Merită, pentru felul în care i se luminează fața când îi arăt încercarea mea de a face clătite în formă de fulgi de zăpadă, pudrate cu zahăr.

La KSEA, avem o tradiție în timpul primei ninsori din an, dacă suntem destul de norocoși să avem parte de una. O numim Olimpiada de iarnă, ne împărțim în echipe, pentru toată ziua, și ne distrăm cu jocuri de birou și mâncare, cu toate separatoarele alea afurisite cu tot. Nu-mi amintesc să-i fi văzut vreodată pe Torrance și Seth participând, și totuși, iată-i acolo, Seth cufundat într-un joc de ștafetă cu agrafe de hârtie, în mijlocul redacției, în timp ce Torrance ține în mână un cronometru și urmărește punctele pe o tablă albă, sub șirul de televizoare. A ajuns mai devreme, să rearanjeze birourile, și mă întreb dacă nu cumva încearcă să compenseze timpul pierdut.

E foarte posibil să nu mă fi gândit niciodată la consecințe, iar acum, când consecințele mă urmăresc afară din redacție și pe hol, îngreunându-mi picioarele și strângându-mi plămânii, sunt profund și complet îngrozită de ele.

Când deschid ochii, sunt pleoștită lângă peretele de vizavi de bucătărie, chiar sub o fotografie a unei Torrance de treizeci și ceva de ani, care acceptă un premiu pentru excelență în reportaje științifice, de la Societatea Americană de Meteorologie. Am trecut pe lângă această fotografie de sute de ori și este un premiu la care am sperat întotdeauna că voi avea o șansă, într-o bună zi. Cu un singur click, s-ar putea să fi spulberat această posibilitate. Versiunea reală a lui Torrance, mentorul care mi-am dorit cu disperare să fie mândru de mine, m-a urmat până aici, iar eu nu m-am mai simțit niciodată atât de neînsemnată în fața ei.

— Nu e... nu e ceea ce pare, bâigui eu. T și S sunt...

Creierul meu nefolositor se golește. Torrance își încrucișează brațele peste rochia ei portocaliu aprins.

— Serios? Asta e tot ce poți să spui? Improvizezi în fiecare zi în fața a mii de oameni și asta e tot ce poți?

Când întinde palma, îmi dau seama că încă mai țin în mână telefonul ei.

— Ne vedem în biroul meu. Și adu-l pe Russell.

Aștept până când sunetul tocurilor ei pe linoleum se estompează, apoi fac tot posibilul să mă liniștesc. Inspir adânc și expir sacadat și tremurând. O mână pe inimă, încercând s-o fac să încetinească. Trebuie să existe o cale să salvăm situația. Nu pot accepta ce ar putea să se întâmple altfel. În redacție, Russell e cufundat într-un joc de hochei de birou, cu colegii lui de la sport.

— Hei, îi zic, bătându-l pe braț, iar acest singur cuvânt sună nesigur.

Acum este momentul pentru prestația mea de vedetă. Să mă prefac că totul e în regulă, când e pe punctul de a se prăbuși

îmi zâmbește și, pentru o clipă, simt o scurtă străfulgerare de iritare la adresa lui. N-ar trebui să își poată da seama că nu e un zâmbet adevărat?

— Hei. Vrei să joci?

— Nu, eu...

Mă opresc, neștiind cum să formulez.

— Torrance vrea să mergem în biroul ei.

— B... ine?

Gulerul sacoului îi e șifonat. L-am netezit în dimineața asta, înainte de a pleca la muncă, dar e un material încăpățânat. Nu știu de ce, faptul că mă concentrez pe asta mă ajută să-mi revin.

— Russ.

Îl apuc de braț, trăgându-l la câțiva pași de prietenii lui, care sunt prea distrași de joc ca să observe iminentul meu atac de panică.

— *Știe.*

Fața lui devine palidă și îi cade falca.

— Oh. Oh, rahat.

Ochii lui se îndreaptă spre biroul lui Torrance, de parcă își imaginează ce soartă ne așteaptă.

— Cum a...? mă întreabă, dar nu reușesc să-i răspund.

Îmi țin privirea fixată pe spațiul din fața mea, în timp ce ne îndreptăm spre biroul ei, cu o mână pe fulgerul de la gâtul meu. E o minune că nu mi-l smulg de la gât. E imposibil ca cineva din redacție să ghicească ce se întâmplă și totuși, sunt pe jumătate convinsă că pe fața mea scrie: AM TRĂDAT ÎNCREDEREA ȘEFEI. CEA MAI REA UCENICĂ DIN TOATE TIMPURILE. METEOROLOGUL DEZONORAT CAUTĂ UN NOU LOC DE MUNCĂ.

Seth e deja înăuntru, sprijinindu-se de raftul cu cărți de meteorologie al lui Torrance, cu câte o suculentă în fiecare capăt.

— Luați loc, zice Torrance, arătând spre cele două scaune de pe partea opusă a biroului ei. Și vă rog. Simțiți-vă liberi să începeți să vă explicați, în orice moment.

Sunt recunoscătoare când Russell vorbește primul.

— A fost ideea mea.

Pare ferm. Sigur pe el.

— În seara petrecerii de sărbători, amândoi ne simțeam puțin deprimați, din cauza a tot ce se întâmplase și, ei bine... în glumă, am sugerat să încercăm să vă împăcăm. Cred că niciunul dintre noi n-a vorbit serios, până peste câteva zile.

— Măcar vă cunoșteați pe atunci? întreabă Torrance. Nu-mi amintesc să fi petrecut mult timp împreună în redacție.

— Întotdeauna am fost prieteni, dar nu a fost nimic mai mult decât atât, până la petrecere, spun eu, cu voce slabă și fragilă. Ne-am apropiat din cauza ta și a lui Seth. Pentru că... pentru că erați atât de preocupați unul de celălalt, încât KSEA a devenit un loc de muncă foarte ostil.

Deși ea știe asta despre KSEA, mi-aș dori ca vorbele mele să sune mai puțin triviale. Mai puțin egoiste. Poate că așa am început, încercând ca jobul să fie un loc mai bun pentru noi înșine, dar asta a fost înainte să-i cunoaștem cu adevărat pe cei doi Hale. Pentru mine, Torrance a devenit mai importantă decât mi-am imaginat vreodată și nu vreau să fi trădat puțina încredere pe care o aveam din partea ei. Dacă pot să mă explic, să-mi curăț conștiința, poate că va înțelege. Pentru că nu e doar o prietenie, această legătură dintre noi. Ea a ajuns să fie ca o mamă pentru mine și e posibil să se fi întâmplat chiar înainte să încep să lucrez pentru ea. Când mama mea nu era disponibilă, emisiunea lui Torrance a fost locul unde căutam alinare. Când am fost angajată la KSEA, am tânjit după aprobarea ei, încă o mai fac. Mai mult decât atât, vreau ca ea să fie fericită.

— Motivul pentru care am început să petrecem timp împre-
ună, zic eu, dorindu-mi să par mai încrezătoare, este pentru că la
început am vrut ca la job să fie o atmosferă mai liniștită. Pentru
toată lumea. Și existau momentele alea în care părea că voi doi
aveați treburi neterminate. Că nu s-a terminat cu adevărat. La pe-
trecerea de sărbători, mi-ai vorbit despre Seth de parcă aproape că
îți era dor de el. Și când te-a invitat la dans, ei bine, știi, a fost ceva
acolo. Am crezut... am crezut că poate nu ar fi un pas prea mare să
încercăm să vă împăcați.

— Swing-ul de la Century Ballroom, zice Torrance, de parcă
începe să înțeleagă. A fost mâna voastră?

Russ încuviințează, cu coatele sprijinite pe genunchi, cu dege-
tele împreunate.

— Nu a fost nimic abject. În cea mai mare parte a timpului,
încercam doar să vorbim cu voi doi. Să vă cunoaștem mai bine.
Așa a fost swing-ul, masajul de cuplu, iahtul...

— M-am întrebat cum de știau meniul exact al primei noastre
întâlniri.

— Și suculenta, adaug eu. Cea care a apărut fără carte de vizită.
Noi... am vrut să te întrebi dacă a trimis-o Seth.

Îi arunc o privire lui Seth, care încă examinează cărțile lui
Torrance tăcut și stoic. Va exploda în orice clipă, sunt sigură de
asta. Sau poate că vom primi o notificare: VĂ ROG SĂ VĂ
ABȚINEȚI DE LA A VĂ CUPLA ANGAJATORUL. – SHH

Torrance își ţuguie buzele roșii ca cireșele.

— Înțeleg.

Este imposibil să interpretez expresia ei și atunci îmi dau seama
că nu o cunosc suficient de bine ca să-i știu toate stările de spirit.

— Îmi pare foarte rău. Știi că sunt recunoscătoare pentru tot.
Pentru mentorat. Și... mă bucur că am devenit prietene, chiar dacă
modul în care a început a fost...

Mă chinui să găsesc cuvântul potrivit.

— Ușor necinstit.

— Și ați crezut că nu vom afla niciodată? spune ea, cu o nouă îndârjire în voce. Că o să vă băgați în viețile noastre personale, să ne faceți să vă spunem lucruri cât se poate de private? Să ne manipulați în felul ăsta și să nu suportați nicio consecință?

Russ își trage de gulerul îndoit.

— Voi v-ați adus viețile personale la birou și ați făcut să devină treaba tuturor, zice el calm, iar Torrance tace.

Eu nu pot să trec peste acest cuvânt. *Manipulați*. În clipa asta, greșeala este atât de clară, încât nu-mi vine să cred că am făcut-o cu adevărat. Doar că a funcționat, nu-i așa? Au fost momente în care eram atât de sigură că totul se va destrăma, dar nu a fost așa. Ei doi au o a doua șansă și sunt *împreună* de cel puțin o lună, poate mai mult. Noi am ajutat la repararea a ceva ce toată lumea a presupus că se terminase. Ne-am băgat, dar n-am făcut rău nimănui. Ăsta trebuie să fie un lucru pozitiv, chiar dacă înseamnă că nu mai suntem bineveniți în această redacție.

Tăcerea lui Torrance e mai rea decât întrebările ei glaciale, de fiecare dată când a fost furioasă pe Seth am fost foarte conștientă de asta. Dar niciodată nu m-am gândit cum ar fi ca furia aceea să fie îndreptată *spre mine*.

— Eu... pot începe să caut de lucru la alte posturi, zic. Dacă asta vrei să fac. Trebuie să existe o modalitate prin care să îndreptăm lucrurile. Știu că am depășit o sută de limite, dar trebuie să crezi că am făcut-o din motive corecte.

Russ încuviințează energic.

— Ce a spus Ari. Noi doar...

În cele din urmă, privirea lui o întâlnește pe a mea, un albastru palid și îngrijorat, în spatele ochelarilor, și este suficient să mă liniștească. Orice s-ar întâmpla, el e alături de mine în asta. Vom reuși să trecem prin asta împreună.

— Vrem doar să îndreptăm lucrurile.

Seth încă nu a spus nimic. Dar umerii lui... *tremură*. Sfinte Sisoe. Nu e posibil să *plângă*... nu-i așa? Dacă e așa, atunci e chiar mai rău decât am crezut. Poate că nu va fi de ajuns să plec de la KSEA. Poate că va trebui să-mi găsesc un job în altă parte a statului. Sau să-mi schimb complet cariera. Când se întoarce în sfârșit și întâlnește privirea lui Torrance, izbucnesc în râs amândoi.

Râd.

Russ pare uimit, iar expresia mea de groază probabil că se potrivește cu a lui.

Seth se apleacă, ținându-se de burtă, iar Torrance râde atât de tare, încât trebuie să se prindă de marginea biroului.

— Ce se întâmplă? întreb, puțin speriată de răspuns.

Cu siguranță, faptul că suntem concediați nu este atât de comic? Când Torrance poate în sfârșit să respire din nou, își dă șuvițele blonde la o parte de pe față, ștergând ceea ce ar putea fi o lacrimă.

— E amuzant, spune ea, pentru că noi am făcut exact același lucru cu voi.

CAPITOLUL 29

PROGNOZĂ:
AVERTIZARE DE FURTUNĂ DE IARNĂ!
Pregătiți-vă trusa pentru dezastre!

Noi nu râdem. Nu la fel ca Torrance și Seth. Tehnic vorbind, Seth încă râde, cu corpul tremurând din cauza hilarității întregii situații, iar acum e clar de ce nu se uita la noi, pentru că nu voia să dea de gol nimic.

Făceam exact același lucru.

Russ este înghețat pe scaunul de lângă mine. Când deschid gura să vorbesc, nu-mi iese nimic.

— Îmi pare rău, zice Torrance. N-am rezistat să nu mă joc cu voi doi, la început. Acum înțeleg, ați început să petreceți timp împreună pentru că plănuiați să ne faceți pe noi să petrecem timp împreună. Ăsta a fost singurul motiv pentru care am observat cât de bine vă înțelegeți, iar asta ne-a făcut să începem să vă împingem și noi unul spre celălalt. E chiar amuzant, dacă te gândești.

— *Împingem* este un pic exagerat. Să le spunem înghiontiri blânde.

Seth își suflecă mânecile, de parcă tot râsul ăla a fost un fel de performanță atletică.

— Nimic important. Când Ari a căzut pe scări, Tor era gata să o ducă la spital, dar cu Russell acolo și având în vedere modul

în care v-ați purtat la Century Ballroom... am văzut o oportunitate. Așa că l-am încurajat să meargă el.

În noaptea aceea: când sentimentele mele pentru el au devenit imposibil de ignorat. Când l-am lăsat să se apropie pentru prima dată, când l-am ghidat printr-un muzeu al trecutului meu.

— Ce altceva?

Vocea mea tremură.

— Ce altceva ați mai făcut?

Torrance își ține palmele în sus, cu o expresie de vinovăție pe care, la fel, nu sunt obișnuită să o văd la ea.

— S-ar putea să-ți fi deconectat calculatorul de la internet, acum câteva luni. Nu eram sigură că o să-l întrebi pe Russell dacă îl poți folosi pe al lui, dar voi doi ați fost prietenoși, așa că mi s-a părut că merită să încerc.

Și asta am făcut. Am făcut exact ce a vrut ea să fac.

— Apoi, când a început să aibă rău de mare pe vas, te-am înghiontit cu blândețe să mergi cu el acasă. Și am încercat să aducem în discuție cealaltă persoană, cât de mult am putut. Asta e tot.

— Oh, și povestea cu vânătorul de furtuni, adaugă Seth. Cu tipul cu tsunami.

— Taifun, zic încet.

— Da, pocnește Torrance din degete. Dar voi doi erați deja împreună atunci, așa că asta a fost doar cireașa de pe tort.

Înghiontiri blânde... bine. Doar că... s-a întâmplat ceva semnificativ, de fiecare dată când ei s-au băgat. Noaptea aceea de la hotel, primul nostru sărut, când Russell m-a rugat să o supraveghez pe Elodie. Nimic din toate astea nu mi se par blânde.

— Era clar că voi doi vă plăceați unul pe celălalt, continuă Torrance. Păreați o pereche bună. Iar ce știți voi, toate intrigile alea chiar *ne*-au apropiat mai mult.

Zâmbește strâmb.

— Ne-ați ajutat chiar fără să vă dați seama.

— Doar ca să înțelegem bine toate astea, zice Russell, nu sunteți supărați pe noi?

— Eu nu sunt.

Torrance se uită la fostul ei soț și actual iubit, și e o tandrețe reală în felul în care îl privește.

— Seth?

El dă din cap.

— Cum am putea fi? Ne-ați ajutat să ne dăm seama că nu s-a terminat.

Se îndreaptă cu pași mari spre Torrance, punând un braț în jurul umerilor ei, și, cu toate că ar trebui să fie un gest relaxat, degajat, nu-mi scapă felul în care clipește Torrance, ca și cum încă ar procesa emoția atingerii lui. Cunosc acest sentiment. Iubesc acest sentiment.

— A fost un infern să ajungem aici, dar... a funcționat.

— Terapeutului nostru o să-i placă asta, zice Torrance.

Doamne. Chiar merg la terapie împreună. E suprarealist. Ei știu adevărul și nu sunt furioși. Simt că mă ia cu fiori... emoțiile mele au făcut mai multe întoarceri de o sută optzeci de grade, în ultima jumătate de oră.

— Cred că a funcționat pentru amândoi!

Seth strânge ușor brațul lui Torrance, înainte de a se îndrepta spre ușă.

— Mă duc să văd dacă mai au ceva șampanie acolo.

Și cu asta, iese repede din birou.

— Nu știu ce să spun, recunosc.

Ar trebui să fie reconfortant, poate, faptul că am conspirat cu toții. Dar ceva în legătură cu acest adevăr extraordinar a topit toată magia acestei zile cu zăpadă. Aș vrea să fiu la fel de nerăbdătoare ca Seth pentru un toast cu șampanie, și totuși, am în gât un nod de mărimea unui puc de hochei, pe care nu știu cum să-l explic.

— Să înțeleg că nu am rămas fără job? întreabă Russell.

Îl aud de parcă ar fi în cealaltă parte a camerei, poate într-un alt birou sau într-o altă clădire, și nu pe scaunul de lângă mine.

— Categoric, nu, spune Torrance. Și nu mai sunt managerul direct al lui Ari, dar nu văd niciun motiv ca cei de la personal să afle ceva din toate astea. Ceea ce ați făcut voi doi... nu schimbă tipul de jurnalist sau om de știință care sunteți.

Scoate un *ha* amuzat.

— De fapt, a fost aproape o formă de jurnalism. Dar cred că putem fi sinceri, de acum încolo?

— Da, zic cu emfază, împingându-mi cu putere cizmele în podea, să îmi revin. Bineînțeles.

— Atunci, eu mă întorc la petrecerea aia!

Sare în picioare și își trece o mână prin bucle, pentru a le readuce la obișnuita lor perfecțiune.

— Hai să mai facem o întâlnire dublă în curând, bine?

După ce pleacă, rămânem tăcuți, realitatea așternându-se peste noi, precum o pătură prea groasă. Sunt disperată să știu ce e în mintea lui Russell și dacă e ceva măcar aproape la fel de haotic ca în a mea. Și totuși, nu am nicio idee de unde să încep. Probabil, ridicându-mă de pe scaunul ăsta. Ieșind din biroul ăsta.

— Cred că o să fac o plimbare, zice Russell. Ari?

Nu e nevoie să mă întrebe de două ori. Îmi trag fermoarul hainei și îl urmez afară, iar creierul meu bâzâie, bâzâie, bâzâie.

— Încă încerc să procesez asta, spune Russell, când suntem la câteva străzi distanță de postul de televiziune, ferindu-se, să nu fie prins într-o bătaie cu bulgări de zăpadă. Cum anume au aflat, totuși?

Cizmele mele scârțâie pe cei câțiva centimetri de zăpadă. De obicei, strada asta e plină de mașini care așteaptă în trafic; astăzi, doar câțiva șoferi înfruntă drumurile.

— Torrance a văzut un e-mail pe care l-am trimis acum câteva luni, în care glumeam că îi vom prinde undeva într-o furtună de zăpadă. Eu am dat-o în bară, când i l-am transmis. Îmi pare rău.

— Probabil că s-ar fi întâmplat în cele din urmă, spune el și nu-mi dau seama dacă în vocea lui e vreo urmă de învinovățire.

— Nu contează cum au aflat. Contează că ei făceau același lucru. Ne-au manipulat, la fel cum i-am manipulat noi pe ei.

— Înghiontiri blânde, zice Russell, împrumutând formularea lui Seth.

— Sigur.

Acest singur cuvânt atârnă în aer între noi, schimbând temperatura. Trăgând-o mult sub zero grade. Ar trebui să ne facă egali. Două cupluri care se amestecă unii în viața romantică a celorlalți, în mod logic, ar trebui să se anuleze reciproc. O ecuație matematică a relației. Mi-ar plăcea să râd ca Torrance și Seth, dar această revelație m-a zguduit într-un mod la care nu mă așteptam.

Noi nu avem fundația pe care au avut-o Torrance și Seth. Noi nu am construit pe ceva care era deja acolo, doar un pic zdruncinat. Noi am pornit de la zero.

— Amândoi suntem un pic iritați acum, zice Russell.

Își șterge cu marginea jachetei ochelarii încețoșați, înainte să și-i pună la loc.

— Hai să ne calmăm, poate bem o cafea și vorbim?

Pot să mă calmez la o cafea. Dar mai întâi vreau niște răspunsuri.

— Trebuie să știu, zic, în timp ce trecem pe lângă restaurantul thailandez unde am luat prânzul cu Torrance, acum câteva săptămâni.

Peste drum, un puști nesimțit fură nasul din morcov al unui om de zăpadă și îl aruncă pe o alee.

— În noaptea aceea, la cabană. Dacă Torrance ar fi mers cu mine la spital, ne-am fi apropiat atât de mult? Dacă ea ar fi fost cea care m-ar fi dus înapoi în cameră și m-ar fi ajutat cu toate?

— Dacă ne-am fi... ce?

— Încerc doar să-mi imaginez ce s-ar fi putut întâmpla. Dacă ea nu te-ar fi *înghiontit blând* să mă duci, am fi început să ne întâlnim?

— Nu e ca și cum alternativa ar fi fost să te las să zaci acolo în durere.

Acum, vocea lui Russell e tăioasă ca un cuțit, pașii lui pe zăpadă, mai fermi.

— Nu m-a fugărit și nu m-a implorat să te iau. Am fost bucuros să o fac, țineam la tine și am vrut să mă asigur că ești bine. De asemenea, nu mi-a cerut să merg în camera ta sau să-ți aduc bomboane de la automat. Sau să stau de vorbă cu tine.

Amintirile din seara aceea revin, încălzindu-mi fața chiar și afară, în frig.

— Înțeleg asta, spun încet, dorind să păstrez amintirea aceea nepătată.

— Chiar contează detaliile? Suntem împreună și ne-a luat ceva timp să reușim să exprimăm ce ne doream amândoi, dar în sfârșit suntem *aici*. Nu poate fi de ajuns?

Îmi doresc să fie, atât de disperat, încât aproape că simt dorința asta bătând lângă inima mea, ca un organ nou-nouț. El arată atât de drăguț aici, în ninsoare, cu vârful nasului roz și cu cristalele de gheață prinse în păr. Vreau să spun *bine* și să ne trăim ziua cu zăpadă așa cum ne-am închipuit-o. O să ne dăm cu sania, și o să facem un om de zăpadă dezechilibrat, și o să bem cacao în fața șemineului. Când o să ne punem în pat, el o să-mi dea părul la o parte de pe ureche și o să-mi spună încă o dată cât de bine se simte în preajma mea.

— Iar sentimentele mele pentru tine nu s-au materializat brusc în noaptea aia, continuă el. Nu mi-am dat seama că îmi pasă de tine după ce ți-au deconectat computerul. Și nu mi-am dorit instantaneu să te sărut, după ce Torrance ți-a spus să mergi acasă cu mine, când m-am prefăcut că am rău de mare. Te plăceam de ceva

vreme. Ari. Vreau să cred că am fi fost împreună, în cele din urmă, chiar dacă aș fi mers cu tine la spital sau nu.

Sincer, nu cred că greșește în privința asta. Dar nu este vorba că noi nu am fi găsit o cale de a ajunge unul la celălalt. Ci faptul că a fost ceva care ne-a ținut împreună, împiedicându-ne să ne abatem de la drum. Și fie că a fost o înghiontire blândă sau fermă, asta nu schimbă faptul că cineva trăgea sforile, asigurându-se că nu ne îndepărtăm prea mult unul de celălalt.

— În tot acest timp, am avut o plasă de siguranță, îi spun. Nu știm cum suntem fără ea.

Russell își atinge brațul de al meu și îmi doresc să îl simt mai cald de atât.

— Atunci, o să aflăm. Am vorbit serios în seara aia când am fost la mama ta, sunt pregătit să fac asta cu tine. Nu s-a schimbat nimic.

Dar.

Există acel minuscul *dar*, undeva în creierul meu, cel pe care pot să îl fac să tacă uneori, dar care acum refuză să asculte, cel care e disperat după autoprotejare. Cel care întreabă: *Dar dacă greșesc? Și dacă asta se va schimba? Dacă nu te poate suporta în zilele tale întunecate?*

— Dar... încă nu m-ai văzut în momentele cele mai rele.

Abia când o spun cu voce tare îmi dau seama că este o teamă reală.

— Pentru că nu e plăcut, Russell. Este genul de neplăcut când-stai-într-o-parcare-Taco-Bell-și-încerci-să-nu-plângi. E genul de neplăcut când-nu-pot-face-nici-măcar-treburile-simple și rareori știu când vine vreunul din momentele astea. Ești pregătit pentru așa ceva?

Se oprește, sprijinindu-se de peretele unei cafenele cu un afiș pe care scrie ÎNCHIS, DIN CAUZA NINSORII!, sub un om de zăpadă desenat, cu ochi în formă de inimioare.

— Eu... cred că da, spune el, bâlbâindu-se.

Nesiguranța asta... se va transforma în frustrare. Furie. Respingere. Așa a fost mereu în relațiile mamei.

— Atunci vom avea nevoie de plasa aia de siguranță, dar nu va fi acolo. Vom fi doar tu, eu și creierul meu nenorocit, care va conspira împotriva mea.

Organul ăla enervant, în care niciodată nu am putut avea încredere deplină. Care distorsionează realitatea și o învăluie în cea mai cenușie ceață. Dacă nu e nimeni acolo să ne prindă, ce se întâmplă dacă o să cădem? *Când* o să cădem?

— Cred că ar trebui să facem câțiva pași înapoi, zice el din nou. Vom avea mintea mai limpede, dacă vom reveni la subiect peste câteva ore sau poate chiar mâine.

Nu. Să facem câțiva pași înapoi ar însemna să devin fata pe care o cunosc: liniștitoare, tăcută, maleabilă. Cea care am fost întotdeauna, care pune suferința altora mai presus de a ei. El nu înțelege. Nu poate face câțiva pași înapoi de la boala mea psihică, pur și simplu.

— Asta încerc să-ți spun, îi zic, îndesându-mi mâinile mai adânc în buzunarele hainei, acum, că ne-am oprit din mers. S-ar putea să nu am o minte mai limpede mâine. Nu o pot controla. Nu în totalitate. Nu contează câți pași înapoi vom face, eu voi fi tot așa. Eu voi avea în continuare depresie, iar uneori se manifestă în feluri urâte. Indiferent cât de mulțumită sunt la un moment dat, întotdeauna revine. Și am învățat să accept asta.

Felul în care mă vede acum este cel mai real pe care i l-am arătat vreodată. Necenzurat, cu toată frica și negativitatea la vedere. Am fost solară un timp al naibii de îndelungat, iar acum, când clipesc, văd raze de lumină dureroase, prea strălucitoare.

Suntem prea mult, spunea mama. În realitate, nu o spunea fredonat, dar așa sună în amintirea mea. Russell e tras la față și nu-mi

dau seama dacă e din cauza frigului sau pentru că nu-i place ceea ce spun. Nu aud niciun *îmi placi cu totul, fiecare versiune a ta.*

— Ce e? îl provoc, pe deplin conștientă că insist prea mult, dar incapabilă să mă opresc.

E mai bine așa... voi ști că nu va funcționa, înainte de a ajunge prea departe. S-ar putea să fi mers deja prea departe. Îmi deschid brațele larg, ignorând durerea, când cotul meu se îndoaie prea mult.

— Nu-ți place să mă vezi așa?

— Nu asta voiam să spun.

Și asta îl pune în defensivă, cu brațele încrucișate strâns pe piept. Armura.

— Chiar nu vreau să spun ceva greșit, da? Vreau să-ți spun că vom trece prin asta împreună, pentru că ținem unul la celălalt și pentru că vrem să facem să funcționeze. Dar nici eu nu am mai făcut asta până acum. Cu tine am fost mai deschis decât am fost cu oricine altcineva, de mult timp. Dar asta e... tu...

Se oprește, de parcă nu vrea să o spună, dar apoi o face oricum.

— În clipa asta, nu te porți așa cum ești tu cu adevărat. Nu mă poți învinovăți că sunt puțin surprins.

Nu mă port așa cum sunt eu cu adevărat.

Dacă ar ști.

— Și mă cunoști atât de bine, după câteva luni petrecute împreună? ripostez eu. Asta *sunt* eu, Russell. Și tocmai de asta nu arăt nimănui persoana asta.

— Nu asta am vrut să spun, zice el și iată... o urmă de iritare în vocea lui.

Există o limită până unde pot să îl presez, pentru că întotdeauna există. Sunt deja în spirală, mintea mă duce pe o cale cunoscută.

El nu poate face față la asta.

Eu nu pot să-*mi* fac față.

— Nu cred că pot să fac asta.

Cuvintele îmi zgârie gâtul, dar trebuie să o fac. Trebuie să le spun, să mă salvez, cât mai e timp.

— Discuția asta?

— Totul.

Cuvântul aterizează pe fața lui cu toate marginile ascuțite pe care m-am străduit atât să le ascund. Spatele lui Russell se lipește de zid, tensiunea părăsindu-i chipul cu o singură răsuflare. Apoi, revine brusc, colțurile gurii i se lasă, iar între sprâncene îi apare o cută. Înghite greu.

— Ari... începe, dar eu îl întrerup.

— Ar trebui să ne întoarcem la muncă.

Se uită lung la mine, fără să clipească. Ochii lui, ochii aceia de un albastru minunat, pe care îl iubesc, nu au nimic din lumina pe care o au de obicei.

— Dacă asta vrei, zice, în cele din urmă.

Chiar și atunci când îi frâng inima, el e bun cu mine. Mă forțez să vreau, așa cum mi-am forțat toate zâmbetele alea, complimentele și pozitivitatea de rahat. Cu fărâma de optimism rămasă, încerc să mă țin dreaptă și să arăt solară, dar corpul nu mă ascultă. Nu vrea să se miște.

— Da, spun, luptându-mă în continuare cu umerii, cu gura, cu tot zgomotul din capul meu. Te rog.

Urăsc faptul că o spun.

Mai rău, urăsc felul în care o cred.

O ia înainte spre job, târându-și picioarele și lăsându-mă singură și tremurând în ninsoare.

CAPITOLUL 30

PROGNOZĂ:
întuneric aproape apocaliptic!
Evitați cu orice preț să plecați de acasă!

N-ar trebui să fie un șoc faptul că ziua următoare e una întunecată. Așa e cu depresia. Poți ști că este acolo, că face parte din tine, dar pot trece câțiva ani fără să o vezi. Trăiește cu tine, un coleg de apartament invizibil, până în momentul în care începi să te scufunzi, iar apoi se lăfăie pe canapeaua ta, își ridică picioarele pe măsuța de cafea și îți folosește toată apa caldă. Și nici nu-și plătește niciodată jumătatea de chirie.

Poți să fii bine luni, ani la rând, înainte să se ivească din nou, spunându-ți minciuni, cum ar fi faptul că *te vei simți mereu așa*, și că *nimeni nu te va iubi din cauza asta* și *de ce să te mai sinchisești*. Cândva, reușeai să îți dai seama că erau minciuni, dar acum îți apasă pe umeri și ocupă spațiu în plămânii tăi. Uneori, apare de nicăieri. Alteori, unele întâmplări neplăcute te ajută să ajungi înapoi în locul acela întunecat. Și, Doamne, te simți al naibii de epuizat, așa că nu te împotrivești. Îl implor pe meteorologul de weekend A.J. Benavidez să îmi țină locul și petrec restul zilei sub pătura mea grea. Depresia a făcut ca toate despărțirile mele să fie grele, dar nu se compară cu asta. Aș putea înfășura fiecare gram de suferință pe care vreun bărbat

m-a făcut să o simt într-un singur înveliș devastator și tot nu s-ar apropia de urmările despărțirii de Russell Barringer.

Zăpada s-a transformat în ploaie și, pentru prima dată, nu sunt încântată să o văd. Până marți după-amiază, când zăpada s-a transformat în grămezi de zloată gri, iar igheaburile se revarsă, am urmărit un sezon și jumătate din *America's Next Top Model*, care am crezut că va fi de o nostalgie confortabilă, dar m-a șocat doar prin cât de problematic este. Și totuși, să fiu a naibii dacă nu-mi țin respirația pentru poza de la sfârșitul fiecărui episod și e bine că simt ceva.

Sunt cât pe ce să pornesc un episod nou, când pe telefonul meu apare o alertă, anunțându-mă că în două ore am o întâlnire cu Joanna. *Rahat.* Când am văzut-o, la începutul săptămânii, aproape că am râs în sinea mea, presupunând că nu voi avea prea multe de vorbit cu Joanna. *Nimic de discutat! Totul e grozav*, m-am imaginat spunând, deoarece, cu câteva zile în urmă, când totul era altfel, mă vedeam devenind genul de persoană care folosește cuvântul *grozav* în discuțiile relaxate. Vreau să merg la terapie chiar mai puțin decât îmi doresc să fiu în fața camerei, îmbrăcată cu o rochie făcută din păr uman, așa cum au făcut modelele din Sezonul 14, dar reușesc să mă târăsc jos din pat. Și doar parțial pentru că mă costă 120 de dolari pentru o anulare în aceeași zi.

Odată ajunsă acolo, îmbrăcată cu pantalonii de trening pe al căror fund scrie DOAR VIBRAȚII POZITIVE, pe care Alex mi i-a făcut cadou în glumă, cu ani în urmă, plus o eșarfă atât de lungă, încât poate fi folosită ca pătură, sunt mai puțin vorbăreață ca de obicei. Joanna trebuie să-mi scoată vorbele cu cleștele ca să afle despre despărțire, deși cred că pantalonii m-au dat de gol.

— Crezi, zice ea, între două înghițituri de ceai, că poate căutai un motiv pentru a pune capăt relației? Iar când ai aflat despre felul în care Torrance și Seth au intervenit în relația voastră ai văzut o cale de ieșire? Poate i-ai spus lui Russell că te îndoiești că s-ar descurca alături de tine fără o plasă de siguranță, pentru că ei ți-au dat un motiv să faci asta?

Mă afund mai adânc în eșarfa-pătură. Joanna este singura care nu mă judecă pentru că sunt un dezastru.

— De ce m-aș sabota singură în felul ăsta?

Au trecut douăzeci de minute din ședință, iar eu abia acum încep să vorbesc în propoziții complete.

— Tu să-mi spui.

— Mi-a spus că nu mă port ca adevărata eu, că cea care eram în acel moment nu era o persoană pe care o găsea deosebit de atrăgătoare.

— Ce crezi că a vrut să spună cu asta?

— Că sunt o persoană groaznică și că este epuizant să fie în preajma mea. Că există limite în ceea ce privește timpul pe care vrea să-l petrecem împreună și că preferă să fiu persoana fericită și veselă care sunt la televizor.

— Chiar și eu știu că nu crezi asta, spune ea, iar asta mă face să scot un mormăit ușor, pentru că nu greșește. Nu întotdeauna ai fost persoana aceea cu el, nu-i așa? Persoana aceea fericită și veselă?

— Nu. Presupun că nu.

— Cred, continuă ea, că poate a vrut să spună că amândoi ați fost surprinși și stresați. Și că poate aveați nevoie de ceva timp să vă destindeți și să vă dați seama ce simțiți în legătură cu faptul că Torrance și Seth au jucat un rol mic în debutul relației voastre.

— Asta tot spunea. Că voia să facă un pas înapoi. Și mi s-a părut că ceea ce spunea de fapt era că nu putea să fie cu mine așa cum eram.

— Hmmm, zice Joanna tărăgănat. Mă întreb dacă nu cumva ăsta a fost felul lui de a încerca să înțeleagă în timp real ce simțea *el* în legătură cu toate astea. Îți spunea ce avea el nevoie și, din păcate, era opusul a ce îi spuneai că ai tu nevoie.

— Ceea ce înseamnă că nu are niciun rost să încercăm să funcționeze. Vrem lucruri diferite. Lucruri opuse.

— De fapt, cred că, în cele din urmă, voi vă doreați același lucru: o asigurare din partea celuilalt că voi doi veți fi bine. Și, ei bine...

— Niciunul dintre noi nu a primit asta.

— Corect.

Mă gândesc o clipă la asta, oarecum iritată de cât de confortabili sunt pantalonii ăștia DOAR VIBRAȚII POZITIVE.

— Deci, vrei să spui că nu ne face incompatibili faptul că am abordat situația în moduri diferite?

— Mie îmi pare că tu te-ai concentrat pe încercarea de a obține o anumită reacție din partea lui. Asta a fost cea mai ușoară cale de retragere, cea mai rapidă modalitate de a justifica ceea ce simți despre relații și de a justifica faptul că ai ascuns depresia și trecutul cu mama ta. Aceasta a fost validarea pe care o căutai, chiar dacă nu erai conștientă de asta. Iar acest lucru a făcut să îți pară în regulă că închizi această relație, chiar și după ce ai fost deschisă cu el.

— Nu asta am primit, totuși? Validarea aia? Nu prea mi-a bombardat telefonul cu mesaje, spunându-mi că l-am înțeles greșit, că s-a înșelat și că în preajma lui pot fi oricât de morocănoasă și tristă vreau.

— Nu pot pretinde că știu ce gândește, dar îmi imaginez că motivele lui pentru că nu-ți bombardează telefonul cu mesaje ar putea fi destul de asemănătoare cu motivele pentru care tu nu-i bombardezi telefonul. Și el are un trecut, Ari. Nu crezi că e posibil ca și el să se simtă vulnerabil, după ce a împărtășit totul cu tine?

— Eu... nu m-am gândit la asta, îi zic, iar acest lucru mă face să mă simt ca un gunoi egocentric.

Are dreptate. Am fost atât de concentrată pe depresia mea în acel moment, încât nu m-am gândit deloc la situația prin care trece el.

— Așadar, cred că depinde de tine, spune Joanna. Îți dorești ieșirea aia ușoară? Sau vrei să te străduiești, chiar și atunci când e greu?

Iată de ce sunt sigură, credința care m-a ghidat cel mai mult în viață: nu vreau să mă transform în mama cu care am crescut.

Mama care se poate schimba, îmi amintesc.

— Nu sunt sigură încă, spun sincer.

Întrebarea Joannei rămâne în mintea mea tot restul săptămânii.

CAPITOLUL 31

PROGNOZĂ:
norii se risipesc și lasă să se vadă primele semne ale unei revelații

— Lasă artista să se concentreze asupra viziunii ei, zice Cassie, în timp ce trece o pensulă peste fața mea. Trebuie să respecți procesul.

Nepoata și nepotul meu aleg la întâmplare expresii sau cuvinte ușor prea sofisticate pentru copiii de cinci ani, vezi pețitor, deși încerc să nu mă gândesc la un anumit reporter sportiv, iar ăsta e cel mai drăguț lucru. Când mi-am făcut apariția acasă la ei și am întrebat unde sunt părinții lor, Orion m-a informat cu calm:

— Au o criză existențială.

Iar Javier s-a grăbit spre ușă, asigurându-mă că este bine, că e doar neliniștit așteptând să primească un semn de la bucătarul-șef pe care încerca să îl sufle. Apoi, gemenii au întrebat dacă ar putea „să-i facă mătușii Ari niște tatuaje", iar Alex și Javier au fost de acord, atâta timp cât eu eram de acord și foloseau vopsele lavabile. Acum, Orion stă lângă mine, pe covorul verde cu frunze din dormitorul lui Cassie, concentrat pe fulgerul pe care îl desenează pe brațul meu.

— Nu te mișca, mătușă Ari.

— Pe cuvânt că încerc.

Alex apare în ușă, rezemându-se lângă o girafă tapetată.

— Situația cred că e cu adevărat urâtă, deoarece Cassie te face să arăți ca un fel de creatură de mlaștină.

— Probabil că e o îmbunătățire.

— Oh, *este*, mă asigură Cassie, iar pensula ei mă gâdilă, în timp ce trece peste nasul meu.

Cumva, am reușit să ajung în weekend. O mică binecuvântare: programul meu nu s-a suprapus prea mult cu cel al lui Russell. Torrance și Seth, pe de altă parte, par să fi renunțat să se mai comporte de parcă nu ar fi îndrăgostiți nebunește. Ieri-dimineață, era o cutie cu lapte de ovăz în frigider, cu un bilet în formă de inimă lipit pe ea, iar după-amiază i-am văzut stând foarte apropiați, în biroul lui Torrance.

— Hai să-i dăm o pauză de la salonul de tatuaje, zice Alex. Papa are nevoie de ajutor, să facă *pastelitos de guayaba*, dacă vreți să...

Deja ies în fugă din cameră.

— Nimic nu-i motivează precum zahărul.

Alex se așază pe pat, lângă mine. Mă trag într-o parte, să-i fac mai mult loc, surprinzându-mi imaginea în oglinda în formă de elefant. Și... da. E un lucru bun că sunt vopsele lavabile.

— Arătai de parcă aveai nevoie să fii salvată.

Apoi, se mai uită o dată la fața mea și izbucnește în râs.

— Îmi pare rău, nu știu dacă te pot lua în serios când arăți așa.

Îl înghiontesc.

— Și creaturile de mlaștină au nevoie de dragoste!

I-am spus lui Alex totul și, cu toate că nu m-a judecat atât de aspru pe cât credeam o va face, tot a clătinat din cap de o grămadă de ori, ca un frate mai mare.

— Doar să nu mă întrebi cum mă simt. Pentru că asta am auzit toată săptămâna și încă nu am un răspuns.

— Ei bine, atunci, cred că voi...

Dă să se ridice.

— Încerc doar să vorbesc mai puțin despre mine! Asta înseamnă *maturizare*.

— Cine *ești*?

— O ființă umană completă și autoactualizată, îi spun, chiar dacă nu este în întregime adevărat.

Voi ajunge acolo. Într-o bună zi. Cred.

— *Tu* ce mai faci? Cu mama?

— Asta e o întrebare bună.

Se gândește, ca și cum ar vrea să se asigure că primesc cel mai sincer răspuns.

— Eu sunt bine. Bine, chiar bine. Încerc să rămân plin de speranță, cu un strop de realism. Îmi doresc foarte mult ca ea să facă parte din viața lui Cass și a lui Orion. Amândoi vrem asta.

Dau din cap în semn că înțeleg, sperând că el înțelege exact asta.

— Nu știu dacă e din cauză că eu eram mai mare, dar cred că pe tine te-a afectat mai tare decât pe mine, îmi zice. Am vrut să fiu acolo pentru tine în toate modurile în care am putut.

— Ai fost, îi spun, pentru că este adevărat.

Toată viața mea, Alex a fost o constantă. Mă pot baza pe fratele meu la fel de mult ca pe faptul că în Seattle vremea este înnorată.

— Chiar și atunci când sunt preocupat de cei doi monștri mici, care niciodată nu încetează să ne implore să-i hrănim?

— Mai ales atunci, zic și îmi ridic brațul, încercând să îl mânjesc cu vopsea albastră pe față, dar, din păcate, s-a uscat deja. S-ar putea să sune ciudat, dar cum ai știut că ești pregătit pentru asta?

— Gemenii? Nu am fost niciodată pregătiți. E un mit. Poți să crezi că ești pregătit, dar apoi apar ei și îți dau viața peste cap. Un haos bun, dar totuși un haos complet și total. Poți să citești toate manualele de parenting și să urmezi toate cursurile din lume, și totuși, să nu ai nicio idee ce să faci când e 3:00 dimineața și ei nu se opresc din plâns.

— De fapt, mă gândeam la altceva.

Fac semn din cap spre bucătărie.

— Căsătoria. Dragostea. Toate astea.

— *Oh.*

Alex își scarpină barba roșcată.

— Asta. Știam că sunt pregătit. S-ar putea spune chiar că eram pregătit în noaptea în care ne-am cunoscut.

Bineînțeles, am auzit povestea de o mie de ori. Alex era cu un grup de prieteni la un restaurant de lux din centru și era prima zi de lucru a lui Javier. Când la masă a sosit o friptură aproape arsă, Javier s-a grăbit să-și ceară scuze, iar după ce prietenii lui au plecat, Alex a continuat să comande platouri mici din meniu. Fiecare comandă ieșea din bucătărie fie insuficient făcută, fie excesiv făcută, fie lipsindu-i ceva sau arătând ciudat și de fiecare dată Alex spunea că vrea să vorbească cu bucătarul-șef. Până la sfârșitul serii, Javier era extenuat și în pragul isteriei, mereu zice că a fost un miracol că a reușit să păstreze jobul ăla, deși nu putea nega scânteia pe care o simțea de fiecare dată când trecea pe la masa lui Alex. Iar Alex începuse și el să se îndrăgostească.

— Înțeleg că ai fost atras de el instantaneu, îi zic, dar cum ai știut că era...

— Cel ales? completează Alex.

— Încercam să găsesc un mod mai puțin siropos de a o spune, dar, da.

Zâmbește și îmi dau seama că el și mama au același zâmbet: larg și mândru, cumva din colțul buzelor. M-am obișnuit cu zâmbetele forțate ale mamei, poate chiar le-am preluat, și abia de Shabbat mi-am dat seama cât timp a trecut de când nu am mai văzut-o zâmbind sincer.

— Cumva, nu pare siropos, când ești îndrăgostit. Vreau să spun că am știut din acea primă seară, pentru că a fost foarte romantic, dar a durat ceva mai mult timp.

Tace o clipă, pierdut în gânduri.

— Puteam vorbi despre orice, ăsta a fost primul semn. Iubeam persoana care eram în preajma lui și aveam aceleași valori. Bineînțeles, asta nu înseamnă că nu existau lucruri care mă enervau la el. Nimeni nu e perfect, evident. Dar acele lucruri nu contau atunci când mă gândeam la tot ce mă făcea să-l iubesc. Tot e al naibii de înfricoșător, continuă Alex. Să-ți pui inima pe tavă și să nu știi dacă cealaltă persoană va avea grijă de ea.

— Așadar, îmi spui că poți fi pregătit, poți să vrei, dar totuși s-ar putea să fii atât de neliniștit încât să-ți vină să vomiți?

— Da. Pune-ți centura, surioară.

Totuși, nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva s-a întâmplat deja. Am fost sigură că mă îndrăgostesc de Russell. Ce s-ar fi întâmplat dacă i-aș fi spus? Ne-ar fi salvat de la ceartă sau doar ar fi înrăutățit lucrurile?

Javier urcă în fugă pe scări și dă buzna în cameră, cu șorțul pătat cu cremă de brânză, cu ochii căprui strălucitori.

— Gata, zice el, aproape fără suflare. Vine.

Alex sare în picioare.

— Ai reușit? Știam eu că poți!

Și îl trage pe soțul lui să-l sărute.

Într-adevăr, e o ușurare pauza asta de la problemele mele, o sărbătoare cu produse de patiserie cu guave, și cidru spumant, și prea multe fotografii cu mine cu fața fals tatuată, pe care sper ca nepotul meu să nu le folosească pentru șantaj, într-o bună zi. Am deplâns pierderea nu doar a lui Russell, ci și a lui Elodie și a acelui vis de familie de o fracțiune de secundă. Știu că asta nu înseamnă că nu voi avea niciodată o familie. Pentru o clipă, însă, m-am văzut încadrându-mă în a lor și am avut rețineri să recunosc cât de mult mi-a plăcut cum m-am simțit.

Aceasta este o reamintire a faptului că există speranță.

Un memento că familia mea nu sunt doar eu, nici măcar atunci când mă simt cea mai singură persoană.

Intru cu mașina în garajul apartamentului meu, acum conduc și e minunat, când văd pe cineva așteptând în fața clădirii. La început, presupun că este invitatul altui chiriaș, deoarece... când am eu musafiri? Dar pe măsură ce mă apropii de locul meu îngust, mai puțin minunat, îmi dau seama că e Seth. În timp ce mă apropii, ridică o mână, îmbrăcat lejer, de weekend, cu pantaloni kaki și un pulover gri, dar cu părul tot meticulos aranjat.

— Seth? zic, în timp ce închid portiera mașinii. Ce faci aici?

— Scuze că te iau prin surprindere...

Ochii lui negri se măresc și face un gest spre propriul obraz.

— Ești bine?

Îmi trec o mână peste față. M-am frecat cât de bine am putut la Alex, dar o parte din albastru a rămas, dând feței mele o nuanță bolnăvicioasă.

— Nepoata și nepotul meu s-au distrat mai devreme, cu niște vopseluri.

— Ah.

Se uită de la mine la clădirea de apartamente.

— Putem vorbi un moment?

Stomacul meu se pregătește să respingă toate dulciurile.

— Tu și Torrance v-ați...? E totul...?

— Suntem bine, zice repede. Suntem super, de fapt. Am venit doar să vorbesc cu tine pentru că, ei bine... mi-am dat seama că nu am vorbit niciodată prea mult.

Oricât de suprarealist e să-l văd pe Seth Hasegawa Hale în garajul meu, îl invit sus, unde devin intens conștientă de dezordinea pe care am lăsat-o: farfurii în chiuvetă, pătura căzută pe podeaua din sufragerie, ambalajele de gustări care ies dintre pernele canapelei.

— O să fac un pic de ordine pe aici, zic, grăbindu-mă să adun cât mai multe resturi. Vrei ceva de băut, sau de mâncat, sau...?

Mă simt ușurată când spune nu.

— Îmi cer scuze. Am mâncat mai mult pe canapea.

Închid mașina de spălat vase, rugându-mă ca Seth să nu-i raporteze lui Torrance că am obiceiurile alimentare ale unui un drogat în vârstă de douăzeci de ani.

— Și Patrick face la fel. Mesele nu sunt cine știe ce chestie pentru generația voastră, huh?

— M-ai prins. Oare ce urmează să mai facă milenialii?

E o glumă ieftină, dar atrage râsul compătimitor pe care îl așteptam. Fac semn spre canapea și ne așezăm.

— Deeeci, zice, bătând darabana pe una dintre pernele mele, cuvântul tărăgănat subliniind faptul că noi doi nu am avut niciodată o discuție între patru ochi.

Chiar și atunci când am fost la meciul de hochei, care acum îmi pare că s-a întâmplat cu ani în urmă, i-am avut între noi pe Russell și Walt. În plus, era foarte clar că se întâmpla ceva în jurul nostru, iar aici nu, dacă nu pui la socoteală punga goală de chipsuri, pe care încerc să o împing cu piciorul sub canapea. Închide gura și, pentru o clipă, mă gândesc că s-ar putea ridica să plece. Să uite de ce a venit, pentru că e prea ciudat.

— Am vrut să văd ce faci, spune el, în cele din urmă. Ce... mai faci?

— Oh. Sunt bine?

În ciuda faptului că i-am spus fratelui meu că nu vreau să vorbesc despre asta, întrebarea nu pare nici pe departe să îmi inducă panică, venind de la Seth.

— Știu că tu și Tor ați devenit apropiate și nici nu știi ce mult înseamnă pentru mine că tu și Russell ne-ați ajutat în felul ăsta.

Până acum, se uita fix la pantofii lui, pantofii lui eleganți din piele de căprioară, dar acum își întoarce atenția spre mine.

— Poate că nu a fost cel mai profesionist lucru pe care l-ați făcut pentru șefii voștri, dar, după cum știi, eu nu reușisem să o uit. Poate că am fi găsit și singuri calea de întoarcere unul la celălalt, dar poate că nu. Cred că aveam mare nevoie de acest impuls.

— La început, nu a fost o misiune atât de nobilă cum o faci tu să sune.

Mă simt obligată să-i reamintesc acest lucru.

— Oricum s-ar fi întâmplat, spune el, cu mai multă încredere în voce acum și poate că văd o licărire a bărbatului care obișnuia să fie și în fața camerei, mă bucur că s-a întâmplat. Și am vrut să-ți mulțumesc.

— Așadar, sunteți bine, atunci? întreb.

Când zâmbește, toată fața i se luminează.

— Suntem mai bine decât am fost vreodată, spune el, netezind câteva fire rătăcite, ieșite din perna mea. Am vorbit chiar să mergem în vacanță împreună, vara asta. Dar tu și Russell...?

E ceva familiar în felul în care o spune. O falsă nonșalanță pe care o recunosc prea bine. După cele întâmplate în biroul lui Torrance, știu că Seth este un actor foarte, foarte prost. De asta a venit. Să ne ajute pe mine și pe Russell.

— Nu mai suntem... nu mai suntem împreună, îi zic. E mai bine așa. Serios.

— Nu știu ce să zic despre asta.

Seth își pune perna la spate și aș vrea să-i spun că, din păcate, nu există o poziție confortabilă pe canapeaua asta. Le-am încercat pe toate.

— Se poartă altfel la serviciu. Tot profesionist, desigur, pentru că așa e Russ, dar ceva nu e în regulă cu el. Îi lipsește o scânteie.

— Mă îndoiesc că e din cauza mea.

Seth doar ridică din sprâncene, ca și cum amândoi am ști că nu e adevărat.

— O persoană înțeleaptă, cu gusturi îndoielnice în materie de gustări, mi-a spus odată că, dacă ceva e cum trebuie, dacă e menit să fie, merită să fii mai flexibil. Nu cunosc toate complexitățile relației voastre și nu vreau să întrec măsura...

— O premieră, pentru oricare dintre noi, adaug, dar el nu râde.

— Timp de cinci ani, mai mult, de fapt, pentru că nu mai eram fericiți de o vreme, de înainte de divorț, am fost prea mândru, continuă el. Prea blocat în felul meu de a fi. Dacă mi-aș fi dat seama de asta mai devreme, poate că ne-am fi împăcat mai devreme.

— Sau poate că nu v-ați fi despărțit niciodată.

Se gândește o clipă la asta.

— Poate că a fost nevoie să învățăm că este posibil să redevenim un întreg. O pauză.

— Poate că nimic din toate astea nu este relevant. Poate că ce aveți voi doi de înfruntat este complet diferit. Dar, în cazul în care ceva din toate astea înseamnă ceva pentru voi, am vrut să știi.

— Mulțumesc. Apreciez asta, îi spun, dorindu-mi foarte mult să văd asta ca fiind licărul de speranță care vrea Seth să fie.

— În fine. Asta e tot ce am venit să spun.

Se ridică, scuturându-și pantalonii.

— Oh, și cred că ai un Funyun în păr.

— Arată foarte bine, spune doctorița, arătând spre radiografia mea, de pe computerul ei. Nu văd nicio urmă de fractură. Aș spune că v-ați vindecat.

— Complet?

Îmi întind brațul stâng, flexându-mi degetele.

— Încă mă doare puțin când tastez mai mult timp și nu am nici pe departe la fel de multă forță ca în brațul drept.

— S-ar putea să mai fie așa încă o vreme. Anunțați-ne dacă se înrăutățește, dar, în ceea ce ne privește, fractura s-a vindecat bine. Sunteți ca nouă.

E ciudat să plec de la centrul medical fără o altă programare. Și mai ciudat: cât de mult îmi doresc să-i spun lui Russell. Sunt prea multe lucruri pe care vreau să le împărtășesc cu el, atât importante, cât și neînsemnate: că Javier și-a făcut rost de bucătarul-șef dorit, că habar n-am cum, dar pantalonii de trening DOAR VIBRAȚII POZITIVE au devenit articolul meu vestimentar preferat, că Seth a fost *la mine acasă* și că am supraviețuit.

Dar nu o fac.

După o vreme, chiar și cea mai mică urmă de durere se estompează, iar apoi devine doar o amintire.

CAPITOLUL 32

PROGNOZĂ:
straturile groase de ceață existențială încep să se limpezească, spre sfârșitul săptămânii

Să îl evit pe Russell devine un joc, iar dacă am ține scorul, îmi place să cred că aș câștiga titlul de campioană. În afară de programele noastre în mare parte opuse, am început să mă furișez, venind la lucru cu fața deja machiată, ca să nu dau peste el în cabina de probă, îmi fac cea mai mare parte din treabă în centrul meteo, iau prânzul în birou sau cu Torrance.

La două săptămâni după Jocurile Olimpice de Iarnă, ne ciocnim în bucătărie.

Eu îmi spăl cana, iar el vine să-și mai pună cafea, cu propria cană atârnată de degetul arătător. ADU-LE ÎNAPOI, scrie pe cană, lângă logo-ul Seattle Sonics. Cana este atât de tipică pentru Russell, încât mă doare sufletul.

— Oh, scuze.

Se dă înapoi de la aparatul de cafea, care este aproape la un metru și jumătate de chiuvetă.

— Voiai să...

— Nu, du-te tu..., îi zic, amândoi poticnindu-ne de cuvintele celuilalt.

Forțându-mă să respir adânc, închid apa și mă întorc, lăsându-mi mâinile umede să atârne stângaci pe lângă corp.

— Hei.

— Salut.

Chiar și atunci când am trecut unul pe lângă altul în redacție, am încercat să nu mă uit prea mult spre el. A trecut ca o ceață, un desen, un contur al cuiva. Dar aici, în fața mea, toate detaliile care fac să fie Russell îmi umplu simțurile, într-atât, încât simt cum mi se înmoaie genunchii.

E îmbrăcat cu sacou verde-pădure și cămașă albastră, o nuanță mai deschisă decât ochii lui, și are un început de barbă. Nu arată extraordinar.

Nu vreau să îl apuc de revere și să mă lipesc de el, adulmecându-i mirosul. Asta ar însemna că nu l-am uitat și trebuie să îl uit. Cel puțin ar trebui să încerc. În caz contrar, ar însemna că el ar putea să mă accepte cu bune și rele și, în ciuda a tot ce a spus Joanna, a tot ce a spus Seth, vreau o garanție că nu va fugi când va fi greu. Vreau ceva ce știu că nu îmi poate da: certitudine.

— Nu trebuie să ne purtăm ciudat, zice el cu blândețe.

— Nu cred că am primit înștiințarea asta.

— Era pe una dintre ultimele notificări ale lui Seth. Garamond, mărimea 20.

Apoi face o grimasă.

— Prea devreme?

Mă strâmb și eu, chiar dacă mă abțin să nu râd.

— Poate un pic.

— Dar... ești bine? Te-am văzut la *Halestorm* vineri. Ai fost grozavă.

Încerc să nu mă gândesc la ce înseamnă că s-a uitat. Probabil, doar că lucrează aici și e greu de ignorat, nu că îi este dor de mine.

— A fost super, zic.

Mi-a blocat atât de bine căile neuronale, încât, în clipa asta, nici măcar nu-mi amintesc despre ce am vorbit eu și Torrance.

— Super.

Se pare că niciunul dintre noi nu cunoaște alt adjectiv. Se întoarce spre aparatul de cafea.

— Mă duc să...

— Da, sigur, îi zic, și pentru câteva secunde binecuvântate sunetul râșniței de cafea acoperă stânjeneala noastră.

După ce se face din nou liniște, iar el își bea cafeaua, mă forțez să zâmbesc.

— Și, tu ești bine?

Întrebarea bruscă probabil că îl ia prin surprindere, pentru că ratează următoarea înghițitură, iar lichidul sfârșește pe cămașa lui. Iau un prosop de hârtie și îl trec pe sub robinet, înainte să mă apropii de el.

— Sper că nu a fost prea fierbinte. Intri în direct mai târziu, nu?

— E în regulă, e în regulă. De aceea am întotdeauna cămăși de rezervă.

Inspiră adânc, în timp ce eu îi dau cu prosopul pe piept.

— Pot să... mă descurc.

— Da. Da.

Îi dau prosopul de hârtie, având grijă ca vârfurile degetelor mele să nu le atingă pe ale lui. Mă dau câțiva pași înapoi, până când mă lovesc de blat.

— Transmisie bună. Îmi pare rău pentru cămașă.

— Mulțumesc.

E la jumătatea drumului spre ușă, când zice:

— Ari?

Mă întorc.

— Da?

— Nu sunt supărat pe tine, spune el și sper că nu-mi imaginez blândețea din expresia lui. Am vrut doar să știi.

SEARA, ÎNFRUNT traficul de la ora de vârf, să mă întâlnesc cu mama la mall-ul în aer liber din Redmond. Dacă vi se pare ciudat să ai un mall în aer liber într-un loc care e înnorat 80% din an, la fel le pare și celor care locuiesc în Redmond. Nu-mi amintesc când a fost construit Redmond Town Center, dar mama își amintește și, de fiecare dată când mergeam acolo când eram copii, clătina din cap în timp ce intram în parcare, murmurând:

— Nu știu ce a fost în mintea lor.

Mama e deja la cafeneaua unde ne-am înțeles să ne întâlnim, un loc cu fotolii confortabile, produse de patiserie imense și muzică folk în fundal. Comand o brioșă cu afine și mă așez lângă ea, într-un colț, sub niște acuarele ale Pacificului de Nord-Vest, care sunt de vânzare și îi aparțin unui artist local.

— Cum a fost la muncă? mă întreabă ea.

E îmbrăcată business casual, cu pantaloni conici negri și o bluză peplum corai. Părul îi e desfăcut și ondulat și încă nu și-a vopsit firele cărunte. Mă întreb dacă o va face.

— Este ciudat să te întreb asta, după ce te-am văzut la televizor. Întotdeauna am crezut că o să mă obișnuiesc, dar nu, încă e suprarealist să deschid canalul șase și să îți văd chipul.

— Încă mă urmărești?

— Aproape în fiecare zi, îmi zice, și poate că nu ar trebui să mă surprindă, dar mă surprinde.

Îi povestesc mai multe despre recenta reorganizare, despre Torrance, despre ucenicia mea, înainte de a-i pune aceeași întrebare. Întotdeauna o să mi se pară un pic ciudat: eu și mama, doi adulți discutând despre joburile noastre.

— De fapt, mă gândesc să mă pensionez peste câțiva ani, zice ea, și chiar sunt nerăbdătoare. Nu mi-am dat seama că ar fi o posibilitate atât de curând.

— Să te pensionezi? Wow.

Mama are aproape șaizeci de ani, dar cumva nu pot să mi-o imaginez la pensie. Poate pentru că întotdeauna am privit-o dintr-o anumită perspectivă, cu care pensionarea nu se potrivea. Pentru că, bineînțeles, acum, mintea mea se întreabă ce va face cu tot timpul ăla liber. Dacă va avea cu ce să și-l ocupe sau dacă va cădea în vreunul dintre vechile ei obiceiuri.

— În departamentul meu e un tip care lucrează acolo cam de când lucrez și eu, iar în ultima vreme am vorbit mult despre asta.

Dacă va exista un alt bărbat care să o tragă în jos.

— Ați vorbit, repet eu, iar sprânceana ei se încruntă, când înțelege ce vreau să spun.

— Cred că vreau să o iau încet. Nu sunt chiar nerăbdătoare să mă arunc în ceva serios. Nu am mai fost singură de ceva vreme, meditează ea. E oarecum plăcut, mai plăcut decât mă așteptam, sinceră să fiu, să trebuiască să-mi fac griji doar pentru mine.

— Asta e bine. Chiar mă bucur.

Ciugulesc din brioșă, încă având impresia că doar zgândărim suprafața a ceea ce aș vrea să discutăm. Trebuie să merg până la capăt, voi regreta, dacă nu o fac.

— Și... te simți bine? Dacă pot întreba asta?

Tace și scormonește un chips de ciocolată. Aparent, ne e mai ușor să conversăm cu produsele de patiserie decât una cu cealaltă. Pentru că ăsta e încă un lucru pe care versiunea mea mai tânără nu credea că îl voi face vreodată: să discut cu mama mea despre sănătatea noastră mintală.

— Unele medicamente au avut efecte secundare dure, la început, spune ea, fără să mă privească în ochi. A fost ceva ce m-a îngrijorat. Le-am spus medicilor că voi merge la terapie, așa cum mi-au cerut, dar fără medicamente. Am vrut să mă simt în continuare eu însămi, știi?

Mi se strânge inima.

— Oh.

Dar ea scutură din cap, iar când ochii ei negri se întâlnesc cu ai mei văd o convingere pe care nu am mai văzut-o niciodată.

— Terapeuta cu care am vorbit... a fost extraordinară. Și am avut timp să fac niște cercetări și, ei bine... medicamentele din ziua de azi sunt foarte diferite de cele despre care știam când eram tânără. Am crezut că mă vor amorți complet. Că nu voi mai simți nimic. Întotdeauna am considerat că e mai bine să simți prea mult decât să nu simți nimic. Dar mi-am dorit atât de mult să mă fac bine, Ari. Eram îngrozită, dar am fost de acord să încerc medicamentele.

— Mamă, sunt mândră de tine.

Cuvintele sunt lucruri fragile, delicate. Nu sunt sigură că le-am rostit cu voce tare. Dacă mi se permite să fiu mândră de ea.

— De aceea m-au ținut atât de mult timp. Au vrut să se asigure că sunt medicamentele potrivite, doza potrivită. Dar acum, că organismul meu s-a obișnuit cu ele... Nu sunt sigură că pot măcar să exprim cât de mult m-au ajutat. Nu o rezolvare instantanee, desigur, dar... ei bine, știi tu.

O mușcătură din brioșa ei și apoi:

— Mă face să-mi doresc să fi început să le iau mult mai devreme.

Las asta să plutească între noi, să o procesez. Toate lucrurile pe care nu le-am spus niciodată se lovesc de interiorul creierului meu. Toate lucrurile pe care cândva mi le doream de la ea.

— Da. Și eu.

— Ari, îmi zice, dar eu nu am terminat.

— Mă bucur că ai primit ajutor, zic, atingând fulgerul micuț de la gât, să îmi fac curaj. Sincer. Și știu că este un lucru extrem de personal. O călătorie personală. Dar în ultima vreme m-am întrebat... de ce acum? Ce a făcut ca acest moment să fie cel mai potrivit și nu atunci când eu și Alex eram copii? Pentru că uneori mă face să mă simt de parcă atunci n-am fi fost de ajuns pentru tine.

Privesc cum absoarbe ce i-am spus, felul în care sprâncenele ei blond-închis se unesc, iar gura i se întredeschide, înainte să o închidă, ca și cum s-ar gândi bine la ce vrea să spună. Apoi își trece mâna peste mâna mea și o strânge ușor.

— Arielle. Ari. M-am întrebat asta în fiecare zi, de când am plecat din spital. Aș vrea să-ți pot răspunde la această întrebare într-un mod care să fie măcar cât de cât satisfăcător.

Își trece degetul mare de-a lungul articulațiile mele.

— Nu știu de ce mi-a luat atât de mult. Poate din cauza faptului că nu am avut terapeutul potrivit, cea la care încă merg. Poate am simțit că toți oamenii ăștia țineau la mine și voiau să mă fac bine. Nu știu de ce a fost nevoie să ajung în punctul acela îngrozitor în care mă aflam înainte să mă internez în spital, și îmi pare foarte, foarte rău. În cele din urmă, ajungi să te confrunți cu asta de suficient de mult timp încât să devină parte intrinsecă din tine și nu te poți imagina fără ea. O accepți, poate pentru că te gândești că o meriți, dar și pentru că te temi că, dacă vei încerca să schimbi ceva, nu va funcționa. Îți pare mai ușor să trăiești în locul acela sumbru, pentru că nu știi cine ești altfel și ești îngrijorată că o să faci tot efortul ăla fără un rezultat garantat.

— Știai că eu am primit ajutor. Știai că pentru mine a funcționat.

— Da, zice. Și sunt și mai fericită acum, pentru că tu ai reușit să-ți dai seama de asta mult mai devreme decât am făcut-o eu. Îmi pare rău... dacă te-am dezamăgit, prin faptul că nu ți-am oferit ajutor mai devreme.

La asta, vocea ei tremură și își trage mâna, parcă retrăgându-se în interiorul ei. Niciodată mama n-a părut atât de mică, iar asta e uluitor.

— Nu încerc să te fac să îți fie milă de mine. Încerc să-ți ofer o explicație, nu o scuză.

— E greu să fii om, spun simplu.

— Cel mai greu, încuviințează ea.

Apoi, se uită din nou la mine, toată greutatea privirii ei fixându-mă în fotoliu.

— Tu și Alex ați fost de ajuns. Cred că... Cred că problema a fost că *eu* nu eram de ajuns.

Nu sunt sigură de câte ori mi se poate frânge inima în timpul unei singure conversații.

— Mamă. *Nu*, spun eu, deși au fost momente în care am crezut același lucru.

Momente despre care acum știu că au fost deformate de propria depresie, de creierul meu, care purta un război împotriva mea.

— Cumva am avut noroc că tu și Alex ați devenit niște oameni extraordinari. Amândoi aveți joburi pe care le iubiți, joburi la care vă pricepeți de minune. Javier și gemenii nu ar putea fi mai drăguți. Și poate că tu și Russell? E ceva ce devine serios?

— Deocamdată, nu e nimic, zic liniștită. Pentru un timp, am avut niște idei distorsionate despre relații. Tata nu a fost în stare să se descurce cu noi, și...

— Trebuie să te opresc.

Vocea ei este fermă, mai fermă decât am auzit-o de mult timp.

— Tatăl tău a fost un om jalnic. Nu putea să stea cu mine, bun. Dar să dispară din viața ta și a lui Alex? Asta nu.

Mă opresc să mă gândesc la asta. Când mă gândesc la felul în care ne-a abandonat tata, întotdeauna o fac prin prisma mamei. A renunțat la toți trei, pentru că *ea* era prea mult. Asta am crezut întotdeauna.

Dar adevărul e acesta: el a luat decizia de a ne părăsi.

Mama e cea care a ales să rămână.

— Pur și simplu... a fost mai ușor să dau vina pe tine, cred.

Cuvintele îmi sunt aproape imposibil de scos de pe buze, dar nu mă opresc.

— Pentru că tu erai acolo. Și de atunci... niciodată nu am mai fost sinceră cu cei cu care am ieșit. Oarecum, aveam impresia că nu pot fi eu pe deplin, că trebuie să ascund părțile mai puțin atrăgătoare. Până acum, iar apoi mi-am făcut griji că am fost prea sinceră.

— Asta s-a întâmplat? Cu Russell?

— Nu doar cu Russell. Și cu logodna mea.

Și cam cu toată lumea înainte de asta, cred, dar nu o spun. Îmi dau seama că nu e corect să îi atribui ei problemele mele. Chiar dacă de acolo au pornit, eu dețin controlul acum. Seninătatea, întunericul și tot ce e între ele. Ăsta e adevăratul motiv pentru care relațiile mele nu au funcționat: mereu am oferit doar o parte din mine.

— Dar lucrurile se îmbunătățesc. Încă încerc să le dau de cap. Și sper că am dreptate.

— Îmi pare foarte rău, zice din nou, cu propria suferință încrustată în ridurile de pe chip. Aș vrea să fi avut această conversație cu mult timp în urmă, dar o să mă hazardez și o să spun că nu cred că eram pregătită. Dar acum, că suntem aici, vreau să fac parte din viața ta, Ari. Vreau să putem vorbi despre aceste lucruri, chiar și când e greu. Crezi că am putea să o luăm de la capăt?

Clatin din cap.

— Sunt sigură că momentul ăla a trecut. Dar... putem avea ceva nou. Putem fi mai bine, de acum înainte.

Poate că nu bârfim la un brunch cu cocktailuri, dar e ceva real. Își lasă mâna pe genunchiul meu, iar eu constat că sunt o persoană care se bucură foarte, foarte mult să fie mângâiată de mama ei. Chiar și la douăzeci și șapte de ani.

— Mi-ar plăcea asta, Ari. Mi-ar plăcea foarte mult.

ACASĂ, MĂ AȘTEAPTĂ o invitație. *Sunteți invitată cu drag la bat mitzvah-ul lui Elodie Watson-Barringer*, scrie pe partea din față, cu font marquee. La început, presupun că Russell trebuie să o

fi trimis înainte de despărțire, dar apoi o întorc și văd scrisul cursiv încrezător și buclucaș al unui copil de doisprezece ani.

Dragă Ari.

După cum știi, mi-am petrecut ultimul an pregătindu-mă pentru bat mitzvah. Și, chiar dacă poate nu este la fel de palpitant cum ar fi seara premierei unui spectacol de pe Broadway, sunt entuziasmată, și doar parțial pentru cadouri și pentru petrecerea de după.

Am vrut să îți mulțumesc. Din nou. Pentru... știi tu. Și mi-ar plăcea să vii să mă vezi cum Devin Femeie, dacă poți.

Nu sunt foarte sigură ce s-a întâmplat cu tine și tata, dar nu l-am văzut niciodată mai fericit decât atunci când era cu tine. Era atât de NERĂBDĂTOR să meargă la muncă, într-un fel în care nu mai fusese niciodată. Adică, bun, întotdeauna i-a plăcut sportul, dar dimineața petrecea mai mult timp să se pregătească. Câteodată, chiar îmi cerea părerea despre hainele cu care se îmbrăca. A fost drăguț, dar și jenant, cam cum e tata, pe scurt.

Deci, chiar dacă nu ți-a spus nimic despre asta, cred că i-ar plăcea foarte mult dacă ai veni și tu.

Elodie

Am mai citit-o de câteva ori, lăsând cuvintele să-mi pătrundă în minte.

De la despărțirea noastră, m-am străduit din greu să mă conving că Russell nu merita secretele mele. A fost mai ușor decât să-mi permit să iau în considerare alternativa: că mă sperie cât de mult a meritat. Lui i-am arătat mai mult din mine decât am arătat oricui altcuiva și poate că merită să risc și mai mult. Chiar dacă nu e posibil să-mi ofere o garanție, pentru că, sincer, nimeni nu poate. De fiecare dată când l-am lăsat să se apropie, m-a surprins fiind

bun, și înțelegător, și toate acele calități minunate ale lui Russell cel pe care am ajuns să îl iubesc. Și nu pot nega cât de al naibii de *bine* m-am simțit, cât de liberă, fără să port vreo mască. Presupusesem că oricine se apropie atât de mult de mine va găsi în cele din urmă un motiv să plece. Că problemele și trecutul meu îl vor îndepărta. Dar acum nu asta s-a întâmplat. L-am forțat să plece, atunci când am cedat în fața celor mai rele temeri ale mele. Niciunul dintre noi nu are un trecut simplu, cum a zis Joanna. Niciodată nu a fost vorba că eram prea mult pentru el. De fapt, a făcut tot posibilul să demonstreze contrariul. Îmi place *versiunea reală*, a spus el. Cum am putut să uit asta atât de repede?

Lipesc invitația pe frigider, cu un magnet de la *Halestorm*, iar apoi, cu un nou sentiment de determinare și cu o animație cu Torrance veghindu-mă, deschid cutia de bijuterii și mă apuc de treabă.

CAPITOLUL 33

PROGNOZĂ:
parțial însorit, cu o probabilitate de curaj extraordinar

Sinagoga e nouă pentru mine, o clădire superbă din cartierul de lux Madison Park, din Seattle, pe care sunt încântată să văd panouri solare. Îmi amintesc instantaneu ce anume îmi place cel mai mult la templu: felul în care toată lumea pare bucuroasă să te vadă, chiar dacă nu te cunoaște.

— Shabbat shalom, îmi spune vesel paznicul de la ușă.

— Shabbat shalom.

Îmi îndrept broșa cu nori de pe modesta mea rochie de culoarea prunei și pun o cutiuță de bijuterii pe masa de cadouri dinăuntru.

— Ari Abrams, meteorologul canalului șase? La petrecerea de bat mitzvah a fiicei mele? strigă o voce cunoscută, iar Liv se grăbește spre mine, elegantă, într-un costum negru cu fustă, cu părul scurt prins cu agrafe la spate. Mă bucur să te văd!

— M-am bucurat foarte mult că am primit invitația lui Elodie, îi spun, în timp ce mă îmbrățișează, lucru la care nu mă așteptam deloc. Cum te simți?

— Nu-mi mai încap în piele.

Întinde mâna, să văd că îi tremură.

— Desigur, Elodie e cât se poate de calmă. Toată pregătirea aia pentru dramaturgie...

— O să fie minunată, îi spun, încercând să mă prefac că e perfect normal să am această conversație cu fosta iubită a fostului meu iubit, mama fetei care m-a invitat la bat mitzvah-ul ei.

— Da, dar eu voi fi?

Râd împreună cu ea, apoi îl salut pe soțul ei, Perry, care mi-o prezintă pe Clementine, o fetiță de nouă luni, cu obraji dolofani, capul acoperit de păr negru și mânuțe mici, care se întind spre masa de cadouri.

— E clar că are prioritățile stabilite, zice Perry, înainte ca el și Liv să se scuze, să salute și alți invitați.

Iau loc spre partea din spate, în spatele unui grup de preadolescente care bănuiesc că sunt prietenele lui Elodie, de la teatru. De fiecare dată când intră cineva, mă răsucesc, uitându-mă după Russell, deși nu prea vreau să fiu față în față cu el azi. Este o zi importantă pentru el, pentru Liv, pentru fiica lor. Nu are legătură cu noi doi.

Oh, Doamne, dacă el crede că... n-ar fi trebuit să vin? Că întrec măsura?

Tocmai când sunt într-o spirală de îndoială, în prag apare Russell. Arată, ei bine... arată elegant și perfect, pentru că universul este nedrept. Sacou Herringbone, pantofi Oxford lustruiți, părul șaten deschis ușor ondulat. Îmi țin respirația, în timp ce înaintează pe culoar și îmi întâlnește privirea pentru o fracțiune de secundă, privindu-mă nedumerit. Mă străduiesc să îi transmit cât de bine pot că *fiica ta m-a invitat*, ridicând de câteva ori din sprâncene, dar nu sunt sigură că a înțeles mesajul.

Din fericire, slujba începe la scurt timp după aceea, iar rabinul o prezintă congregației pe Elodie, singura bat mitzvah de astăzi. Sus pe bimah, Elodie poartă o rochie de tafta de culoarea lavandei,

părul ondulat căzându-i pe umeri. La început, sunt ceva emoții, îmi dau seama, dar apoi își revine. N-ar trebui să fiu surprinsă, având în vedere slăbiciunea ei pentru teatru. E fascinantă, cuvintele ebraice sunt ca o muzică pentru vocea ei.

Partea din bar și bat mitzvah care mereu mă emoționează este atunci când părinții își țin discursurile. Rar se întâmplă să nu plângă, iar asta mă face și pe mine să plâng. Sigur, mi-a plăcut petrecerea, cadourile și dansul de la bat mitzvah-ul meu, dar, mai mult decât atât, a fost ceva special să îmi aud mama vorbind despre dragostea mea pentru vreme. Și despre faptul că ar fi șocată dacă n-aș deveni următoarea Torrance Hale. Încă o dată, sunt impresionată de modul în care creierul meu a păstrat toate amintirile bune, când erau o mulțime din care să aleagă.

Liv se duce prima, cu promisiunea că nu o va face pe Elodie să se simtă prea stânjenită, apoi imediat începe să plângă, lansându-se într-o poveste despre un spectacol cu un singur personaj, pe care Elodie l-a susținut în fața familiei lor extinse.

— A fost amuzant, înduioșător și plin de mult mai multă înțelepciune decât am crezut că e capabilă o fetiță de nouă ani, spune ea. Acela a fost momentul în care mi-am dat seama pentru prima dată că Elodie este o persoană matură, extraordinară, care cu siguranță va fi mai deșteaptă decât mine, într-o bună zi. Și poate chiar este deja.

Când e rândul lui Russell să stea în fața congregației, scoate o bucată de hârtie mototolită, din buzunarul hainei.

— Am notat câte ceva, spune el. Dar sper că Elodie nu se va supăra dacă mă abat de la scenariu. Asta e o glumă din zona teatrului, doar pentru ea.

Elodie geme, dar zâmbește, cu ochii strălucitori.

— Asta o va face să geamă și mai mult, dar, Elodie, faptul că sunt tatăl tău e cel mai tare lucru din viața mea. Știu că nu îți place albumul tău de copil, da, să știi că toate suvenirurile pe care le pot

aduna azi vor fi puse acolo, și o parte din mine este recunoscătoare că nu l-ai aruncat în foc încă, dar să te văd crescând a fost cel mai incredibil lucru.

Cu o mișcare rapidă, dar tremurândă, își scoate ochelarii, să își treacă o mână peste față, iar când și-i pune la loc sunt puțin strâmbi. Apoi înghite în sec, ca și cum ar încerca să-și controleze emoția, dar, dacă știu ceva despre Russell, e că nu va putea să o controleze pentru mult timp.

— Și chiar dacă azi devii o *bat mitzvah*, spune el, cu voce îngroșată, această creștere nu se termină. Abia aștept să experimentezi totul. Vreau să cânți pe o scenă mai mare decât îți poți imagina, în fața unui public plin de oameni care te adoră. Iar eu vreau să stau în primul rând, să te aplaud cel mai tare.

Scotocesc în geantă, după un pachet de șervețele.

Russell Barringer este un om blând, imposibil de bun, și nu știu cum am putut să mă simt altfel decât norocoasă că l-am avut în viața mea. Chiar dacă rămâne la timpul trecut.

— MAZEL TOV! Zic, prinzând-o pe Elodie într-o îmbrățișare. Ai fost *fenomenală*. Nu m-am mai simțit atât de bine la un bar sau bat mitzvah, de când... ei bine, niciodată.

— Perfect. Exact ce mi-am dorit: să ruinez toate viitoarele bat mitzvah-uri.

Petrecerea, care are loc la JCC, lângă sinagogă, este cu tematică Broadway: draperii roșii, o cortină pe care scrie MAZEL TOV, „fotografii de distribuție" ale lui Elodie și ale prietenilor ei atârnate prin cameră. Lângă bufet există chiar și o imitație de buletin de vot pentru Tony Awards, unde se pot nominaliza cei mai bine îmbrăcați participanți, dansatorii și cântăreții serii.

Russell se apropie dinspre un capăt al bufetului, unde a stat de vorbă cu părinții unor prieteni ai lui Elodie.

Asta e. Pot s-o fac.

— Salut.

Probabil că uit brusc cum să mă comport ca o ființă umană, pentru că mișcarea ciudată pe care o fac din mână cu siguranță *nu* e o fluturare. Poate că nu sunt în stare să fac asta.

— Mazel tov!

— Ari. Nu știam că vei fi aici. Adică, e în regulă că ești aici, doar că e... o surpriză.

Elodie își flutură degetele vopsite în aceeași culoare lavandă ca rochia ei.

— S-ar putea ca eu să fiu de vină pentru asta.

— Ah.

Rușinat, Russell își îndeasă mâinile în buzunare. De aproape, Russell Barringer îmbrăcat elegant ar putea fi prea mult pentru creierul meu.

— Ce încearcă să spună scumpul meu tată este că se bucură că ești aici, zice ea, ridicând spre el din sprânceană, în cel mai puțin discret mod din istoria ridicării sprâncenelor. Și cred că e un candidat sigur pentru cel mai bun discurs. Oh, ăsta e... cântecul meu!

Elodie duce o mână la ureche.

— O să... vă las.

În timp ce ea pleacă să danseze cu prietenii ei, Russell clatină din cap.

— Ne-a întins o cursă, spune el, dar nu mă privește în ochi. Nu-mi vine să cred.

— Așa tată, așa fiică?

— Presupun că da. Ai crede că ne-am luat porția de oameni care se amestecă în relații.

— Petitul este o tradiție străveche. Ba chiar o tradiție evreiască.

Ca și cum aș avea nevoie de ceva ca să mă țină în picioare, mă prind de marginea draperiei roșii din spatele meu, jucându-mă cu ea.

— Dacă nu e în regulă că sunt aici, înțeleg perfect. Pot să plec, dacă...

— Nu, zice el, pe un ton blând, privirea lui prinzând-o în sfârșit pe a mea.

Asta mă încălzește din cap până în picioare.

— Rămâi. Vreau să rămâi.

Încerc să îmi reprim zâmbetul care amenință să mi se lărgească pe față.

— Bine. Rămân.

— Apropo, nu trebuia să-i iei nimic.

— Dar am vrut.

Îi povestesc despre amuletele pe care le-am găsit pe Etsy și care sunt perfecte pentru cercei: una pe care scrie DREAPTA SCENEI și alta pe care scrie STÂNGA SCENEI.

— O să-i placă la nebunie. Mulțumesc, spune el. Și-ți mulțumesc că ai venit. Nu știu sigur dacă am mai spus asta?

Încăperea s-a transformată într-o petrecere pentru preadolescenți, iar adulții dau din cap conștiincioși, pe o muzică pe care cei mai mulți dintre ei nu o recunosc.

— Poate că am putea vorbi undeva unde nu răsună „My Shot"?

— Nu este asta muzica de fundal ideală pentru toate conversațiile serioase?

Asta îl face să râdă ușor și îmi crește inima în piept. *Avem o șansă.* Sper doar să fiu suficient de curajoasă să-i spun tot ce mi se învârte prin cap de câteva săptămâni.

După ce Russell vorbește cu Liv, ieșim pe hol, departe de muzică, trecem de garderobă și ajungem afară. E amurg, iar pe Lacul Washington amatorii de plimbări cu barca profită de o zi rară de aprilie care aduce a vară, cu o temperatură de aproape 21 de grade. Nici măcar nu m-am plâns de asta, când am prezentat prognoza, săptămâna asta. Acum, că soarele a apus, regret totuși că mi-am lăsat puloverul în mașină.

— S-a descurcat de minune, spun, în timp ce ocolim clădirea JCC și ne oprim lângă peretele din fața sălii de sport. Un talent înnăscut.

— Nu știam că pot fi atât de mândru de ea. Este ireal.

Rămâne tăcut pentru un moment, apoi:

— Ți-e frig?

Ridic din umeri, pentru că nu vreau să fiu atât de evidentă în privința asta. Cu toate acestea, savurez căldura lui, mirosul lui, când pune sacoul pe umerii mei, având grijă să nu-mi ciufulească părul.

— Pe ăsta nu l-am mai văzut. Îmi place.

— Mulțumesc. A trebuit să fac rost de ceva special, pentru ocazia asta.

Oricât de mult îmi plac sacourile lui, trebuie să trecem peste conversația politicoasă.

— M-am gândit la ceva, de curând. Și anume că am fost o idioată totală.

Francheța declarației mele alungă o parte din stânjeneala dintre noi, iar Russell îmi zâmbește. Un zâmbet slab, dar dumnezeiesc.

Mi-a lipsit.

— Mă rog. Eu nu aș merge atât de departe. Iar dacă e să fim corecți am fost și eu un pic idiot.

Îmi sprijin umerii de zid.

— Tot derulez ce s-a întâmplat după ce Torrance și Seth au aflat, încercând să-mi dau seama de ce m-a afectat atâta. De ce am simțit că asta însemna că relația noastră era condamnată. Și cred că de fapt căutam o cale de ieșire. Un motiv pentru care nu ar fi funcționat.

O întrebasem pe Joanna de ce mă sabotez singură, iar acum e mai clar decât cca mai senină zi.

— Eram atât de convinsă că în cele din urmă îi vei pune capăt pentru că nu eram cine voiai tu să fiu, încât am decis să o fac eu înaintea ta. Deoarece am crezut că în felul ăsta o să doară mai puțin.

— A funcționat?

— Nu. A fost cea mai al naibii de dureroasă despărțire pe care am avut-o în viața mea.

Vreau să nu las nicio îndoială că a fost un lucru greșit.

— Știi că nu sunt obișnuită să fiu atât de deschisă. Atât de vulnerabilă. Pur și simplu... nu am știut ce să fac, atunci când Torrance și Seth ne-au spus ce au făcut. Dar nu asta a fost problema, de fapt. Chiar cred că noi doi am fi ajuns împreună, într-un fel sau altul. Nu au făcut nimic ca să manipuleze emoțiile noastre. Începusem să am sentimente pentru tine, cu mult timp înainte ca ei să intervină.

Doamne, parcă a trecut atât de mult timp.

— Când am dansat swing? A fost o tortură. Și înainte de asta, la bar, după petrecerea de sărbători... Mă tot gândeam că ești drăguț.

Și chiar dacă ne-am culcat împreună, chiar dacă el știe că îl găsesc adorabil, și sexy, și al naibii de fantastic, se înroșește la asta. Mă termină.

— Trebuie să fi fost din cauza sacourilor.

— Absolut.

Se întoarce, sprijinindu-și un umăr de perete, ca să fie cu fața la mine.

— Am vrut să vorbesc cu tine de ceva vreme, să vorbesc cu adevărat, nu cum s-a întâmplat în bucătărie, îmi zice. Dar nu am vrut să te forțez, dacă nu erai pregătită. Îmi pare foarte rău. Tot ce s-a întâmplat în ziua când a nins... și eu aș fi putut să reacționez mai bine. Aș vrea să nu-ți fi spus ce am spus. Că nu erai tu însăți. Am derulat în minte totul, din nou și din nou, și am găsit sute de lucruri mai bune de spus. Nu pot să cred că am spus ceva atât de nepotrivit.

— Înțeleg. Și te iert. Și mie îmi pare rău. Îmi pare rău că mi-a luat atât de mult să-ți spun că-mi pare rău, și îmi pare rău că am cedat, când ei au aflat.

— Nu trebuie să-ți ceri scuze pentru asta, îmi spune, apropiindu-se mai mult. Am vorbit serios când ți-am spus că vreau să-i dăm de

cap împreună. Încă vreau. Iar asta ar putea însemna să ne poticnim o vreme, dar nu înseamnă că nu o să mai încerc.

— Acum înțeleg.

Dacă nu aș fi deja îndrăgostită de el, sinceritatea lui m-ar putea da gata.

— Mulțumesc. Pentru că mi-ai oferit timp. Și... pentru că m-ai lăsat să mă întorc.

Ochii lui transmit căldură, și delicatețe, și o mie de alte lucruri bune. E ridicol că m-am întrebat vreodată dacă am fost îndrăgostită sau nu de el, când acum sunt sigură că m-am îndrăgostit cu mult, mult timp în urmă.

— Dacă nu pot să te îmbrățișez chiar acum, zice, cu vocea tremurândă, s-ar putea să-mi pierd mințile.

Nu e nevoie de mai mult ca toate emoțiile reprimate să iasă la suprafață și deodată mă lupt cu lacrimile.

— Oh, Doamne, te rog. Te rog, îmbrățișează-mă.

Și, înainte să apuce s-o facă, îmi arunc brațele în jurul gâtului lui, inhalând mirosul de lemn-citrice-Russell, ridicându-mă pe vârful picioarelor, să îl pup pe ureche. Mă ține strâns în brațe, cu fermitate, pentru că Russell este întotdeauna sigur de el însuși. Sigur de *noi*.

— Adevărul este, zic, lipită de pieptul lui, cu brațele lui pe talia mea, că îmi place la nebunie că nu trebuie să mă prefac, atunci când sunt cu tine. Încă sunt un pic închisă în fața altor persoane, deși încerc să schimb și asta. Dar cu tine a fost întotdeauna ceva natural. Tu ai văzut toate aspectele mele, iar asta e *înspăimântător*. Dar merită al naibii să... îmi asum riscul ăsta.

Mă sărută pe frunte, iar degetul lui mare îmi șterge o lacrimă, înainte să cadă.

— Pentru foarte mult timp... am crezut că nu pot fi iubită.

Ultimul cuvânt iese șoptit, deoarece nu sunt sigură că știam că simt asta, până nu am spus-o cu voce tare. Dar Russ nici nu clipește.

— Nu credeam că o să mă vrei, dacă nu voi fi întotdeauna cea mai bună versiune a lui Ari Abrams. Nu credeam că o să vrei și versiunea cu probleme. Persoana care nu e întotdeauna fericită.

— Ari, zice el, simțindu-i vocea ca o vibrație pe gâtul meu, încă mă străduiesc să înțeleg cum de m-ai vrut tu *pe mine*.

— Pentru că ești cel mai bun, îi spun simplu și îmi place că asta îi face privirea și mai intensă.

— Am vorbit serios când ți-am spus: vreau toate versiunile tale.

Un vârf de deget aterizează pe mijlocul buzei mele de jos.

— Iubesc fiecare versiune a ta.

Apoi, gura lui e pe a mea, și mâinile mele sunt în părul lui, și este imposibil să mă apropii atât de mult pe cât îmi doresc. Cu fiecare atingere, și mângâiere, și respirație, îi spun ce simt pentru el, până când cuvintele mele se întorc la mine.

— Și eu te iubesc, îi spun, când ne desprindem unul de altul, iar el mă strânge din nou la piept. Doamne, e enervant cât de dor mi-a fost de tine.

— Mulțumesc.

— Pentru că... mi-a fost dor de tine? Cu plăcere.

Râde și mă înghiontește blând în braț, înainte să mă pupe pe frunte.

— Pentru că ai avut încredere în mine.

EPILOG

PROGNOZĂ:

o zi de vară prin excelență, fără niciun nor pe cer

— Cum arăt? întreabă Torrance, în timp ce deschide ușa cabinei de probă. Și să nu mă minți.

Am stat cu ea, în timp ce un make-up artist a machiat-o, și am fost cu ea când și-a cumpărat rochia, dar nimic n-ar fi putut să mă pregătească pentru întregul efect al lui Torrance Hale în ziua nunții ei (cea de-a doua nuntă).

Este radiantă.

— Ca o zeiță solară puternică și rafinată, îi spun.

Rochia crem, lungă până la podea, are dantelă aurie la decolteu și de-a lungul fustei, iar în loc de voal Torrance are floarea-soarelui împletite în păr. Și-a schimbat obișnuitul ruj roșu cu unul natural lucios, iar restul machiajului e discret. Când se întoarce, lănțișorul ei reflectă lumina, are un medalion în formă de soare, pe care l-am făcut pentru ea luna trecută.

Eu port o versiune mai mică a aceluiași lănțișor, la rochia de domnișoară de onoare, o rochie aurie, cu un umăr gol, care se oprește chiar sub genunchi și pe care o iubesc poate mai mult decât pe orice alt articol vestimentar pe care l-am avut vreodată.

Torrance și Seth s-au reunit oficial, de aproape un an și jumătate. Toate întâlnirile noastre în patru, și am avut parte de destule, au fost fără drame, exceptând-o pe aceea când eu și Russ i-am dus să jucăm hochei de masă, iar ei au devenit atât de competitivi, încât au speriat un grup de copii care își așteptau rândul. Nu au vrut să se grăbească și abia acum câteva luni Torrance l-a cerut în căsătorie, în timpul emisiunii *Halestorm*. Toată lumea plângea în studio, când Seth a dat fuga în fața camerei, strigând că acceptă și sărutând-o cu atâta pasiune, că a trebuit să băgăm publicitate.

Majoritatea localurilor erau rezervate pentru tot sezonul, dar având în vedere statutul de vedetă locală al lui Torrance au reușit să prindă un loc în parcul lor preferat, Golden Gardens, pentru 28 iulie. Aniversarea primei lor întâlniri. Și astfel, auriul și albul au devenit culorile nunții, iar eu am devenit cumva domnișoara de onoare a lui Torrance.

Torrance îmi face semn să intru în cabina ei de probă, să îi aranjez o șuviță de păr care nu stă așa cum vrea ea, apoi mă ajută să îmi prind o floarea-soarelui în păr, pe care mi l-am lăsat desfăcut și ondulat.

— Crezi că iau decizia corectă? mă întreabă, întâlnindu-mi privirea în oglindă.

E adevărat, e mai uimitoare decât ar avea dreptul să fie orice ființă umană, și, uitându-mă la noi două, nu îmi vine să cred că îmi doream să fiu exact ca ea.

Să-i fiu prietenă e mult mai bine.

— Să te căsătorești cu fostul tău soț? Da. Cred că e timpul să rezolvi asta.

Râde, clătinând din cap.

— Dacă versiunea mea de acum cinci ani ar putea să mă vadă... ar avea ceva de spus, sunt sigură.

— Ah, dar ăsta e avantajul maturizării.

— Poate că tu ar trebui să-mi fii mentor mie.

Uneori, îmi e greu să explic cum s-au schimbat lucrurile la job. În redacție, este o liniște pe care trebuie să mă forțez să nu o consider de la sine înțeleasă. Nu sunt obișnuită cu asta și, sincer, nici nu vreau. Nu vreau să uit cât de greu a fost să ajung în acest punct. Poate că într-o zi voi începe să caut un job într-o televiziune mai mare, dar deocamdată sunt mai mulțumită decât mi-am imaginat că aș putea fi. Fără prefăcătorie, fără să mă forțez să văd partea bună a lucrurilor, ăsta e adevărul-adevărat.

În timp ce Torrance se pregătește să pornească spre altarul improvizat pe plajă, înconjurat de rânduri de scaune albe, cu panglici aurii, aranjez butoniera de floarea-soarelui a lui Russ, care iese în evidență pe smochingul gri-deschis. Este mortal felul în care ochii lui albaștri se potrivesc cu cerul de vară.

— Arăți incredibil, îmi spune la ureche, în timp ce îl iau de braț, iar ceea ce este cu adevărat incredibil e că încă mă face să mă înfior, după atâta timp.

Invitații sunt un mic grup de rude și prieteni, inclusiv numeroșii frați ai lui Seth, prietenul lui Walt și câțiva colegi de serviciu. Patrick este cavalerul de onoare al lui Seth, iar Roxanne o ajută pe Penny, care are un an și jumătate, să împrăștie pe culoar petale galben-pal de trandafiri. Sunt uimită să îmi dau seama că îi cunosc pe majoritatea acestor oameni. Că am devenit o familie, într-un mod în care credeam că nu vom reuși vreodată.

— Acum, puteți să vă sărutați, spune preotul, iar noi aplaudăm, în timp ce Seth o apleacă pe Torrance într-un gest teatral.

Recepția are loc sub un cort alb, la doar câțiva pași de țărm, cu floarea-soarelui pe fiecare masă.

— Atâta timp cât nu trebuie să le ud, mi-a spus Torrance, când le-a propus planificatorul de nunți.

Este plin de mâncare excelentă și muzică bizară, nici nu mă așteptam la mai puțin, din partea celor doi Hale. Când vine momentul

pentru toasturi, Patrick și Roxanne spun împreună o poveste despre noaptea în care s-a născut Penny.

— Atunci mi-am dat seama că părinții mei s-ar putea să fie îndrăgostiți unul de celălalt, zice Patrick, lucru care stârnește multe râsete.

Mama lui Seth vorbește despre prima dată când a întâlnit-o pe Torrance și a știut instantaneu cât de îndrăgostit era fiul ei, iar eu vorbesc despre cum am crescut urmărind-o la televizor.

— Mai avem un toast, zice Seth, după ce îi înapoiez microfonul, uitându-se cu subînțeles la Russ.

Ridic sprâncenele spre Russ. Nu mi-a spus că va ține un toast, dar iată-l acolo, acceptând microfonul de la Seth și îndreptându-se spre centrul cortului.

— Bună seara, spune el în microfon, la fel de ferm de parcă ar transmite de pe un stadion. Cred că majoritatea dintre voi știu că eu și Seth ne-am apropiat în ultimul an... dar ceea ce poate că nu știți este că a început cu un fel de pețit.

Unii dintre invitați schimbă murmure confuze, dar peste masă Torrance și Seth par amuzați. În mod clar, Russ le-a cerut permisiunea pentru asta.

— Mai exact, a început cu o noapte de beție într-un bar de hotel, cu iubita mea, Ari.

Ochii lui se opresc asupra mea.

— Ne-am dorit să îmbunătățim atmosfera din studio, iar ea era convinsă că între șefii noștri încă mai exista o scânteie. Așa că am început să complotăm.

— Voi ați știut ceva? o întreabă Chris Torres pe Avery Mitchell, la masa de lângă mine, iar ea dă din cap că nu.

Chiar și Kyla Sutherland, cel mai bun reporter de investigații al nostru, pare șocată.

— Am cumpărat un tort de morcovi, pentru că erau singurii cărora le plăcea. O suculentă pe care i-am trimis-o lui Torrance

fără carte de vizită, pentru că am vrut ca ea să creadă că e de la Seth. O seară de swing improvizată, în timpul căreia eu și Ari am învățat să dansăm, iar eu am transpirat atât de mult, încât am fost absolut sigur că ea o să-și piardă orice interes ar fi putut avea pentru mine.

Câteva hohote.

— Apoi, a fost un masaj de cuplu. Și o croazieră cu cină. Dar undeva la mijloc, în timp ce Torrance și Seth se îndrăgosteau din nou... m-am îndrăgostit și eu. De geniala, fermecătoarea fată care stă chiar aici.

Simt că mă încing mai tare decât soarele din Seattle.

— A fost un an bun, continuă Russ. Nu-i așa? Ar fi foarte ciudat dacă nu ai fi de acord cu mine.

Da, mimez, zâmbind spre el.

— Amândoi am fost în culmea fericirii, când Torrance l-a cerut în căsătorie pe Seth. Ea și Seth sunt minunați împreună, și doar parțial pentru că ar putea fi imposibil să găsești pe altcineva cu aceleași gusturi muzicale.

Torrance își duce o mână la inimă, prefăcându-se rănită.

— După mult timp de gândire și după ce am cerut permisiunea miresei și a mirelui, mi-am dat seama ce vreau să fac cu acest toast.

La asta, devine serios, îndreptându-se spre scaunul meu, fără să-și ia ochii de la ai mei. Își aranjează microfonul în mână, iar de aproape văd că îi tremură mâinile. Am inima în gât. Am lăcrimat puțin în timpul ceremoniei și a trebuit să-mi retușez machiajul înainte de recepție. În ritmul ăsta, nu o să rămână nimic pe fața mea, până la sfârșitul nopții.

— Și mi s-a părut oarecum perfect, când m-am gândit la asta. Pentru că poveștile noastre sunt destul de legate în acest moment, nu-i așa?

Torrance scoate un țipăt și se întinde peste masă, strângându-mi brațul ușor. Abia dacă simt gestul ei. Acum, Russ este la doar câțiva metri de mine. Și poate că microfonul e încă în mâinile lui, dar am senzația că îmi vorbește doar mie, de parcă am fi singuri din cort, singurii de pe plajă.

— Ari Abrams. Fată de la meteo. Sunt atât de îndrăgostit de tine. Vrei să te căsătorești cu mine?

Este cea mai ușoară întrebare care mi s-a pus vreodată, una care nu necesită niciun fel de timp de gândire.

— Da, îi spun, clipind, să-mi alung lacrimile. Te iubesc atât de mult, Russ. Da.

Îmi strecoară inelul pe deget, o verigheță subțire din aur, cu un diamant mic, în formă de picătură de ploaie, și este cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată... până când mă uit din nou la fața lui și ochii îi strălucesc.

Chiar dacă vom trece și prin întuneric, știu că întotdeauna vom găsi drumul înapoi unul către celălalt.

E imposibil să mă desprind de lângă el, pentru tot restul serii, în timp ce dansăm, bem și râdem, iar oamenii ciocnesc paharele, ca Torrance și Seth să se sărute, cerând apoi să facem și noi la fel. Pentru că în Seattle e o vară infinită, soarele nu va apune decât peste câteva ore. Întreaga zi pare un vis. Cel mai frumos vis.

— Nu sunt sigură că mai pot dansa, spun când începe un alt slow jazzy, iar Russ îmi întinde mâna.

Sunt la a doua felie de tort.

— Poate va fi nevoie să-mi târăști trupul moleșit în jurul ringului de dans.

— Nu cred că ar fi o imagine bună pentru niciunul dintre noi.

Russ ocolește ringul de dans, conducându-mă afară din cort și de-a lungul plajei, spre o zonă mai retrasă. Îmi dau jos pantofii,

lăsându-mi picioarele să se scufunde în nisip, iar Russ își ridică pantalonii și mânecile cămășii. Își slăbește cravata.

— Nu-mi vine să cred că s-a întâmplat.

Mă uit la inel, încă uimită.

— Nu mă înțelege greșit, nu-mi pot imagina un moment mai bun decât a doua nuntă a celor doi Hale. Sunt șocată că ai ținut totul secret atât de mult timp.

— A fost o tortură, recunoaște el, împletindu-și degetele cu ale mele. Am fost atât de îngrijorat că Elodie o să-ți spună. O să fie atât de încântată că ai spus da.

Pufnesc.

— Chiar erai îngrijorat? Pentru că eu sunt cam obsedată de tine.

Mă trage la piept, îmi ridică fața spre el și mă sărută, în timp ce apa din Puget Sound ne atinge gleznele.

— Un pic de trac, cred. Dar sunt atât de fericit, spune el. Deci, unde ar trebui să mergem în luna de miere?

— Într-un loc tropical, cu ploi de vară. Undeva unde să vedem o eclipsă totală. Orice vreme unică, nu sunt pretențioasă, spun eu. Ooh, sau am putea deveni vânători de furtuni. Încă am datele de contact ale lui Tyler Typhoon.

— Cea mai în vogă lună de miere.

— Nu te lua de modă!

— N-aș face-o niciodată.

Tăcem amândoi, bucurându-ne de această lume, și de acest moment, și de magia de a găsi persoana care te înțelege așa cum nu o face nimeni altcineva.

— Când m-am gândit prima dată să te cer în căsătorie, spune Russ, după câteva minute, trecându-și mâna prin părul meu ciufulit de vânt, mi-am imaginat că o voi face în mijlocul unei furtuni cu ploaie. Cerul s-ar fi deschis, iar eu aș fi îngenuncheat în noroi, probabil, și amândoi am fi arătat totuși incredibil, în ciuda faptului că am fi fost uzi.

— Nu sunt chiar atât de previzibilă, nu-i așa?

— Poate. Dar este unul dintre lucrurile mele preferate la tine.

Asta, și fața pe care o faci când începe să ningă.

Privește spre orizont, înainte ca privirea lui minunată să o întâlnească din nou pe a mea.

— Ți-ai dori să plouă?

Clatin din cap.

— Vremea perfectă, zic, și amândoi închidem ochii și ne înclinăm fețele spre soare.

CEL MAI BUN ROMAN DE DRAGOSTE pentru
AMAZON & APPLE BOOKS & GOODREADS

CEA MAI AȘTEPTATĂ CARTE A ANULUI pentru:
BUZZFEED & POPSUGAR & PARADE.COM &
THE NERD DAILY & FANGIRLISH

Ari Adams e o tânără prezentatoare a rubricii meteo
a unei televiziuni locale. De mică a fost pasionată de starea vremii,
așa că slujba ei i se pare de vis. Numai că legendara
Torrance Hale, care ar fi trebuit să-i fie mentor, e prea ocupată
cu tumultuoasa ei relație cu fostul soț pentru a mai avea timp
să o învețe meserie pe Ari. Singurul care pare să înțeleagă
prin ce trece tânăra e un reporter sportiv, Russell Barringer.
Cei doi pun la cale un plan adorabil, menit să o împace pe șefa lor
cu fostul ei soț, ajuns... directorul postului TV!
Numai că viața se dovedește a fi la fel de imprevizibilă
ca și vremea, iar Ari și Russell ajung să se îndrăgostească.
Va fi relația lor numai soare și cer senin
sau norii întunecați le vor umbri fericirea?

„O poveste de dragoste plină de duioșie și umor,
scrisă din inimă, pe care-o veți citi pe nerăsuflate!"
TESSA BAILEY, autoarea bestsellerului internațional
It Happened One Summer

NEMIRA

Magic FM
always great music

e-Book
audio tribe

ISBN 978-606-43-1554-0
9 786064 315540